

“To není možný!”, chytil si hlavu do dlaní vůdce, “Co budeme dělat?”.

Nezdálo se, že to někdo ví.

“Co když to byl jenom předvoj?”, ozval se Dědek, “Co když měli jenom postavit stan a počekat na něj s tím zvířetem?”.

“No, s takovou obludou se tady sotva mohli producírovat, to je fakt”.

“Třeba spějí někde v hospodě a přijedou ráno...”.

“Eralan je asi hodinku cesty”, řekl Al-Rahem, “Na koni půl. Vyrázím do Eralanu zjistit, jestli se tam nepoflakuje nějaká větší skupina”.

“Nic jiného nám asi nezbejvá”, chopil se nápadu vůdce, “Tak jeď, Raheme, jeď...”.

“Jo”.

“A... díky...”, zvolal za ním, když se kůň s neviditelným jezdcem vzdaloval po pěšině k severu.

“Tendle svinčík prostě uklidit nepude. To je jasný”, zhodnotil krvavou bažinu a očouzené krátery na cestě Zoltar.

“To ani náhodou”, přítakal Dwany Růžička.

“Taky už nepřipravíme žádnou past”, ozval se Otakáro, “Dal jsem do toho, co se dalo”.

Jakoubek upozornil na dusot kopyt. Přicválal kůň bez jezdce.

“Jseš to ty, Raheme?”.

“Jo”.

Al-Rahem seskočil ze sedla, o čemž dal tušit jenom zvuk dopadu jezdeckých bot.

“Cos zjistil?”.

“Spějí tam. V Eralanu. V hospodě U mlýnského kamene”.

A ještě řekl, že venku před hospodou viděl uvázaných asi třicet koní plus čtyři kryté vozy s trojčlennou hlídkou. Když tohle zjistil, okamžitě obrátil koně. Nechtěl nesmyslně riskovat.

“A nemusím vám vůbec říkat, že ty vartýři vypadali jako mnichové”, dokončil Assuaenec, “Poutníci do Chrámu zjevení”.

“Aha”.

Vůdce svolal rychlou poradu, ze které nevzešel nějaký jendoznačný závěr, kromě skutečnosti, že Jamugovo procesí musí být přepadeno.

“Co teda budeme dělat, Zoltare?”, zeptal se Menhorian Blathel, “Mám na mysli konkrétně...”.

“Konkrétně nám nezbejvá, než že se tam Rahem ještě jednou vrátí”.

“To tam mám jet znovu?”, optal se rozhořčeně Assuaenec.

“Jo. Zjistíš víc. Prostě maximum

možného, abysme se mohli pořádně připravit. A pokusíš se udělat nějakou sabotáž”.

“Jakou sabotáž máš na mysli?”.

“Já nevím... Poškodíš vozovou oj, zpřelámeš kolo. Prostě něco, co je vyvede z míry...”.

“No, to mám pochybnosti. Ale dobrá, vrátím se tam...”.

A Al-Rahem tedy znovu odjel k Eralanu.

Milo Pelíšek zalezl do roští a usnul. Stejně tak Jakoubek. Věděli, že je třeba načerpat sil.

LYŠKÁNORA 79

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Ponovorok 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Doprovod * Katadhinská studie - část druhá *

Motto tohoto čísla

„...Když po něčem toužíš, zhaň to...”

Kudůčcí přísloví Zoltara Zemikosa

Doprovod

Dwany Růžička

Novorok je v Liscannoru již tradičně příležitostí pro mohutnou oslavu, a jinak tomu bylo též letos. Starosta Moskýt v Nurnu nakoupil množství rachejtli a výbušnín, byla pozvána hobitů kutálka, aby ryčnou hudbou rozproudila krev oslavujících, a hostinský Jeremiáš Čipera byl pověřen přípravou důstojné hostiny. Sešla se samozřejmě celá vesnice i několik přespolních a všechny zakrátko pohltil ryk zábavy.

Jeremiáš posunul stoly, aby vytvořil improvizovaný parket, kde bylo možno tančit. První začala do rytmu poskakovat malá Luna, ke které se nesměle přidal Chában, později si dodali odvahy i dospělí. Lovce Lambard vyvedl svou ženu Wulpin, aby všem ukázal, že on se tancovat nestydí a navíc to moc dobře umí. Jeho dokonalý krok mu sice trochu kazila partnerka, která již stačila s přáteli urazit několik sklenek silné kořalky, ale svalnatý lovec manželku dokázal udržet celou dobu na nohou.

Zoltar Zemikosa jako starý kocour mlsně kroužil kolem přítomných dam, vybraně konverzoval a sem tam pozval některou k tanci. V kole jeho ruce rozhodně nezahálely, což bylo někdy oceněno lehkým políčkem, ale častěji vyzývavým chichotáním.

Také mladý výrostek Burbun vyzval k tanci Lombien Tehalskou, která se mu líbala pro svůj divoký a černý zjev, žel nešikovný polokroll zdupal partnerce nohy tak, že další tanec odmítla. Nebohému Burbunovi tak nezbylo mu nic jiného, než se zpít do němoty po boku hrobníka Haarduna Rugorského.

Chvilí se zdálo, že se do tance pustil také obecní opilec Arkuss Dettor se svou parťáčkou Wiki, ale to se jen dvojice notně podroušených hobitů vzájemně se podpírajíc snažila dopotáčet k výčepu, aby lahvi kořalky zapila příchod nového roku.

“Ehm, smím prosit?”, přistoupil obecní školník Yasper, rudý jako rak, k Narie Moskytové, která se mu nesmírně líbila. Nebylo divu, mladá dívka o svůj vzhled dbala a oděná v krásných šatech přitáhla nejednu vilný pohled. Zejména pohledy Zoltara Zemikosa dávaly tušit, že tento protřelý dobrodruh měl s dívkou své úmysly. Starosta Gerllod mu však jasně naznačil, co udělá s jistou částí jeho těla, pokud si s jeho sestrou cokoli začne, pročez zůstalo pouze u pohledů.

Narie se sklopenýma očima svolila k tanci s Yasperem. Urostlý mladík se jí také docela líbil. V létě ho zpoza plotu nenápadně sledovala, když svlečen do půli těla opravoval střechu školy. Pěkně se potil a svaly mu jen hrály. Přitom byl veselý a roztomile nesmělý.

Ten večer tančil Yasper s Nariou ještě několikrát, nežně se k sobě tisknouce, až to vyvolalo podezřívavé pohledy Attrien a Gerlloda.

A zatímco se část vsi bavila tancem, někteří starší dobrodruzi seděli v rohu a rozprávěli nad pivními korbely.

“Hele, Šá chore, já pořád nechápu, jak to vlastně tehdy bylo?”, obrátil se pomocný učitel a vysloužilý zloděj Griffin Linfalas na malého kudůka v legračním plášti. Bylo to už téměř třicet let, co byli spolu na výpravě, která začala potíráním zločinosti v Nurnu a skončila masakrem v Armidenu. Selek Šá chor tehdy záhadně zmizel a byl pokládán za zrádce. O to větší bylo překvapení, když se jednoho zimního dne znovu objevil v Liscannoru.

“No to bylo tak”, začal kudůk už poněkolkáté za posední dny své výpravění. “Tehdy jsem měl hlídat výběrčího daní. Dotěd jsem myslel, že to výběrčí opravdu byl, až támhle starosta mi před pár dny říkal, že byl falešnej. No každopádně jsem najednou dostal ránu do hlavy a probudil jsem se svázaný v nějakým sklepe. Občas mi přinesli vodu

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

“S tím ti, vůdče, moc nepomůžu”, zaštkal Schimone Rybář.

“To klestí kreje nějakou díru”, oznámil Menhorian Blathel, když kupku propíchal holí.

Zemikosa odhrnul roští a před zraky Numských se zjevila chodba.

“Tudy lezli ty Bedlivý!”, odušil trpaslík Bolbuch.

Rozsvítili lucernu a vnořili se do spleťtých chodeb. Náčrt si nekreslili, vůdce si to nevyžádal, a tak nebylo divu, že se za chvíli v řídkém bahně úzkých křivolakých chodbiček ztratili. Objevíli několik pastí, jinak nic. Nikoho živého. Očividně se ztratili, byli mokří a zablácení. Potom našezli jednu pozorovatelnu, nadzdvihli víko a rozhlédli se po lese. Kolem dokola to vypadalo stejně.

“Nechci pyskovat, ale jsme v hajzlu”, pravil trpaslík Bolbuch.

“Co budeme dělat?”, zeptal se zkroušeně vůdce.

“Měli bysme se vrátit do tábora. Dokud to ještě jde”, navrhl Blathel, “A potom zapřemejšílíme”.

Chvíli to trvalo, ale nakonec vylezli zpátky z děr a po pěšině dosáhli bezpečí jediného pevného bodu, který znali. Tábora v lese. Zajatec žadonil, aby jej propustili na svobodu, ale nevěnovali mu pozornost. Řešili, co dál. Nakonec si nějak ujasnili, že záchytným bodem by měla být eralansko-albarethská cesta, vedoucí se severu na jih.

“Když půjdeme pořád na západ, měli bysme tu cestu křížit”, navrhl kouzelník Blathel v dané situaci jediné rozumně proveditelné řešení.

“A jak poznáme, kde je západ?”.

“Podle slunce. Víceméně”, ukázal kouzelník mezi koruny stromů.

“Dobře”.

* * *

Skupinka se nejistě potácela divokým lesem. Báli se pastí a těch proklatých psů. Pastem a lapačkám Bedlivých se naštěstí vyhnuli, ale Menhorian to byl, kdo si po nějaké době tápání neznámými končinami všiml na horizontu mezi stromy pohybu.

“Psi!”, sykl.

“Kde?”.

“Tam”.

Už to viděli i ostatní a tak tak stihli učinit obranné postavení kolem tlustého kmene stromu. Schimone Rybář se začal sápat po kmínku mladého buku.

* * *

“Kde, u všech armidenskéjch babizen, jenom trčej?”., postěžoval si Otakáro Vesta, když vůdce i jeho zástupce, včetně celého zbytku

kumpanie, stále nikde.

“No jo”, řekl Dwany, “Nemáme tady celý velení”.

“Mám návrh”, ozval se obětavý Milo Pelíšek, “Vrátím se tam pro ně. Ale sám nejdu”.

“Pudu s tebou”, řekl Dwany Růžička. A odešli.

V půl čtvrté dorazili do prázdného tábora. Zajatce si nevšimli, ani bezhlavého trupu Radhel, jejíž hlava se válela opodál. Hledali stopy.

“Já to vůbec nechápu”, řekl Milo Dwany, “Nejdřív šli tam a potom zase támhle. A padalo z nich bahno”.

“Bohové vědí, co se tady vlastně semlelo”, pravil Dwany Růžička, “Chytni stopu a jdeme za nima”.

* * *

Když Dwany Růžička s Milem Pelískem dorazili na zpátky místo, kde plánovali past na Jarnuga Bělopláštěného, bylo už půl šesté večer. Velmi pozdní odpoledne. S úlevou si oddechli, když spatřili Zemikosovu zablácenou skupinu, jak si čistí oděvy od krve a bláta.

“No, tak jsme se ztratili, no... To se může stát každému”, bránil se Zoltar Zemikosa.

“A narazili jsme na psy. Vyčmuchi nás”, posteskl si Bolbuch, bledý notnou ztrátou krve, “Myslel jsem, že tam vypustím duši”.

“To místo jsme viděli”, kývl hlavou Milo a Dwany Růžička přitakal.

“Chlapi, všichni sem”, zvolal Otakáro Vesta, “Budú vás inštruovat ohledně ty pastě. Jak to funguje a co se od každého z vás očekává”.

A vysvětlil, kde přesně leží prohlubně s uloženými bombami a ohnivými hlinami, kudy vedou doutnákové šňůry, a jak je celé vedení šňůr maskované prkny a překryté prsty. Ukázal pardům i místo, odkud to celé zapálí a jak se dá předpokládat, že výbuch bude silný.

“A pozor, chlapi”, řekl na závěr, “Až to bouchne, to ještě neznamená, že to někde nebouchne znovu. Bylo to celý dělaný narychlo. Některý ty bombičky můžouz fachtnout s určitým zpožděním. Tak ať se sem nikdo moc nehrne”.

“Takže jedna skupina bude vpravo a jedna vlevo od cesty”, doplnil vůdce Zemikosa, “Každej si zbudujete palebnou pozici na stromě nebo v roští. Každěj je za to zvodpovědnej sám. A až to buchne, začnete pálit jako o život. Jasný?”.

“Jasný”.

“Jenom takový doporučení”, navrhl hobit Vesta, “Neni dobrý, aby střelci stříleli proti sobě. To prostě neni dobrý...”.

“Jak říká Vesta”, uzavřel debatu vůdce, “Neni dobrý, aby střelci stříleli proti sobě. To dá

“A jak jde vlastně to kopání?”, zeptal se Gon. “Našli jste tam něco?”.

“No tak abysom pravdu povedál”, poškřábal se Heft na nose, “našli sme toho dost”.

“Co vám mám říkat”, přidal se Bolbuch, “půda je tu sakosová, podloží je plný lapidu a konkrementa, v horních vrstvách jsou sakuly a lithy a taky malý tesseruly, v nižších solum a glar. Je to úžasné dobrodružství, takhle proniká do hlubin a objevovat podzemní bohatství”.

“A je to k něčemu?”, valil Gon oči.

“No tak jistě”, pohládl si Bolbuch vousy, “našlo by se spoustu využití, zejména ve stavebnictví nebo cestářství”.

“Takže jste našli kameny a šterk”, zhodnotil trpaslíkův proslav Gerllod.

“Hen je treba ještě rubat, však zem dá co má”, prohlásil Heft a zhluboka si přihnul z korcele.

“Už tu zase chlastáš s tou bandou pobudů?”, objevila se u stolu dobrodruhů rozčilená obtloustlá hobitka s rukama bojovně založenými v bok. Nebyl to nikdo jiný než Fiala, Heftova zlá žena, která se nedávno na naléhání starosty Gerlloda i s dcerou Kníklou přistěhovala za Heftem do Liscannoru. “A mě si vůbec nevšímáš. Koukej vstávat, jsem si zatancovat, ať tady nestojím jako bříza v poli”. Heft se pomalu začal zvedat, ale měl už něco vypito, a tak při tom vrazil do stolu a porazil několik korbělů. “To svět neviděl, jaký nemehlo jsem si to vzala. Kam jsem dala oči? A že jsem měla nabídek, tucet na každým prstě. Ale to ti povídám, dneska už ani kapku”.

Víc liscannořané chechtající se pod vousy neslyšeli, neboť Heft s Fialou se pustili do tance a slova přehlášil svěží ryk gulí a dud.

“Myšilove”, obrátil se starosta Gerllod k vedle sedícímu druidovi. “Jsem v koncích. Heftovu žádost jsi četl, takže víš, co tam stálo. Ale já, když jsem mu všechny ty jeho zhovadilý požadavky odmítal, tak jsem cejtíl, že mu alespoň v něčem musím nastavit vlídnější tvář. A tak jsem mu povolil ten nešťastnej sondážní výkop na kopci. Ale pak po mě Heft chtěl pomoc v rodinejch záležitostech, a na oplátku mi slíbil, že nebude v okolí Liscannoru kopat. Já blbec jsem strávil tejdén v Naglinu doprošováním se starýho Omorky a přesvědčováním Fialy, že se Heft změnil a touží po rodině. Nakonec tchán povolil a Fiala přijela s Kníklou do Liscannoru”.

“Jo, na příjezd ‘naglinský fúrie’ si pamatuju”, pokýval Klabzej hlavou.

“A to beztvárně hovado mě ještě radostně plácalo po zádech a mluvilo o dobrých chlapcích a čestných ujednáních”, pokračoval Gerllod. “Jenže za pár dní přijel vůz s trámama na výdřevu a vzápětí trpaslíci začali kopat. Oháněli se přitom povolením, který jsem předtím vydal, a v tu chvíli mi došlo, že mě

zase podrazil. A jelikož v případě Hefta máme co do činění s notorickým podrazákem, tak jakýkoliv vyjednávání je dost obtížný. Třeba je to předčasný, ale bojím se, že slovo zase nedodrží, a co pak?”.

“Hele, stojím za tebou”, poklepal starostu po ramenou Klabzej. “V Liscannoru žádný doly nebudou, to je jasný. I kdybych to měl zasypat vlastníma rukama”.

“Hele, starosto”, zavolal na Gerlloda Getd, řídící obecné školy. “Venku je už tma jak v ranci. Mohlo by se začít s těma petardama, dokud se Arkuss ještě jakž takž drží na nohou”. Narážel na liscannorského opilce Dettora, kdysi alchymisty, který se v posledních letech zabýval sice výhradně pálením kořalky, ale co se týče manipulace s výbušninami, neměl konkurenci.

“Máš pravdu, jsem na to”, zvedl se starosta.

Ohňostroj se vydařil a pokračování pitky taktéž. Jak by také ne.

V dalších dnech se Yasper ještě několikrát sešel s Nariou. Míle se k němu tiskla, aby zahнала zimu. Yasper se osmělil a dokonce jí v Nurnu koupil krásný zlatý prsten. Po pár dnech však Naria musela odjet do Kostence, kde studovala v tamní vyhlášené klášterní škole pro mladé dívky. Její matka Attrien doufala, že jí odloučení vyžene pohledného školníka z hlavy. Přeci jen byla přesvědčena, že její dcera by se mohla vdát o dost lépe.

Vesnici se ozývalo cinkání kladiva o kovadlinu, jak obecní kovář Luncius Nórienský opravoval krumpáče trpaslických horníků ztupené v zamrzlé půdě. V této kulise se starosta Moskyt za doprovodu druida Klabzeje a řídícího Getda vloupal do opuštěného domu Dyniho Longodona, který opustil vesnici po tragických událostech v rodině před deseti lety. Neobývaný dům potřeboval nutně opravu, jinak by mohl hrozit zřícením, proto se starosta rozhodl pro prodej s tím, že pokud by se Dyni někdy objevil, byly by mu náhradou proplaceny peníze. O dům projevil zájem hobit Gon, který se hned pustil do nejnútnejších oprav.

Tak šel čas, až se jednou koncem chladnu v hostinci U hrocha objevil neznámý hobit v doprovodu dvou kumpánů. Vše byli očividně dobrodruzi, a tak se seběhla celá vesnice, aby zjistila, co cizinec chce. Hobit se představil jako Corta Vous a shromážděným liscannořanům se jal vysvětlovat, že jeho družina byla na jakési výpravě na jihu, kde vyplenila podivnou svatyni. Od té doby jí začala pronásledovat podivná kletba, které většina družiníků již podlehla a zůstali jen tři. V obavách o svůj život se tedy rozhodli najmout jiné dobrodruhy jako

“A udělá to Jakoubek. A ty, Milo, už jí nevochatávej”.

Potom vůdce něco napadlo, přičapł k tě ženské a otevřel jí ústa.

“Jo, je to vona. Nemá jazyk”.

Když Jakoubek Radhel svazoval, všiml si, že má na rameni vypálený cejch. Ve tvaru hvězdy. Dávné zranění. A taky spoustu jizev.

“Viděls to?”.

“Jo. To bude nejspíš heralionská hvězda”, pronesl Otakáro Vesta.

Potom Nurnští prohledali Challadruninu ložnici. Našli kořist. Nebylo vůbec žádných pochyb, že Challadrun Černá se připravovala na šatek. Když cpali poslední věci do toren, bezvládná Challadrun Černá se zviditelnila. Byla mrtvá. Ale odmyslel-li si divák tu krev, byla krásná. Asi dvacetiletá. Černovlasá. Bez života. Vyhaslá.

“Je jí věčná škoda”.

“Je”.

“Takhle vypadá úplně mírumilovně. A krásně...”.

“Je nádherná... Jo, je... Škoda jí... Kurva, ničít tak krásný věci, to se nemá. To je hřích”.

“Chtěla nás zabít. Vůbec by se s náma nemazala”.

“To je pravda. Ale je to hřích”.

“A proto říkám, že nahatá ženská je desetkrát zákeřnější, než voblečená”, řekl vůdce, “A věťe mi, že vim, o čem mluvím”.

Milo Pelíšek se tvářil smutně. Ani Jakoubek nemluvil. Vlastně, byla to taková tichá chvíle.

“Vzmužte se, chlapi!”, řekl Zoltar.

“No dyť jo”.

“Bafněte někdo tu černovlasou couru a hajdy dolu. Vyspíme se na dně věže”.

“No jo”.

“Akorát si myslím, že nám Challadrun při výslechu moc neřekne”, ozval se Menhorian s praktickou poznámkou.

“Že nemá jazyk, to ještě není důvod, aby nespolutracovala”.

“Jsou jistý metody...”, ozval se Jakoubek, “Ale myslím si, že i ty metody mají svoje omezení”.

“Uvidíme”.

Pelíšek svítil na cestu a válečníci čapli bezvládné tělo Radhel. Sešli o patro níž k Suter a připravili si ležení.

“Chlapi!”, ozval se Milo Pelíšek, “Mějte pořád na paměti, že může dorazit ten Jarnug. Může tu být dřív, než bysme se mohli nadít”.

“To je pravda”, přitakal Otakáro, “A moh by být krapet dotčenej, že jsme mu zardousili nevěstu”.

“Chlapi!”, pravil Zoltar Zemikosa, když se přikryl dekou a boty si srovnal pod hlavu, “Ráno bejvá moudřejší večera”.

“Když nastane vůbec nějaký ráno...”.

“A ještě jedno jsem vám chtěl říct...”.

táhle zívł, “Děkuju vám za akci Suter. Byli jste vážně dobrý... Ale teď už dobrou... Jsem strašně unavený...”.

“Dobrou, vojvodo...”.

Jenom osamělý vartovník hleděl skrze otevřené veřeje do noci. Vzduchem se mihl stín přelétající sovy. Lovila myš. A v hloubi lesa štěkł smec. Všechno bylo, jak má být.

Past na Jarnugovo procesi

Jakoubek potichu našlapoval na prkennou podlahu, aby nevzbudil druhý, a občasně vyhlížel z oken.

“Ty nespíš, Milo?”, pravil, když si všimł, že přítel Pelíšek se pořád vrtí v hnízdě z houni.

“Ne”, odvětil tiše hobit, “Nějak nemůžu zabrat. Furt se mi to honí v hlavě”.

“Měl bys spát, když to vůdce nařídil. Musíš být ráno čilej”.

“Já taky nemůžu usnout”, ozval se z kouta vůdce Zemikosa.

“Nápodobně”, hlesl Bolbuch, “Kolikrát závidím těm mladějm, jak udělaj blik a chrměj jako nemluvnata. Třeba Menhorian nebo Schimone. Chrněj jako mimina”.

“Kdy asi dorazej Armidenský. Co myslíte?”, zeptal se Otakáro Vesta.

“Kdykoli”, odvětil smutně Milo Pelíšek, “Může to být kdykoli během dne. Nebo taky pozetří”.

“Anebo nikdy...”.

“Co budeme dělat?”.

“Nevím”, řekl Zemikosa, “Ale měli bysme jít spát. Zakazuju jakýkoli hovory. Děte všichni na kutě, a to hned”.

“I já?”, zeptal se nevinně Jakub Pozlátko.

“Ty ne. Ty máš hlídku. A jestli přilítne zase náká sova, tak stílej. To je rozkaz”.

“Jo”.

Zoltar se zvedł ze země, vzal do náruče svoje deky a přenesl je k Radhel. Potom ženě zkontroloval pouta. Věděl, že je vzhůru, ale ani se nehla. Začal ji osahávat. Cítil její ženskost. Dragolská však nehla brvou. Dokonce se mu zdálo, že se jeho dotekům podvoluje. Přitulil se k ní a zakrátko spokojeně usnul.

* * *

“A volils za to Bolbucha vůdcem?”, otázal se Gerllod.

“He?”, podíval se na něj kroll nechápavě.

Otázky ohledně voleb mu nebyly dosud příliš jasné. Myslel si, že vůdce určí rvačka, jako tomu bylo u nich v tlupě. Když došlo na hlasování a trpělivý Klabzej mu několikrát vysvětlil, že se nebudou prát, ale budou psát jméno kandidáta, načmáral kroll na hlasovací lístek postavu v brnění. Bolbucha by nevolil. Nebył to sice špatný pard a i svaly měl pěkně vypracované, ale byl moc malý, a malý náčelník je nepřátelům jen k smíchu, to ví každé krolle.

“Z toho nic nedostaneme”, poklepal vůdci na rameno Menhorian. “Možná by k tomu mohl něco říct Bolbuch”.

Ale starý trpaslík do sebe začal lít kořalku hned po tom, co si všimł, že Heft se opil jak zákon káže a hodlá všechno zase vyžvanit. Rozhodł se opít se též, aby nemusel nic vysvětlovat, a doufal, že do rána se celá trapná záležitost přežene.

Ráno se skutečně už nikod na nic neptal. Všechno ostatně bylo jasné, navíc několik dobrodruhů bolela hlava. Nejvíce Hefta, který si nic nepamatoval a vehementně popíral, že by říkal cokoliv o zmanipulování voleb. Yasper skřípal zuby a představoval si, jak uřezává Heftovu vousatou hlavu tupým nožem. Doufal, že našťvaný Gerllod časem vychladne a nepostaví se proti jeho záměru dvořit se Narie.

Družina jela několik dní, podle stejného scénáře. Přes den jednotvárně putování krajem, večer bujará pitka v hospodě. Až v divokých pohraničních oblastech začalo být nebezpečno.

“Tahle rokle se mi nelíbí, je jako stvořená pro přepadení”, prohlásil Yasper jednoho ponurého odpoledne. Obloha byla zatažena a každou chvíli hrozil déšť.

“Nesejčkuj, kolem není živá duše”, okřikł ho Gerllod.

Jeho slova přerušil šíp, který se mu zabodł do sedla. Kolem zasvíštělo několik dalších.

“Auauau”, zaštkal Selek Šáchor , kterému se šíp zabodł do stehna.

Z křovin kolem cesty vyskákalo několik mužů a s meči se vrhli na družinu, další se objevili na svazích rokle a zasypali dobrodruhy šípý.

Nurnská družina však při přepadení funguje jako jediné sehrané těleso, které ledabylý útok loupežníků nemohl vyvést z míry. Na jedné straně se bil Bolbuch s Heftem, na druhé Gerllod podporován Klabzejem a Ranem. Za nimi Zoltar, Gon a Yasper postupně sestřelovali nebezpečné střelce, v čemž jim pomáhali i Corta Vous a jeho druzi. I Šáchor se snažil být něco platný a jakýmsi bleskem okouřil jednoho

lapku. A když se do boje pár blesky zapojil i Menhorian Blathel, bylo o osudu banditů rozhodnuto.

Na cestě před družinou se však objevil jakýsi muž s vyholenou hlavou v kněžském rouchu. Zamumlal jakési zaklínadlo, a rázem se mu nad hlavou zhmotnily dvě obludy připomínající obří oliheň. Ty pak levitující zamířily k družině.

Střelci ihned zahájili palbu, ale šípy v rosolovitých tělech příliš škody nenadělaly. Jelikož Gerllod dosud honil několik lupičů v křovinách kolem cesty, postavili se nestvůrám do cesty dva trpaslíci. Ti také první pocítili na svou kůži dotyk žahavých chapadel. Několik se jich podařilo odseknout, ale trpaslíci byli všichni dobrodruzi v okolí pokryti lepivým slizem, který se rozléł na všechny strany.

Druhá oliheň přilétla na střelce a ohrožovala je svými žahavými chapadly. Oběťavý Selek povzbuzen úspěchem s lapkou jí znovu ožehl svými blesky. Dostal se však příliš blízko a vzápětí ho zasáhlo chapadlo zanechávajíc za sebou pálicí šlic přes hrud'. Kudůk se svezł s koně a zhroutil se do prachu. Myšilov na netvora zaútočil svými temnými emocemi, což je nesmírně složitá procedura, která se předává mezi druidy z generace na generaci, a pro jistotu ještě připojil pádnou ránu holí. Menhorian vleda, že Selekovy blesky vypálily do těla netvora nepěknou díru, se také odhodlal seslat podobné kouzlo, a vzápětí se sežehly netvor svezł k zemi, kde se neforemná hrouda slizu začala roztékat.

Klabzej zběžně ošetřil ořeseného Šáchora a nejvážnější zranění ostatních, a pak se vydal do míst, kde zmizel nepřátelský kouzelník v křovinách. Několik sáhů sledoval jasné viditelné stopy v jehličí, ale pak se zarazil.

“Pro pět ran do Ardasanský báby, ten chlap zmizel”, zakleł druid. Chvíli se rozhlížel, načež začal prolézat okolní křoviny a hledat, zda stopa nepokračuje o kus dál. Nebył však úspěšný, a tak se vrátil k ostatním.

“Zmizel. Był to nejspíš čaroděj, takže moh odlítnout nebo kdo ví co”, nahlásil po návratu Gerllodovi.

“To je blbý. Nemáme aspoň nějakýho zajatce?”, obrátil se k ostatním prohledávajícím mrtvolý lapků.

“Tady všichni mrtví”, hlásil Yasper z vrcholu srázu, na který se vydrápł.

“Tady taky”, ozvalo se z křoví na druhé straně, kde šacoval mrtvolý Zemikosa.

“Co ty, Rane, nemáš jazyka?”, obrátil se vůdce na krolla.

případný pohyb. Zbytek Nurnských čekal uvnitř. Odpočívali, sbírali síly. Otakáro Vesta vařil nějaké lektvary, co by se mohly hodit. To ticho před bouří Zemikosu znervózňovalo.

Poslední noc Challadrun Černé

Stalo se to asi v jednu hodinu v noci. Něco černého dopadlo va šterkovou cestičku před vraty do věže. Trčel z toho šíp. A od studny se přiloudal Jakoubek, čapl to a vlekl ke dveřím.

V ztemnělém otvoru svítala bělma Nurnských, zbytnělá strachem a zájmem.

“Co to je?”.

“Sova”, odvětil ledabyle Jakoubek, “Teda aspoň myslím. Moc se v ptákách nevyznám, ale měla by to bejt sova. Sova je noční pták. Prostě sova”.

“Sova?”.

“No, sova. Hů hů huhuhůů”, uchechl se Jakub Pozlátko.

“A pročs jí střelil?”.

“No, letěla. A já měl nabito. Tak jsem střelil”.

“Střelils sovu, protože letěla...”.

“...a já měl nabito”.

“Jakoubku?”, štekł Zemikosa, “Máš pocit, že seš normální”.

“Mám pocit, že jo”, odvětil nevinně.

“Vůdče?”, zeptal se Menhorian Blathel,

“Jak dlouho tady budeme čekat?”.

“Dokád nepůjdou spát. Dokád nahoře nezasnou...”.

“Správně”, přítakal Bolbuch, “Na přímej střet nemáme. Může jich tam bejt plno”.

“Kdo až nezasne?”, zeptal se Jakoubek.

“Ti nahoře přece”.

“Ale tam se nesvítlí aspoň dvě hodiny”.

“Cože?”, ozval se nevěřicně Dwany

Růžička.

Zoltar Zemikosa chytil hlavu do dlaní.

“Pročs nám to, Jakoubku, neřek?”.

“Já jsem vám to měl říct?”.

“Byls přece na hlídce. U kašny”.

“To jsem byl”.

“A seděls tam jako pecka”.

“Ne, neseděl”, odvětil dotčený, “Střelil jsem sovu”.

“Bohové!”, zaštkal vůdce.

Jakoubek byl obyčejný kluk z vesnice.

“Takže nám nic nebrání vyrazit”, hlesl Nocturno Blathel z Cairn, “Když zřejmě spějí”.

“Ne. Teď už ne!”.

* * *

Vystoupali po schodech až ke stropu, kde schodiště končilo krátkým ochozem. Zemikosa

opatrně nadzdvihl poklop. Spatřil zábradlí vnějšího ochozu věže a nad hlavou hvězdy. Můr vidět nebyl a Davýr jakbysmet. A ještě se nad ním po obvodové zdi vinulo dřevěné schodiště. Vstup na něj musel ústít někde za ohbím. Nurnští se srotili a vyrazili podél zdi. Byli tiší. Nahlédli oknem. Místnost tonula ve tmě.

“Mám pocit, že tu někdo je”, hlesl Dwany.

“Potvrzuju slova chrabrého válečníka”, špitl Otakáro.

Pocitů dbali. Zvykli si věřit šestým smyslům. Nesčetněkrát se jim to vyplátilo.

Milo Pelíšek zažehl lucernu a podal ji Zemikosovy, který vlezl do okna.

“Vzduch je čistej. Pojd'te dovnitř. Ale potichu!”.

“Vůdče! Vůdče!”, varoval Bolbuch přes hlavy druhů, sročené u okna, “Jenom jsem se čihnul támdlejc za roh a vyslovuju vážný varování!”.

“Viděls ducha, či co? Denzíra Bělostného?”, zeptal se Menhorian.

“Ne, ale jsou tam dveře dovnitř a topořej se tam dvě sochy”.

“Takže je dobře, že jdeme oknem”, hlesl Jakoubek.

Místnost byla vlastně prázdná. Prázdnými okny se proháněl vítr. Prkenná podlaha trochu vrzala. Jediným vybavením byl vlastně jen obrovský dubový stůl, u něj lavice a židle. Stůl jak na velkou hostinu. Na něm ubrus, jinak nic. A u protější zdi několik schodovitých kamenných stupňů ke kamenné desce, vyzdobené dvěma pruhy černého sukna. Z desky vyvstávaly křečovitě výjevy lidských těl se zvířecími hlavami.

“Je to snad nějakej oltář, nebo co”, odtušil Schimone Rybář.

Před oltářem na železné trojnoze stála pozlacená mísa. Nádoba na tekutinu. Tekutina se však buď vypařila, nebo ji nikdo nedolil.

“Pořád mám svrbění, že tu někdo je”, připomněl se znovu Dwany a Otakáro kvapně přítakal.

Bolbuch ukázal prstem ke stropu.

“Jo”, souhlasil Menhorian, “Asi budou o patro výš. Tam se přeci svítlo”.

V místnosti Pelíšek objevil velmi příkré selské schůdky a u stropu malá dvířka.

“Vnitřní vstup nahoru. Aspoň se vyhneme těm sochám”.

“Jo”.

Vystoupali o patro výš a zase stáli na ochozu. Potom to jasně zaslechli. Oddychování. Chrápání.

“Jsou tam dva. Spějí”, oznámil trpaslík

Do boje se vrhl i vůdce loupežníků, statný barbar s obouručákem, který divokou ranou přerazil Heftovi ramenní pancíř a zle pochroumal rameno, ale když naň udeřili společně Gerllod a Bolbuch, nevěděl na kterou stranu se obrátit, a několik ran z něj vyhnalo život.

Po smrti vůdce zbytek loupežníků nevydržel čelit ostříleným bijcům, kteří v jejich řadách způsobili naprostý masakr, a dali se na útěk.

“Ty, Šáchore, měl by sis dávat větší pozor, nebo to s tebou špatně dopadne”, radil kouzelníkovi Klabzej, když mu obvazoval bolavou hlavu.

“No jo, no jo, já se snažím”, řňukal starý kudůk, který stále ještě viděl dvojité.

Když Myšilov ošetřil nejvážnější zranění a rovněž válečníci si zalátali své rány, vydala se družina po stopách prchajících lapků. Tentokrát bylo utečenců víc a jejich stopy bylo snadné sledovat.

Asi za hodinu dorazili Nurnští na dohled opevněného hradiště, nynějšího sídliště lupičské bandy. Zneviditelněni Gon a Yasper se vydali na průzkum.

“Je to blbý, přístupové cesty jsou špatně schůdný a dobře hlídaný. Je tam asi čtyřicet chlapů a všichni jsou v pohotovosti”, hlásil Yasper po návratu. “Je to tak. Čekaj na nás”, potvrdil Gon.

“Sakra, to nemá cenu”, zamyslel se Gerllod.

“Hele, vůdče, když pojedem rychle dál, tak už nás nechytěj. A na další přepad si nejspíš taky netroufnou”, nadhodil Zemikosa.

Corta Vous se sice snažil přesvědčit družiníky, aby na tábor zaútočili a zlikvidovali tak důvod jeho nočních můr, ale Gerllod byl neoblomný. Bylo by to příliš riskantní a družina za to navíc nebyla placena. Tak vyrazila výprava dále směrem k Antrinu.

Tam Nurnští dojeli druhý den. S radostí se s pochybným Cortou Vousem a jeho parťáky rozloučili a vyinkasovali peníze za splnění úkolu.

Cesta zpět probíhala bez zvláštních příhod. Snad až na večer, kdy dobrodruzi spatřili na dohled hostinec V lukách.

“Tohle byla dobrá hospoda, tam si zas dáme do čumáku”, těšil se Gon a ostatní souhlasně přikyvovali. Až na Zoltara Zemikosu.

“Hele, já s váma nejdu. Já přespím támhle kousek dál po cestě v tom seníku, vyzvednete mě ráno”, prohlásil alchymista.

“Co blbneš?”, podíval se na něj překvapeně Gerllod.

“Vždyť tadys sbalil tu pěknou babu”, připomenul mu Menhorian.

“No právě”, pokýval hlavou Zoltar.

“A co jí jako máme říct? Určitě se na tebe bude ptát”.

“Něco si vymyslete, třeba že jsem umřel. To bude nejlepší. Uvidíme se ráno”, prohlásil Zemikosa a pobídl koně.

“Zbabělé prase”, procedil mezi zuby nenávisně Yasper, když Zoltarův kůň ujížděl do luk, aby se obloukem vyhnul hospodě.

Ostatní pokrčili rameny a za chvíli se už dobrodruzi nalávali pivem a cpali se opečeným masem. Jako ostatně každý večer na této podivné výpravě.

Druhý den ráno se Zemikosa celý rozlámaný a pokrytý slámou opět připojil k ostatním a výprava pokračovala v cestě k domovu. Teplý vítr cuchal vlasy dobrodruhů, z korun stromů byl slyšet zpěv ptáků a na lukách rozkvétaly první květy.

Bylo tu jaro.

Katadhinská studie - část druhá

Jorchen Kierke

Útok na Guldův statek

Assuaenec Nurnské zkušeně dovedl na srovnané prostranství před selskými vraty. Vzali to mimo cestu, vinicí k rohu zdi obepínající vnitřní sad. A udělali velmi dobře. Radhel s několika vybranými muži číhala dole u strážního domku na křižovatce cest. Nikde nikdo. Al-Rahem už byl zase neviditelný. Postaral se o to kouzelník Blathel. Zloděj vylezl na zeď a zasedl kotvičky s lany. Náhradní přístupová i úniková cesta. Zpozoroval zbudované palposty v oknech horního patra. Ti muži vyčkávali ve stěhu. Al-Rahem skočil do zahrady, vyhákl závoru a otevřel levé křídlo vrat. Kryl se veřeji. Člověk nikdy neví. Nurnští se sšíkovali a vhrmuli se do vnitřního sadu. K domu samotnému bylo třeba překlenout vzdálenost nějakých pětadvaceti sáhů. U domu se rozlétlý dveře a vyběhla ven nějaká žena. Služebná. Křičela o pomoc a běžela směrem k nim. Zastavili se a vyčkávali. Když žena doběhla, pochopili, co to mělo znamenat. Byla živým terčem pro naváděnou rachejtli.

Od statku vyšlehl záblesk a dým vykreslil ve vzduchu divokou klikatou trajektorii. Rachejtle zasáhla cíl a vybuchla. Exploze tělo ženy roztrhla a Nurnské zasypala sprška kovových úlomků. Úlomky nenapáchaly zamýšlených škod, většinou zasáhly elementála a nemrtvé, a na ty neměly vliv. Jen Galissar provalil oči a padl ochromený k zemi. Kovové špony byly vymáchané v jedu.

Pelíšek.

“Taky to cejtím, šimrá mě to v chrápi”, pravil vůdce a nasál vzduch, “Cejtím kořist. Peňouze. Žlutavý chechtáky”.

“Tak jsem to zrovna nemyslel...”.

“Má pravdu. Taky mám takový divný svrbění v zádech”, přidal se Otakáro Vesta.

“Ty máš furt něco”.

A potom se to stalo.

Jako první vykřikl Jakoubek. Někde od tmavého stropu jej zasáhl proud šedavé hmoty. Udělal krok, potom druhý a potom už žádný. Hmota rychle ztuhla. Než se Numští stihli otočit, už byl zasažen i Al-Rahem. Jenom tak tíše chroptěl a toporně se dral vpřed. Měl více štěstí, byl schopen jakž takž se pohybovat. Sice pomalu, ale pohyb to byl. Jenomže nebylo mu to nic platné, protože vůdce vydal příkaz k úprku.

“Nahoru! Všichni nahoru!”.

Numští běželi po schodišti vzhůru a nechali ty dva nebožáky daleko za sebou. A tam, kde už Pelíškovy světlo odhalilo prkenný strop, spatřili pavučiny a příčiny proudu lepkavé hmoty, která ochromila jejich druhy. Pavouky. Vůdce ani nemusel vydat příkaz. Natolik už byli sehraní. Střelci na nic nečekali a strhli z ramen kuše a luky. A zahájili palbu. A tam dole, v přízemí věže, se zatím cosi hnulo. Ten zvuk se Numským doslova zaryl pod kůži. Jako by někdo třel kámen o kámen. Znělo to jako škrábání nehtů o víko rakve, ale mnohem, mnohem silněji. Nepřijemný zvuk nevěstící nic dobrého. To tedy věru ne.

Když nebezpečí stran pavouků definitivně pominulo, mohli se zaměřit na příčinu zvuku. Dole pod sebou Numští v hrůze spatřili, že sochy se hýbají, a ten hyb nabyl směru k tmou zahalené části obrovského prostoru, kam chabý svit lucerny nedosáhl. Tma rázující sochy pohltila.

“Chlapi!”, ozval se Milo Pelíšek, bledý jako mramor.

“Co?”.

“Jdou po Jakoubkovi!”.

“Dolu, chlapi”, křikl Zemikosa, “A kalupem!”.

Numští se hrnuli po točitém schodišti dolů jako neuspořádaná lavina. Seběhli půlkruh, čímž se dostali na protilehlou stranu věže, a plamen lucerny znovu odhalil ožvlá sochy. Numští je měli jako na dlani celé čtyři sáhy pod sebou. Draly se k ústí schodiště. K znehybnělému Jakoubkovi to měly slabých dvanáct sáhů. Viděli ho, jak stojí a nehybně čeká na smrt. Al-Rahem nikde. Ten měl více štěstí. Mohl se alespoň trochu hýbat a pomalu postupoval vpřed, nahoru. Teď jej halila tma a on byl víceméně šťastný. Numští zřetelně odhadli, že než

by se k Jakoubkovi dostali, byl by jistojistě mrtvý. Zarazili se tedy a vytáhli střelné zbraně.

Střelba Numských proti kamenným strážcům Suter, Challadruniným ochráncům, nebyla příliš účinná, i když měla za následek jednu podstatnou věc. Mlčenliví strážci se přestali zabývat Jakoubkem a pohlédli vzhůru. Jen jeden výtrysk žhavé lávy z prstů skulptury s býčí hlavou krutě sežehl odevzdanému Jakubu Pozlátkovi záda. Ale pořád žil, stále v něm doutnala jiskřička naděje. Sochy se tedy obrátily k Numským a chrlily na jejich palpost spalující magma. A Numští pálii jako o život. Zejména Otakáro Vesta se činil, ale i Dwany Růžička, přestože střelba nebyla válečnickovou doménou. Zасыpával sochy kulemi z arbaletu. Zoltar Zemikosa si uvědomil, že situace je povážlivá a že stále hrozí, že se některá ze soch znovu vydá za Jakoubkem. Proto vyběhl a když jej od podlahy dělila vzdálenost menší dvou sáhů, obětavě skočil dolů a napadl sochy z boku. Dwany Růžička se vydal za ním a přezbrojil. Milo Pelíšek za zády válečníků přeběhl po schodišti a pelášil za Al-Rahemem. Chtěl zjistit, co s ním je. A nemínil dělat živý terč.

Zemikosa se snažil provést obchvat a dosíci paty schodiště, což se mu podařilo. Tam držel pozici a bránil tak prostupu nepřátelských zjevení směrem k nebohému Jakoubkovi. Zemikosovo místo zatím zaujal Dwany Růžička, a nad hlavami bojujících létaly šípy Otakára Vesty. V závěru bitky, jejíž úspěšné zavření bylo už nadosah, z posledních sil dva Kamenní oboustoupili Zemikosu. V tu chvíli mu zřejmě nebylo do zpěvu, ale s vypětím všech sil nakonec Numští suterské sochy udolali.

Vůdce Zemikosa si oddychl a začal počítat škody. Nikdo nebyl mrtvý, a to bylo podstatné, ale družina utřila značné popáleniny. Zejména Dědek si stěžoval, že se mu špatně dýchá. I Zoltar cítil, že kdyby střetnutí měli absolvovat ještě jednou, bylo by věru zle.

“Jak jseš na tom Jakoubku?”.

“Ale, snad dobře. Teda, záda mě pálejí jak spařený”.

“Máme tě odnést?”.

“Mám ti, vůdče, pocit, že se to vodlupuje”, řekl Jakub Pozlátko.

A skutečně, hmota vyhřezlá pavoučími rodidly již nebyla pružná jako prve. Zřejmě na vzduchu rychle změnila svoji podstatu. Teď spíše připomínala sádku. A praskala a opadávala. Brzy se Jakoubek osvobodil a Al-Rahem také.

“Jdeme do tábora. Musíme se vyspat”, řekl vůdce.

V táboře Zoltar rozdělil hlídky a druzi si

“To jsem měl teda namále!”.

“Tos teda měl”, přitakal Zemikosa.

O prostřeleném hobitově rameni nepadla ani zmínka.

“Rychle zpátky”.

“Jo”.

* * *

Guldův statek padl. Vůdce postavil do domového vchodu, kde zela vybouraná díra, na stráž elementhalia. Menhorian Blathel vedle hliněného hromotluka nařídil strážit svému festímu služebníkově.

“Kde máš toho druhého hnusa?”.

“Ghúla?”.

“Jo”.

“Už neni. Dostal mordu”.

“To jsem rád”.

Rychle se vraceli k ostatním.

“Chlapi!”, houkl vůdce.

“Co?”.

“Nejdřív ohleďte mrtvé. Kdo decháš, toho ihned svažte”.

“Jasná věc”.

“Potom to tu narychlo projdem a nakonec důkladně prohledáme”.

Učinili dle zřetelného rozkazu.

Živý byl pouze jeden z dragolských žoldáků.

“Pánové”, ozval se Schimone Rybář,

“Myslim, že tenhle chlap, Jarmulak, je taky živý”.

“Blbost”.

Jarmulak měl promodralou tvář a po bradě mu tekly zpěněné sliny. Srdce mu určitě netlouklo, což ověřil hraničář Pelíšek.

“Mám prostě takovej pocit...”, zavrtěl hlavou Schimone.

“Hele, vůdče”, řekl zástupce Vesta, “Dát na pocity se nám už nejednou vyplatilo”.

“Jistě”, ozval se Bolbuch, “Vzpomeňte si na Mrtvolu a jeho osud v tý rakvi”.

Galissar, jehož ochromení už pominulo, mlčky strhl pohled od mrtvých na podlaže. Přitakal. “Dobře. Svažte ho. A do huby roubík!”.

Rychlou prohlídkou budovy seznali, že jedno celé křídlo obývala Eosie Guldová a služebnictvo. Nenašli zde nic zajímavého, co by stálo za to odnést či zkoumat. Pouze něco peněz a šperků. Zato druhé křídlo domu odhalilo velice zajímavá zjištění. Především Numští objevili spoutaného a zbitého Ardasiana Filistru. Mezi šestici spoutaných Gworů. Byli vystrašení a zubožení. O profesorově totožnosti nebylo pochyb. Jeho tvář znali z portrétu a navíc tu byl Schimone Rybář. Ten se s ním znal osobně. Okamžitě profesora propustili na svobodu. Tolik k osvobození zajatců.

Prohledávání domu vyneslo Numským kořist. A zjištění, že Jarmulakovi muži se na něco připravovali. Na nějakou cestu. Bylo tu množství úhledně po vojácku srovnaných toren a dalšího vybavení. Kotvičky, lana, plachty pro přespání, provazové žebřiky. Prostě takové ty věci, co dobrodruzi sami hotoví si před výpravou.

“Viděli jste ty suchý dávký?”, ozval se Jakoubek.

“Suchý dávký?”.

“No, trvanlivý jídlo přece”.

“A co je na něm?”.

“No, jsou to snad uschlý červi, nebo co!?”, zašklebil se Jakoubek odporem.

Vypadalo to jako velmi výživná směs. Výživná a odporná.

“Asi to vydrží dlouho”, řekl Menhorian Blathel, “Sníš co musíš a hladý nezeslábněš”.

“Na něco se chystali”, řekl Bolbuch, “Na nějaké pochody asi. Možná přepad, co já vim”.

“Patnáct lidí”, spočítal batohy Al-Rahem.

“Kolik vlastně dohromady bylo těch Dragolskejch? Ví to někdo?”, zeptal se Dwany Růžička.

“Těžko říct”, začal počítat na prstech Assuaenec, “Ale plus mínus by to mohlo odpovídat”.

“Kam mohli plánovat jít?”.

“Do Wilful”, ukázal Otakáro na dvě šarlatové plachty, když jednu z nich rozbalil.

Byly to vozové plachty. Takovou podobnou měli na voze wilfští vyslanci. Tenkrát v Kostenci, než přišli o vůz.

“Jasně, Wilf”, houkl Pozlátko, “Podívejte!”.

Hrabal se rukama v balíku pestrých látek. Byly to wilfské kroje. Boty, šaty, čepce.

“Přestrojení!”.

“Jo”.

V Jarmulakově světnici Numští objevili krom jedů a dalších stop, jež potvrzovaly správnost domněnek, ještě ptáka v proutěné kleci. Hřivnatého holuba. Zvíře si vzal na starost Milo Pelíšek. Ale to nejpodstatnější mělo teprve přijít. Byl to všímavý Menhorian Blathel, který si všiml nesrovnalostí v ložení podlahových prken a objevil pod podlahou skrytý prostor. A tam, v Jarmulakově skryš, objevena byla zásuvka se schématickou mapou Nordwaita a nějakými dopisy. A potom rozměrná kniha, vlastně kožené desky s volně loženými listy.

“Katadhinská studie”, přečetl Menhorian Nocturno Blathel z Cairn.

“To je moje!”, ozval se profesor Ardasian Filistra.

rozvinuli zápalnou šňúru a provedli zážeh. Napodruhé. Zoltar měl zvlhlé křesadlo. Na pořádek v batohu příliš nedbal. Na pořádek v družině však ano, a to bylo důležité.

“Tyhle rychlý změny mi drásaj nervy”, postěžoval si Al-Rahem, když jeho tělo, stejně jako tělo spoludruha, nabylo zřetelných obrysů.

“Zatní zuby”, odvětil Zoltar, “A uši si zacpi. Hádám, že to bude pořádná šleha”.

A už si to pelášil lesem do bezpečné vzdálenosti. Assuaenec v těsném závěsu za ním.

* * *

Nurnští obhlédli terén. Vojáci v táboře číhali. Už když obcházeli val, všimli si, jak stojí poschovávaní mezi stany. Žádný oheň, žádný hovor. To nevěstilo nic dobrého.

“Čekaj na nás jako sršáni!”.

“Na strážní věži jsou aspoň dva střelci”, nahlásil Dwany Růžička.

“Vemu si je na starost”, hlesl Milo Pelíšek, “Až se objeví Rahem, snad mi pomůže”.

“Támhle je nejspíš ten velitelskej stan”, upozornil Bolbuch, “Tam povedeme hlavní útok, až ten Vestův pytlík řachne”.

“Kdo pude vepředu?”.

“Já a Dwany”, řekl vůdcův zástupce, “Za náma Jakoubek. Vtrhnem tam a rozvineme se do úderný trojice”.

“Já to zkusím obejít a vylezu na zeď”, navrhl Otakáro, “Zřídím tam drtivej palpost”.

“Jo”.

“A Rahem?”.

“Rahem tu není. Je se Zemikosou přece”.

“A jo, já zapomněl”.

“Tak všechno jasný?”.

“Všecko jasný”.

“Až to řachne, každej víte, co máte dělat”.

“Jo, víme”.

“A žádný malomyslnosti... A kopněte do sebe nějaký lektvary. Žádný šetření na pozdějc. Pozdějc by totiž nemuselo nastat”.

“To je jasný”.

“Mně už je z těch lekvárů blivno”, posteskl si Milo.

“Nejseš sám”.

Za polní kuchyní se ozvala detonace a do vzduchu vylétl oblak dýmu a hlíny. Smluvený signál. Mezi stany se to začalo rojit Armidenci. Byl vyhlášen kvapný poplach, srdce roje vyběhlo k odvrácené straně tábora. Z velitelského stanu vyhřezli ven tři vojáci a zaujali obranné postavení. Nurnští vyrazili na zteč. Střet u vchodové plenty velitelství byl drtivý, jak jej nicnetušící nepřátelé nečekali. V plátech zakuté postavy Dwanyho a Bolbucha nabyly forem, jak prudce ve výpadu řáli a

těla dvou překvapených vojáků padla k zemi. Se třetím se začal potýkat rozlícený Jakub Pozlátko. Hobit s trpaslíkem zatím prorazili dovnitř.

Milo Pelíšek doběhl pod žebřík, vedoucí do strážního palpostu, a metl nahoru ohnivou hlínu. Ozval se výbuch a jeden ze střelců se s vykřikem zřítíl. Otakáro Vesta zatím obezřetně postupoval táborem ke zdi u stájí a minil si svou neviditelnou formu ponechat co nejdéle. A to už se přičítal ztěžka supící Zoltar Zemikosa, následovaný Al-Rahemem. Vůdce okamžitě vyhodnotil nebezpečnou situaci u Jakoubka, zápasícího s nepřítelem, a přidružil se mu po bok. Al-Rahem jistil prostranství a pátil po všem, co se hlo.

Uvnitř velitelského stanu došlo k tvrdému střetu, při němž byl trpaslík Bolbuch těžce raněn, následkem čehož počal slintat do vousů a propadl bojové zufivosti. Oči se mu podlily krví a za řvaní nějakých nesouvislých vět proskočil skrze plentu a trup přeseknutý vejplů do Gudrechtovy části stanu. Možná, že trpaslíkův nečekaný záchvat přišel v pravou chvíli. Bolbuch se vrhl na Gudrechta, který rozhodně nebyl žádný nezkušený bijec, ale trpaslíkova razance jej poněkud zaskočila, a proto zvolil spíše krycí taktiku. Vzhledem k tomu, že se Bolbuch odpoutal a šel si tvrdě za svým, ocitl se Dwany Růžička osamocen proti dvěma Dragolským, a tento střet jej stál mnoho sil. Naštěstí se ale zanedlouho zezadu vynořil Zoltar Zemikosa, který zatím definitivně skolil Jakoubkova protivníka a chránil krev cedícího hobita z boku. To vrátilo Dwanymu ztracené sebejistoty a mohl se věnovat jenom a pouze těm dvěma Dragolským, o jejichž nebezpečnosti nebylo pochyb. Jakoubek přezbrojil a kontroloval vstup palbou. První z vojáků, kteří se prve vyřítili směrem ke kuchyni, se už vraceli. Nurnští pátili otrávené šipky, které pocházely z kořisti po Radheliných mužích tam nad Svlečí. To byl další bod zlomu, pomalu přiklánějící miskou vah na stranu Nurnské družiny! A jak pátil Jakoubek, tak pátil i Al-Rahem a Milo Pelíšek. Společně zlikvidovali zbytek ostrahy věže a Milo se mohl přesunout nahoru, odkud měl lepší výhled i bezpečnější pozici.

Otakáro Vesta provedl několik pokusů vydrápat se na kamennou zeď. Nakonec se mu to podařilo, a když seznal, že zpoza zdi žádné viditelné nebezpečí nehrozí, zahájil velice úspěšnou střelbu do trpajících se vojáků.

Trpaslík Bolbuch řádil jako skvmítý tyfus. Po obličejích mu vyskákaly fialové fleky nenávisti. Divoce mával zbraní a z pevně semknutých úst zpěněných hlenem kanula mu krev, jak se kousl do jazyka. Bolest nevnímal a téměř neviděl, jak měl víčka napuchlá. Vnímal jenom

proběhla zde, na Guldovic statku. To byly ty tři zvláštní kamenné zárubně v přízemí. Profesor Filistra se nabídl, že dílo předvede.

“Jednotná komposice tedy sestává ze tří fragmentů, funkčních elementů”, vysvětlil na názorném příkladu, “Stále mi rozumíte, generále?”.

“Jo”.

“Jde o statickou architektonickou kostru, mechanické prvky a aktivní prvky”.

Pevnou část tvořily dva kamenné sloupky s překladem. Mechanickou částí byly řetězy, které uvedením do pohybu, tedy otočením železného kola s čtyřmi dřevěnými kolíky o čtvrt otáčky, vychýlily kolíky azurionových loží tak, že směřování kamenů nebylo dostředné, ale náhodně vychýlené.

“Není-li energie směřována do středobodu, transfer není možný”.

Ardasian Filistra to celé předvedl. A skutečně. Před zraky Nurnských ukázal, jak je možné procházet mezi jednotlivými branami.

“Ty brány tvoří trojúhelník”, podotkl Filistra, “Ale ne geometrický, generále, alébrž funkční, rozumíte? Funkční!”.

“Aha”.

“Na tom, z jaké strany do portálu vstoupíte, záleží, kde se nakonec objevíte, jasně? Brány tvoří trojúhelník. Aktivní elementy každého portálu tvoří dvě energetická pole. Pole mezi portály jsou, pánové, vždy v páru...”.

Ticho.

“Přičemž, pánové, ovšem platí, že energetická pole totožného portálu v páru nejsou. Nikolivě! Jak prostě! Je vám to jasné, generále?”.

“Ne”.

“Vysvětlte mu to, pane kolego, snažně vás prosím”.

Menhorian Blathel přikývl.

* * *

“Dragolský bude mučen. Přiveďte Jakoubka”.

Jakub Pozlátko byl však unavený a věst mučení rozhodně odmítl.

“Kat odmítl nastoupit službu, generále”, ohlásil zástupce Vesta.

“Nevadí. Ujmu se toho sám”.

Zoltar Zemikosa přibíl zajatci nohy dlouhými rezavými hřeby k podlaze. To muži sice rozvázalo jazyk, ale jenom částečně. Měl poctivý výcvik. Mučení zakusil již dříve a nejednou, a to z obou stran pohledu.

Výslech Dragolského mnoho nového nepřinesl. Jen potvrzení závěrů a informací, které Nurnští už měli. Byl to vykonavatel příkazů svého nadřízeného. Tedy Radhel Odklizečky a jejího bratra Orsipa. Dragolští spadali pod velení Jarmulaka, toho

muže, co se otrávil a ležel spoutaný stranou. Tento muž očividně nebyl zasněžen. Dragolský se jevil navíc velmi zpupný a nenávidný, dokonce po vůdci Nurnských plívl. Potvrdilo se snad jen to, že Jarmulak a jeho nohsledi byli Armidenci jako řemen a vystupovali tu ve službách své vlasti.

Zoltar Zemikosa rozdrtil Dragolskému lebku palicí. Strašný pohled. Ardasian Filistra se pozvracel.

“V rychlosti shlédnem ty nalezený písemnosti a potom hajdy na kutě”, přikázal vůdce, “Spát se bude dole v jídelně. Elementhalio a fext budou hlídat dvorek. Když se něco šustne, pudou po tom. Vesta přidělí hlídky. Jarmulaka položíme dole na stůl. Kdyby se náhodou probral”.

“Ano, generále!”.

Jarmulakovy dopisy

Jarmulaku,

s výběrem zázemí vysloven byl souhlas. Je prozíravé, že se jedná o vdovu. Bude potřebovat peníze a způsob její obživy bude si je žádat. To za prvé. Za druhé, je závislá na zastání a pomoci. Hloupá vesničanka. Nevidící. Vypomáhej jí tedy vlivnou radou, případně pracovní silou. Med kolem huby maž. Ne však natolik, abys odveden byl od povinností.

Jarmulaku,

budování hlavního vrcholu budoucího trojúhelníku bylo započato. Výstavba dalších přijde na řadu až poté, co budeme přesvědčeni, že případné propojení není jen bláhovou teorií. Naši bratři pátrali a našli. Osobu z ciziny, která není, nebude, ani nesmí být zasvěcena. Vkládáme na tvá bedra důležité úkoly. Připrav zastání na příjezd učencův tým, že hledá venkovský nevzušivý klid pro své bádání a práci. Jmenuje se Ardasian Filistra. Je placen za připravení demonstrace. Připrav mu vhodnou místnost dle jeho požadavků a ubytování dle představ. Buď mu ve všem nápomocen, vluď se do jeho přízně. Izoluj jej maximálně od okolí, ale tak, aby nevznikly pochyby. Drž jazyk za zuby. Je to učenec, tak pozor. Žádné ukvapenosti. Musí být udržován v dojmu, že je svobodný. Nebude tu napořád. Má své povinnosti. Vždy převezmi požadavky a vykonej je. A vyzískej přísliby, že se vrátí a kdy. Sledovat jej budeme i skrze člověka v jeho blízkosti, který nás s ním seznámil a který nám bude zavázán.

Jarmulaku

budování vrcholu trojúhelníku, kterému nadále budeme říkat Katadhin, dospělo do stadia,

“To je pravda”.
“To bych řek. Něco jsem už v životě zažil. Jsem poměrně věkovitější”.
“Mám dobrého přítele. Žije v lese stranou cesty asi dvě míle před Draghanem. Je to polesný. Jmenuje se Horma. Mohli bychom se u něj zastavit a on by moji ženu mohl opatrně připravit na setkání se mnou”.

“To nezní špatně”.
“Už se těším domů”, stýskl si Galissar Draghanský, “Nemůžu se dočkat, až obejmu Vienneu”.

Zoltar Zemikosa se ale pořád držel nejasné myšlenky na zapastování cesty. Příklad družinovým kouzelníkům, aby zneviditelnili maximum možného. A jak tak kouzelníci v transu mumlali, všiml si Al-Rahem na travnaté úžině pohybu. Po cestě kráčel muž a prokazatelně sledoval stopu. A několik sáhů za ním šelestila rozvinutá rojnice patnácti Armidenců s tasenými zbraněmi. Vyšli z eralanského směru a mířili k pasece a dál k lesu.

“Koho to, probůh, stopujou?”, podivil se Zoltar.

“Mě”, zbledl Otakáro Vesta.
“Tys v noci přišel odtamtud?”.
“Přesně tak. Jdou po mejch stopách”.
“Takže mířej vlastně na Jakoubka. Určitě na hlídce pochrupuje. Nemá žádnou šanci...”.

“Zaútočíme?”, zdvihl obočí Dwany Růžicka.

“Jo. Až se dostanou na naší úroveň, vrhneme se na ně z boku. Využijeme momentu překvapení”.

* * *

Nurnští se potichu přesunuli k okraji lesa. Otakáro Vesta opatrně vyšplhal na strom a zacítil. Když se rojnice přehrnula kolem cínajících druhů, vyrazili. Nastala řez muže proti muži. Základ bojové formace tvořený Bolbuchem, Růžickou, Zemikosou a Galissarem Draghanským zaútočil na pravé křídlo rojnice a počal ji ukusovat. Po pláni pobíhal Al-Rahem a cítil na protilehlé křídlo jedovatými šípky. Taktéž činil Otakáro Vesta ze stromu. Druzi rozdávali drtivé rány a Armidenci, vesměs ranění z nočního výbuchu Otakárovy rachejtle nahoře v táboře, padali jak hrušky. Přesto pravděpodobně nebyť Menhoriana Blathela, mohla se situace vyvíjet poněkud odlišně. Kouzelník totiž správně pochopil, že podivná strnulost Orsipa Odklizeče není dána nějakou bází a překvapením, ale koncentrací mysli. Orsip Odklizeč se mocně soustředil, aby cíl, trpaslíka Bolbucha, sprovodil ze světa krutým druidským kouzlem. Blathel ale vstoupil s Dragolským do

obávaného mentálního souboje. A zatímco další Armidenci padli a levé křídlo se řítilo podpořit valem řídnoucí křídlo pravé, duševní síla obou mužů se opakovaně střetla, výsledkem nepřevažující se na jednu ani druhou stranu. A potom Menhorian Blathel zakolísal a Orsip získal převahu. Nurnský kouzelník se vydal na úprk a dragolský Odklizeč konečně mohl spáchat to, co zamýšlel od počátku. Bolbuchovým tělem projel nával trýznivé slabosti a válečník zavrával. To už se ale kolem nebezpečného muže srotili Zoltar Zemikosa s Dwany Růžickou a řali. A Al-Rahem do Orsipa bodl dýku. Druid padl. Příliš, příliš pozdě však Nurnští seznali, že Galissar zůstal v zadu sám. Bil se statečně, ale přesila byla příliš velká. Draghanský pán se zhroutil mrtev do vysoké trávy. Armidenští však již byli zlomeni. V době, kdy se pod ranami nurnských zbraní káceli poslední nepřátelé, přibíhal Jakoubek s Mílem. Zaslechli na strážních postech hluk šarvátky a vyběhli na pomoc. Dorazili pozdě, ale i to se počítá.

“Ohledej padlý, Pelíšku, a každej, kdo má volný ruce, ať tahá mrtvolu do lesa!”, přikázal Zoltar Zemikosa.

“Orsip dejchá!”, oznámil Milo, když ohledání Dragolského přišlo na řadu.

“Svázat! Roubík! A do lesa!”, křičel Zemikosa, “Jakoubku, máš tu zrůdu na starost!”.

“Jistě, vojvodo!”.
* * *

Výslech Orsipa Odklizeče si vzal na starost vůdce osobně. Zavázali zajatci oči a udělali dobře.

“Ještě jsem to nedělal...”, pohlédl Zoltar poočku na Jakoubka.

“Co?”.
“Myslim stahování kůže...”.

“Na tom nic není. Chce to jenom grif”.

“Tak mu zatím stáhnem hadry”.

Svlékli Orsipa z gatí a kabátce. Vůdce vytáhl háky a přiložil mu je na přirození.

“A teď budeš mluvit, nebo ti vobříznu pytel!”.

Orsip věděl, že zemře. A mučení se mu doma v Armidenu dostalo v životě tolik, že byl v tomto směru zocelený. Zkusil být drzý a udělat své trýznitele, snažil se je donutit, aby mu sňali hadr z očí. To by se teprve děly věci. Jenomže Nurnští mu na lep nesedli. Zkoušel to tedy jinak - že jim dá dvě hodiny času, když ho nechají jít. Že jim dá náskok. A potom zase urážel. Nurnští pochopili, že to nemá cenu. Dostali z něj jen tolik, že v táboře zůstalo nějakých dvacet lidí. Což mohla a také nemusela být pravda. A Zoltar Zemikosa zatím Orsipovi profil háky šourek a botou rozdrtil varlata. Už byl

vybral jejich jména. Trufám si tvrdit, že příznačně. Draghal a Suter. Skvostné. Je dobře, že převzal přímý dohled nad naší věcí. Dílo bude brzy dokončeno. Jak prozíravé bylo před lety plánovat náhradní řešení, nad kterým bychom měli větší kontrolu. Ted', když Wilf uzavřel své hranice, se to zřetelně prokazuje. Draghal a Suter jsou budovány s pomocí služebníků Chrámu Zjevení. Barroldské zdroje užit nemožno, to chápeš. Proto práce pokračují pomaleji, než by se očekávalo. Draghal je důležitější. Začíná příprava toho nejdůležitějšího - oživení Katadhin, aby byla platná. Pro to jsou potřeba učinit dvě věci. Tedy za prvé dobudovat Draghal. Vnější Působitel Andrachin již vybral a shromáždil skupinu Nabíječů. Vyrazí s Andrachinovým procesím k Daukenu. Delegace přespí ve Svlēc, postarej se o ně, a Nabíječ se od skupiny oddělí. Část v přestrojení za skupinu služebníků Chrámu Zjevení dosáhne Draghalu. Druhá část se Zdroji zamíří ke Katadhin. Tvým úkolem bude tento transport zajistit. Není třeba klást důraz na tato slova. Úspěch je skutečně důležitý. Druhou věc zmíním později. Není vše úplně do detailů naplánováno, prodiskutováno. Vnější Působitel Andrachin se věnuje jiným věcem a je mužem řádu. Kroky koná v zamýšlených posloupnostech, chladně, krok za krokem.

Jarmulaku,
druhou věcí, která téměř završí dílo, je přivedení Pracovníků. Revizí dosavadních i starých styků je sestavován jejich seznam. Vzhledem k turbulentnímu událostem bude tímto úkolem pověřena Radhel Odklizečka. Vnější Působitel Andrachin věří v její oddanost a bezpříkladné schopnosti. Ona zajistí, že dílo, tedy účel, pro který Katadhin byla vybudována, bude završeno a skutečně Dílo bude moci býti zahájeno. Rozkazy pro Radhel Odklizečku přijdou skrze tebe. Připrav ji na to, co se chystá. Jenom ji, ostatní nemusejí nic vědět. Je to bezpečnější. Domluv s tou ženou, jakého vybavení si žádá, a vše připrav. Zatím je čas, ale až rozkazy přijdou, budou okamžité. Vnější Působitel Andrachin je citlivý diplomat a nalézt vhodný okamžik je věcí umu a zkušeností. A nepřátelé nečekají.

Jarmulaku,
až dojde příkaz k zajištění Filistru, zajisti odeslání Filistrovy Demonstrační práce z Daukenu, tedy ne z místa tvého působení, bez uvedení odesílatele skrze běžnou doručovací službu. Příjemce na balík netrpělivě čeká. Potřebné údaje: Jansen Istred, Magická universita, Nurn, Gwendarron. Žádný průvodní dopis, nic. Není to náš člověk, není zasvěcen. Byl využit. Je to nástroj. Používání

nástrojů je vrcholným uměním Andrachinovy diplomacie. Proto požívá takového respektu. Opis Katadhinské práce bude vyzvednut někým z lidí pověřených Vnější Působitelem. Pravděpodobně půjde o některé ze služebníků Chrámu zjevení. Oni se sami ohlásí. Rukopis schovej a uchovej. Nevydávej jej z rukou. Až dojde k tvému stažení, osobně jej dovezeš do vlasti. To bude tvůj poslední úkol. Vnější Působitel Andrachin tedy plánuje Filistru zajmout. Již jej nepotřebujeme. Mohl by být odklizen, ale přeci jen. Odklizen může být, až bude jisté, že propojení trojúhelníku je navázáno a především dlouhodoběji udržitelné a obnovitelné. Není jisto, zda nebude vhodnější Filistru coby náš majetek přestěhovat do vlasti a dál jej využít. Přeci jenom o hmotných trasferech ví dosti, to prokázal. Nechme rozhodnout Andrachina či jiné povolanejší. Na co chci ale upozornit - nebude snadné Filistru zajmout, respektive uhlídat. Bude třeba jej držet v neustálém stavu odtrženosti od ducha, jinak by hrozilo, že prchne. Zabývá se přeci transferem hmoty, což? Obrát se na Radhel Odklizečku, má jisté cenné zkušenosti v této věci. Vezme si jej na starost. Také je jisté, že bude třeba vyklidit zázemí, do sklizně jistě. Jistě chápeš, že bude třeba vyčistit místo, kde se svými působíš. Radhel je v tom vážně dobrá, má zkušenosti. Vyčistěte to místo dokonale, aby ani snítka nežůstala. Včetně všeho živého, ovšem.

Jarmulaku
zajisti Filistru. Pošli balík. Radhel ať je připravena. Seznam je téměř hotov. Nevíme, kdo z nich žije či nikoliv, kdo z nich zůstal a kdo ne. Proto je seznam obsáhlejší, než bychom si přáli. Sbíráme informace, kde se dá. Nebude to vůbec snadné, proto vybrali jsme ty nejpovolanější. Ty, co nezklamou, a ty, co jsou postradatelní! Pomalu se chystej! Vlast si tě bude žádat jinde. A nezapomeň na tu Práci. Kdybys ji poškodil či pozbyl, bylo by to zlé. Věřím ti. Jsi věrný, oddaný. Dokázals to! Jsi dobrý! Je jaro. Kraj tady doma ožívá rozpukem. Vůněmi. Těším se, až tě spatřím! Až zasedneme k další práci! Nebud' tedy netrpělivý a ještě chvíli poseček. Až přijde poslední příkaz, všechno ostatní znič. Nech si jenom něco peněz na cestu, vezmi s sebou několik vhodných mužů k doprovodu. Ostatních se zbav, nebude jich již nadále třeba. Jak vyčistíš místo svého působení, je na tobě. Ty už víš, jak věci zařídit.

Svlěstí domobranci

Starosta Malach pověřil Dejmore, velitele svlečské domobrany, aby věc prošetřil

Nebude-li toužit po Jarnugově příjezdu, jediné dobře. K tomuto listu přikládám seznam. Proved' si jeho opis a uchovej. V případě, že Radhel dále zůstane mezi pohřešovanými ze Svlče, či bude potvrzena její smrt, příhotov pro všechny případy asi patnáct nejzkušenějších mužů z řad tvých Bedlivých. Jarnug Běloplátný by v takovém případě přivezl další příkazy. Věříme však, že se Radhel objeví. Její budoucnost přeci jenom záleží na naší vůli. A nyní již k posláni samotnému.

Dragolští jsou velmi schopní. Umí se pohybovat v nepřátelském terénu, znají zásady boje v utajení. Neberou si servítek a netíží je svědomí. Takoví jsou Dragolští. Důslední, nepromějící. Brutální. Živočišní. Úkolem Radhel bude promíknout do wilfského sídelního města Wilford a v okolí trosek Detonačního učení, tedy v hustě zalidněném městě našich nepřátel, nalézt a zajmout co nejvíce osob ze zmíněného seznamu. Tyto osoby je možno mučit a vyslýchat za účelem zjištění dalších vhodných osob pro naši věc. Není nutné zajistit všechny, svou velmi významnou roli hraje i čas a trvalost utajení. Co je však důležité - aby byli po provedení zvolených účinných metod dále použitelní. Je na zaslíbeném zvážení Odklizečky všech pro a proti. Selže-li, bude usmrcena, a ona to ví. Stejně jako ostatní. Osoby ze seznamu jsou veledůležité Pracovníci pro Katadhin. V Katadhin budou pracovat pro naši věc, vytěžíme jejich znalosti a pracovní postupy, vyškolíme nové Vědouce. Naše Vědouce, kteří budou pracovat pro naši věc s nasazením sobě vlastním. Pro vlast, pro novou Svatou válku, která sežehne duše nevěřících plamenem spravedlivé zloby. A tentokrát již definitivně a nenávratně. Gudrechte Střežitelé, teď už jsi Vědouce. Zatímco čteš tato slova, povýšils! Zajisti spolehlivého průvodce, který dovede Radhel a její muže skrze Eralan a Draghan cestou do hor. Horská cesta vede skrze Kostrbaty až k wilfské hranici. Tam už bude všechno na nich. Důrazně vysvětlí Radhel, a neber žádných diplomatických ohledů, že bude-li někdo z jejich mužů raněn či jinak na obtíž, musí být neprodleně usmrcen. To samé platí pro pokus o dezerci či hrozbu prozrazení. V žádném případě nesmí být pravý účel jejich pobytu na nepřátelském a v dnešní době i zakázaném území spojován s Nordwaithem, natožpak s naší říší. Pokud by hrozilo prozrazení, či jakýkoli stín domněnky o vztahu na Nordwaith, musí tomu být naprosto důsledně zabráněno za použití jakýchkoli prostředků. A tím myslím skutečně jakýchkoli. Jedná se o úkol nejvyšší nebezpečnosti. To Radhel důrazně vysvětlí. A vysvětlí jí, že pokud uspěje, bude jí udělena trvalá svoboda a bude jí nabídnuto začlenění do našich struktur. Jí i jejím mužům. Za to se zaručujeme svatým slovem. Zajisti také, Gudrechte, dohodu o způsobu převzetí

Pracovníků. Jsou to osoby nejvyšší důležitosti. V případě, že Pracovníky nebude možné dodat na místo převzetí, necht' jsou doručeni do Chrámu Zjevení. Ale to pouze v krajním případě. Představený Chrámu je částečně zpraven a poskytne jim adekvátní útočiště. Nezastíráme však, že toto řešení není úplně vhodné s ohledem na smysl existence Chrámu a vlastnosti jeho služebníků. Jedná se o řešení krajní.

Vnější Působitel A.

Zatímco Al-Rahem s lehkým patosem četl řádky dopisu, Otakáro Vesta byl čím dál tím zachmuřenější.

“Co tě trápí, Otakáro?”, zeptal se Menhorian.

“Ten slovník, vždyť to je hrůza”, postěžoval si hobit, “To je samá říše, odevzdání, svatá válka, seznamy, zájmový osoby... z toho číší příšerné duševní sajrajt! Já už fakticky nemůžu!”.

“Ukaž ten seznam, Raheme”, otočil se Zemikosa na Assuaence, který třímal druhý papír.

“To se pobavíte...”.

“No tak to teda přečti sám, no”.

“Říkám, že se pobavíte”, odvětil Al-Rahem.

A začal pomalu předčítat jméno za jménem.

Seznam zájmových osob:

???, Odo - řečený Tříprsták, kudůk

Alde, Widerian, elf

Glejh, Baldo - řečený Baldůch, kudůk

Karaghim, Hordal - řečený Buchar, trpaslík

Matulimak, Alwakos, elf

Niš, Vřída - řečený Sejřivka, kudůk

Ulrych, Daryl - řečený Trajdák, kudůk

Vemloun, Zilvan - řečený Zevloun, kudůk

Wikka Thrasius, elf

Zabil, Hamta - řečený Bleskasíra, kudůk

Zlutonoh, Jerek - řečený Čmoudák, kudůk

“Odo?”, ozval se Jakoubek, “To je mi nějaký povědomý”.

“No, přece Odo. Kudůk s rourou”, připomněl družinovému katovi Milo, “Kopal jsem mu hrob. Nahoře nad Svlčím”.

“Jo, tendle Odo. Odo Opilec. A proč je na tom seznamu?”.

“Byl přece při tom vejbuchu v Detonačním učení”, připomněl Dwany, “Sám to

“Co?”.

“Někdo tam ječel. Tam, cos nechal elementhalia”.

Zemikosa vyběhl do tmy, jež se pomalu počínala rozjasňovat svítáním, následován ostatními. Viděli tyčícího se znehybnělého elementhalia. Blathelův fext byl také nehybný. A hnusný. Pohled na něj doslova mrazil. Ale co Nurnské zmrazilo nejvíce, to byly bezvládné trupy v nordwaithských uniformách.

“Bohové! Zemikoso!”, sykl Otakáro Vesta.

“Tomu se říká šlamastyka”.

“Měli hlídat”, řekl vůdce, “Tak hlídali. Nešťastná náhoda”.

“Ale co teď budeme dělat?”, ozval se Menhorian Blathel.

“No, vzhledem k tomu, že už je asi neobživíme...”, řekl Bolbuch.

Menhorian Blathel se na něj významně podíval.

“Ne, Blatheli, to ne! To ne!”.

Menhorian pokrčil rameny.

“Měli bysme asi vypadnout. Co nejrychlejc”, ozval se praktický hobit Dwany.

“Vůdče?”, zdvihl obočí Otakáro.

“Jasně. Padáme. Vykopejte Pelecha z pelechu a padáme”.

“Tenhle ještě dejchá”, oznámil Schimone Rybář, “Chabě a plytce, ale dejchá”.

Zemikosa pohlédl na Otakára. Ten nehnul ani brvou.

“Podřezat!”, řekl vůdce.

Když se k tomu nikdo neměl, udělal to sám. Bez skrupulí.

“A co bude s těma zajatejma Gworama?”, zeptal se Blathel.

Vůdce se zamračeně ohlédl směrem k domu. Zaváhal.

“Počkej, Zoltare”, ozval se hobit Vesta, “Nemůžeme každého, koho potkáme... prostě to nejde. Nejsme zvířata”.

“Dobrá”, sykl vůdce, “Pust'te je na svobodu. Ať si teda dou po svejch”.

A zastrčil hákovité dýky zpátky do pouzder.

Z ohrady vzali několik koní. Pro Filistru a Schimona. A pro svázaného Jarmulaka. Rychle se sbalili a vyjeli k lesu. Podél lesa potom po pastvinách zamířili na východ. Pryč odtud. Byl už plný den, když dojeli k lesknoucí se hladině Hallemi. Řeka tiše šuměla, jako by žádné noční hrůzy nikdy neexistovaly. Jako by svlečská domobrana vůbec nepřišla o polovinu mužstva. Jako by všechno byl jen zlý sen.

“Ten Menhorian, ten mě někdy děsí”, řekl Bolbuch, když kouzelník odešel pro vodu.

“To mi povídej”, utrousil Otakáro Vesta, “Tichej, študovanej pán. Laskavej, dobrota sama. Ideály samý. Takovej mouchy, snězte si mě. A potom jde trupištěm a kolem se zvedaj zrůdy”.

“A nehne přitom brvou”.

“Přesně tak. Nehne brvou. Ale je to normální?”.

“Není to normální”.

“Mně je z toho úplně ouzko”, posteskl si Milo Pelíšek.

“A to vůbec nedomejšlim, co by se stalo, kdyby se mu ten fext vymknul kontrole”, přivolał zástupce temný výjev.

“Radši nedomejšlet”.

“To bysme všichni zakápli”, pravil Dwany, “A kdo by nezakáp, toho by potkal osud temnější než smrt”.

“To radši smrt”, povzdechl si Jakoubek, “Smrt není špatná. Záleží na úhlu pohledu”.

“Nechcete mu to někdo nějak taktně říct? Nebo aspoň naznačit?”.

“Co jako?”.

“Že máme strach. A že se nám to hnusí”.

“On by to nepochopil”.

“Asi ne”.

Na horizontu se vynořila neforemná postava elementhalia. Byl pomalý. Šel podle příkazu podél lesa.

“Támhleta obluda se mi teda taky hnusí”, postěžoval si Milo.

“To je náhodou umělecký dílo”, řekl Zemikosa.

“Umělecký dílo?”.

“Skulptúra”.

“Když myslíš...”.

“Bude výslech”, řekl Zemikosa, “Zavažte Jarmulakovi oči a sundějte mu roubík!”.

Byl v ráži.

“Lamačem prstů bude Dwany Růžička”.

“Jo”.

Mučení

Jarmulak nechtěl mluvit vůbec. Ale nakonec promluvil. Odpírání ho stálo čtyři prsty. Praštění kostí se Nurnským zarývalo do mozku. V zásadě potvrdil to, co stálo v dopisech. Některé věci doupfesnil. Snažil se i lhát, ale výslech byl křížový a lamač prstů nebral ohledy. Dwany byl precizní a chladný. Výslech přinesl zásadní sdělení o posledním rozkazu pro Radhel Odklizečku. Poté, co se situace na Guldově statku ukázala jako neudržitelná, dostal zbytek Dragolských příkaz

zanedlouho z celé scenérie rozpoznával pouze spálenou věž a stožár s armidenskou vlajkou. Zbytek tonul v hustém mléčném oparu, jenž tlumil zvuky a znemožňoval sledovat vývoj situace.

A potom, když už pomýšlel na návrat k připravené rachejtlí, přiběhli dva psi. Podle toho, jak znenáhla změnili trajektorii, bylo mu jasné, že jej ucítí. Běželi v zužujících se kruzích, čumáky u země, jazyky vyplazené. Potom pod stromem předřepili na zadky a jali se táhle výt. Vesta shodil dolů odšpuntovaný flakónek s plynem. Psi zcepeněli.

“Večerní pozdrav”, utrousil se zadostiučiněním hobit, a když si byl jist, že jsou psi skutečně mrtví, slezl dolů a vrátil se ke svému vartovišti. Na les zatím padla noc. U táborového vlajkoviště se utvořilo srocení. Někdo hovořil, ale spíš to znělo jako ponurý nápěv beze slov. Mlha zvuky tlumila, obsah sdělení byl nerozpoznatelný. Otakáro Vesta znovu zaměřil rachejtlí, tentokrát tam, kde tušil patu stožáru. Slezl ze stromu a zapálil doutnák. Rychle se vzdaloval tmavým lesem pryč od tábora na jihozápad a v duchu odpočítával čas do detonace. Výbuch byl ohlušující.

* * *

Nurnští leželi za padlým stromem a marně čekali na návrat průzkumníka. Pořád se nevracel a zatím padla noc. Všichni ochromení už dávno byli na nohou a orientovali se v situaci, a Vesta pořád nikde.

“Neměli bysme mu jít nějak na pomoc?”, zeptal se Milo Pelíšek.

“A kam chceš jít?”, houkl vůdce Zemikosa a rozmáchl rukama kolem sebe, “No řekni mi, kam?”.

Les byl temný a ztichlý.

“No já nevím”, bránil se hobit, “Třeba tam...”.

“Tam kam? Tam tam, nebo tam támdle? Dyt' si ani nevidim skorem na špičky vod bot”.

“Nemá to cenu, Milo”, ozval se Bolbuch, “Akorát bysme zahučeli do nějaký zkurvený pastě. A Vesta není blbej. Jestli eště dechá, tak si nák poradí”.

“Snad jo”.

“A jestli je mrtvej, tak je holt mrtvej. S tím nic nenaděláš”.

“No”.

“Měli bysme se asi vrátit ke koňům”, podotkl Menhorian, “Čeká tam na nás Rybář se Zlotěm. A ty maj asi taky strach, co je s náma”.

“Jo, puďem zpátky a vyspíme se”, rozhodl vůdce, “Navíc Otakáro měl jasný inštrukce, že jestli se něco zvrtně, srazíme se u koňů”.

“Fakt měl Otakáro inštrukce?”, zeptal se Dwany.

“Jasně. Sám jsem mu je vydal”.

“Tak jdem teda ke koňům”.

“Milo, veď nás”.

Pomalu se zvedli ze země a hledali lesní stezku. Po ní už to šlo docela dobře. Husím pochodem se vrátili těch několik mil k pasece a hledali ležení. Volali Rybářovo a Zlotěho jméno a po čase se jim dostalo odpovědi. Nurnští vybalili houně a Zoltar Zemikosa rozdělil hlídky. Vartoviště mělo být mimo ležení, v místě, kde cesta z paseky zabíhala do lesa. Tam vůdce očekával, že se zjeví pohřešovaný alchymista. Menhorian Blathel muže, přidělené na vartu, zneviditelnal.

Andrachinovy instrukce

Otakáro Vesta se v lese ztratil. Udržoval jakýs takýs směr na západ, protože podle mapy věděl, že od severu k jihu vede hlavní cesta na Albareth. Šel potmě, bál se rozsvítit. Stejně ho vyčmuchal jeden z armidenských psů. Než jej stačil zabít, pes malého hobita ošklivě potrhál. Šel dlouho a prosil všechna bořimská božstva, aby už byl u svých. Když se konečně dostal na hlavní cestu, bylo něco po druhé hodině v noci. Potom už to byla hračka. Našel paseku a tam, u lesa, jej zastavila bedlivá hlídka. Zoltar Zemikosa.

“To je dost, že jdeš”, pozdravil jej vůdce.

“To je dost, že jsem vůbec přišel”.

Otakáro v rychlosti vypověděl, co na průzkumu zažil a viděl, a jak nakonec odpálil rachejtlí. Stranou neponechal ani velmi barvitě vylíčení střetu s armidenským psem.

“Je vás nějak málo”, rozhlédl se Otakáro po oddychujících mužích, které nemohl vidět, “Někdo umřel?”.

“Ne. Tohle jsou jenom hlídky. Zbytek chrápe u koňů”.

* * *

Al-Rahemova hlídka byla ta, kdy noc předává vládu novému dni. Assuaenec sledoval bedlivě paseku i zvuky z lesa. Něco kolem šesté si všiml jezdce. Byl daleko a na pasece byl nepřehlédnutelný. Kopl do Zoltara Zemikosa.

“Co do mě kopeš, hnáte?”, promnul si zarudlé oči vůdce.

“Někdo jede”.

“Kde?”.

“Támdle”.

Už zřetelně rozpoznávali mnišskou kutnu. Kůň pádil tryskem vysokou travou.

“A kurva. Jezdec. Že by zase posel?”.

“Sejmem ho?”.

“Jo”.

“Já si беру chlapa a ty si vem koňa”.

už dost. Vyběhl a usekl Jarmulakovi hlavu.

Vrátili se zkrvavení do mlčenlivého ležení. Jakoubek se ponuře usmíval.

“Je to vyřízený”, oznámil vůdce, “Definitivně”.

“Pánové”, ozval se Galissar Draghanský, “Vím, že jste mi zachránili život a jsem vám za to opravdu vděčný...”.

Zemikosa generálsky zdvihl obočí.

“Vaše metody nesoudím, to chraňte bohové, ačkoli mi připadají poněkud přehnané...”.

“Cože?”.

“Ale dopouštět se zločinů na obyčejném obyvatelstvu, to by nám všem mohlo přivodit vážné potíže se zákony země”.

“Jakejch zločinů, Galissare?”, křikl vůdce Nurnských.

Otakáro Vesta divoce vrtěl hlavou a vysílal k Zemikosovi varovné nesouhlasné signály. Ten si jich nevšímal. Byl v ráži.

“Třeba ty dvě nebohé ženy včera po ránu.

Nechali jste je spoutané a zamčené v Guldovic šenku. Co když je nikdo nenajde, co když zemřou? Nebo když budou mluvit?”.

“Ty ženský?”, snažil se rozvzpomenout vůdce.

“No jo, my jsme tam nechali ty ženský!”, vzpomněl si Milo Pelíšek.

“S tím já skutečně, pánové, nemůžu souhlasit”.

“Tady rozkazuju já!”, křikl vůdce v záchvatu hněvu.

Řekl Nurnským, že je stejně nutné někde sehnat nějaký vůz. Na kořist, kdyby se nějaká namanula. Vozy byly v moštárně, viděli je během rabování. Rozkaz byl tedy jasný - vrátit se do blízkosti moštárny a vyslat průzkum, který zjistí situaci kolem moštárny, statku a Svlče.

“Al-Rahem! Ke mně!”.

“Jo?”.

“Průzkumem pověřuju tebe”.

“Jak jinak...”.

“Nepyskuj!”.

“Generále?”, ozval se Ardasian Filistra, bílý jako křída, “Mám pocit, že nejste generál”.

“Co si to dovoluješ?”, obořil se naň vůdce jako smyslů zbavený.

Otakáro Vesta zaprotestoval. Vysloužil si za to ostrou výtku.

Ardasian Filistra požádal o jediné dvě věci. O trochu peněz a vrácení Katadhinské práce. Řekl, že v Daukenu se s Nurnskými rozloučí a odjede domů. A se Zemikosou že se samozřejmě finančně vyrovná až v Gwendarronu.

“Nic nedostaneš!”, křikl neurvale

Zemikosa, “A pojeděš s náma, to ti povídám!”.

“Nikoli, pane”.

“Půjdeš s náma do tý věže a do hor, ti říkám!”.

“Nemám ani teplé prádlo. Byl bych vám na obtíž”.

“A pojeděš a basta!”.

“Ne”.

“Jakoubku, bafni ho!”.

Jakub Pozlátko nadšeně přiskočil a hrubě čapl profesora Filistru za rameno. Zoltar Zemikosa výmluvně kývl hlavou směrem k lesu. Nurnští zaraženě sledovali, jak ti dva táhnou nebohého učence pryč.

“To snad není ani možný”, postěžoval si Otakáro Vesta.

“Mně se tohle jednání vůbec nelíbí”, odtušil Schimone Rybář, “Pan profesor je slušnej člověk”.

“Co se divíte?”, usmál se Bolbuch, řečený Dědek, “Zemikosa je prostě Zemikosa. Jinej nebude”.

Galissar zíral mlčky k lesu, kde Jakoubek smýkl profesora na zem. Menhorian Blathel něco zamumlal a fext se rozplynul.

“Aspoň ty máš rozum...”, pochválil kouzelníka Vesta.

“Nemysli si, že ty nemrcouchy chovám v nějaký lásce”.

“To si nemyslim”.

“Ale myslíš. Zaslech jsem tu vaší šuškandu. A taky nejsem zabeďněnej, aby mi nedošlo, co si o těchhle věcech myslíte”.

“Dyt' já vim”.

Vůdce Zemikosa mění svého zástupce

“Takže Filistro, teď mě dobře poslouchej!”.

“Ale já...”.

“Hubu drž, chlívě!”, křikl a tvář měl brunátnou vzteky, “Budeš poslouchat, jinak ti tady Jakoubek rozbije hubu!”.

Jakub Pozlátko na důkaz naléhavosti vůdcových slov profesorovi zkroutil bolestivě ruku a přidal pár ran. Filistra to vzdal. Upadl do poníženého mlčení. S těmito hrdlořezy si už neměl dál co říci. Kromě Schimona Rybáře, ovšem. A potom ten pan Blathel se mu líbil. Toho mezi tuhle pakáž nepočítal. Byl nesporně učený a choval se vždy vlídně.

Vůdce zřetelně a jasně vysvětlil, že profesor Filistra pojedě s Nurnskými. Nebude na obtíž a hovořit bude pouze, pokud bude tázn. Pokud se jakkoli zprotiví Zemikosovu řádu, bude

Nohy se mu zabořily po kotníky. Potom potmě pomalu vyšel a zmizel Nurnským druhům z dohledu. Menhorian Blathel zneviditelněl Vestu. Hobit navrhl vůdci, že půjde na průzkum. A vyrazil šikmo doleva po přímce. Našlapoval velmi opatrně. Tušil, že tu mohou být pastí a další Bedliví.

“Růža je statečnej chlap”, odušil Menhorian Blathel, “Mě byste tam nedostali ani párem volů”.

“Jsou celkem spolehlivý metody, který by tě jistě přesvědčily”, usmál se bezkrevnými rty Jakub Pozlátko, družinový kat.

“To věřím”.

Z lesa přilétla šipka a zasáhla Milovu fenku Kikinu. Šipka se jí zaryla do hrudi a pes lehl. Teprve teď si Nurnští všimli, že šikmo zprava nějakých dvacet sáhů se odkryla další zemnice.

“K zemi, chlapi!”, zeječel vůdce, “Schovejte se za padlý stromy!”.

“Je mrtvá!”, křičel dojemně Milo Pelíšek, “Kikinka je normálně mrtvá! Zabili jí, hajzlově armidenský!”.

Jakub Pozlátko na nic nečekal a skočil za padlý strom. Postupně se k němu přidávali další. Vůbec netušili, odkud může přijít další nečekaný útok. Připadali si jako bezbranné živé terče. Bolbuch s Al-Rahemem vyrazili na ztec a rozlícený Milo Pelíšek se jim držel v patách. První padl Al-Rahem, trpaslík Bolbuch až těsně u nepřítele, kterého ještě stihl v posledním náprahu těžce zranit a odvrátit na úprk. Milo Pelíšek chytl Al-Rahema za nohy a odtáhl jeho těžké zchromlé tělo k narychlo zbudovanému ležení za padlým stromem. Stejně naložil i s Bolbuchem a Galissarem.

“Všichni jsou ochromení. Ty šipky musely bejt otrávený”, sdělil hraničář, “Jenom Kikinka, moje Kikinečka, už nevstane. Zamordovali jí, parchanti parchantský, potratí rybí armidenský jedni!”.

V lese byl klid. Nikde další pohyb.

“Co budeme dělat, Zemikoso?”, zeptal se kouzelník Menhorian.

“Počkáme na Dwanyho. A na Otakára. Žádný zbytečný hrdinství, chlapi. Žádný hrdinství”. “Jo”.

“Ubohá Kikinečka. Taková hodná fenečka to byla. Milá, přítulná...”.

“Nebud’ smutnej...”.

“A poslušná byla... s přátelským kukučem...”.

“Dyt’ já vim”.

* * *

Dwany Růžička nebyl žádný nováček, ani horkokrevný šílenec. Už něco v životě zažil a věděl, že opatrnosti nikdy není nazbyt. Kráčel pomalu

chodbou v naprosté tmě. Hmatal po stěnách. Nebylo kam spěchat. Potom v dálce zahlédl slabé mihotavé světlo. Svíčka. Byl si jistý, že jsou tam dva. Na číhané. Potom zaslechl rychlé čvachtavé kroky zleva a seznal, že je tam ústí chodby. Někdo se blížil. Připravil se, a když se muž přiblížil, řal. Padl mrtvý. Růžička nečekal a vyběhl směrem ke světlu a prudce zaútočil. Ti muži měli jen kuše, nemohli se na omezeném prostoru příliš bránit. Rozhlédl se kolem. Byla to další zemnice, další vartoviště s poklopem. A vedly z něj dvě další chodby. Než se však Dwany Růžičkas rozmyslel, co dál, přilétla z temnoty šipka a hobit ztratil vědomí.

* * *

Otakáro Vesta postupoval vpřed velmi pomalu s maximální obezřetností. Les se zdál být klidný. Listoví ve větvích šumělo tichou melodií větru. Už si za tu dobu s Nurnskými zvykl, že obvykle nebezpečí číhá tam, kde ho člověk nejméně čeká. Udělal dobře. Objevil past. Propadlo. Netušil, jaká nástraha se mohla skrývat na jejím dně, a ani neměl v úmyslu to zjišťovat. Místo označil kolíkem a pokračoval dál. Ušel tak několik set sáhů, možná půl míle. Hobit se začal rozhlížet po vhodných stromech. Měl v plánu se trochu porozhlédnout po okolí, ale netoužil zbytečně riskovat. S vhodnými stromy to byla bída, ale nakonec si jeden vybral. Vylezl na něj vcelku bez potíží. Ačkoli listoví hobitovi bránilo v nějakém komplexnějším rozhledu, přesto asi čtyři sta sáhů na jih spatřil špičku věže. Na první pohled bylo Otakárovi zřejmé, že věž musela být velmi stará a určitě v minulosti vyhořela. Obvodové zdi, porostlé mechem a lišejníkem, se zdály být pevnými a místa, která se vlivem času provalila, byla vyspravena dřevem. Vysprávka nebyla stará, maximálně zažila jednu dvě zimy. Stejně tak dřevěné schodiště, vedoucí ve spirále po obvodu vnější zdi. Otakáro namířil okulus na nejvyšší patro, na které měl nezakrytý výhled. Viděl okno bez výplně. V zimě tam muselo být pořádně chladno. Mrzivo. Vesta si ale nevšiml žádného podezřelého pohybu, tak opatrně slezl ze stromu a pokračoval na jih k věži.

K rozpadající se zdi, která lemovala vnitřní prostranství, dorazil Otakáro asi za půl hodiny. Nenarazil už na jedinou past nebo známku vartovišť Bedlivých. Zeď byla asi čtyřsáhová a ve zjevně dezolátním stavu. Provalená místa kdosi vyspravil prkny a kůly. Tudy bylo možné alespoň spoře nahlédnout na prostranství. Prostor byl zarostlý náletovými křovinami a ostružiním. Přesto si hobit všiml vyšlapaných zvířecích stezek. Věž měla dvě patra poměrně široká a schodiště vzhůru muselo být vedeno vnitřkem budovy. Potom věž pokračovala ohozem a třemi patry útěhu již

“Hm”.

“Říkals, že se vám se ženou nedaří přivést na svět potomka...”.

“To je pravda”.

“Mohlo by to pomoci. Když to budeš pravidelně užívat...”.

“Já?”.

“Ty a žena, samozřejmě. Žena především”.

“Jsem ti zavázaný, Otakáro. Opravdu”.

“Rádo se stalo...”.

Pohlédli směrem k Zemikosovi, který poskakoval před hliněným elementhaliem a ukazoval směrem k jihu. Vysvětloval mu, že má družinu následovat. Elementhalio byl pomalý a tupý. Příkazy plnil bez diskusí.

A když po nějakém čase hliněný obr vstoupil do Daukeny severní branou, to bylo pozdvižení! A co teprv, když se poplašná zpráva donesla k urozeným uším velvyslance armidenské říše, Vnějšího Působitele Andrachina! Okamžitě vyslal posla do Svleče. S dopisem pro Jarmulaka a seznamem, který už považoval za definitivní.

Procesí poutníků do Chrámu Zjevení

To se však stalo později. Zatím Numští zešíroka objeli Svleč a zamířili na Dauken. Ardasian Filistra zarytě mlčel. Nebyl totiž tázán, ale i kdyby byl, asi by mnoho nemluvil. A zatímco Numští čekali na své pardy, opatrně se poptávali co a jak. Dozvěděli se v zásadě jedinou zajímavou novinku, totiž že asi před třičtvrtě hodinou tudy procházelo poutní procesí mnichů do Chrámu Zjevení. A že se jednalo o něco nevidaného.

“A pamatujte!”, zvolal vůdce Zemikosa, “Sejdeme se v první hospodě na cestě k jihu!”.

* * *

Numští se rozvalili u stolů a bilancovali. Čekali, co přinesou ti dva z Daukeny. Ardasian Filistra zarytě mlčel. Nebyl totiž tázán, ale i kdyby byl, asi by mnoho nemluvil. A zatímco Numští čekali na své pardy, opatrně se poptávali co a jak. Dozvěděli se v zásadě jedinou zajímavou novinku, totiž že asi před třičtvrtě hodinou tudy procházelo poutní procesí mnichů do Chrámu Zjevení. A že se jednalo o něco nevidaného.

“Vltnem na ty mnichy?”, zeptal se Jakub Pozlátko Zoltara Zemikosy, “Máme koně. Stihli bysme je”.

“Ne. Počkáme na Bolbucha s Vestou”.

“Ale byla by to jen chvilka...”, usmál se válečník.

“Ne”.

* * *

“Takže nic zajímavého”, řekl Bolbuch, “A o tom mnišským procesí jsme taky slyšeli”.

“Jo”.

“Jediný, co snad stojí za zmínku je to, že ten Andrachin, ten armidenské působitel, pobývá na Amlachově dvoře. Jako vzácné host, řek bych”.

“A kolik se kolem něj pohybuje mužů?”.

“No, asi opravdu hodně”.

“A maj s sebou dva mürmaky”, přidal informaci Vesta, “Obrovský zvířata. Prej někde ze zámofí”.

“Jedem teda dál?”, zeptal se Pozlátko,

“Kvůliwa těm mnichům...”.

“Žádný mniši se mordovat nebudou”, řekl vůdce, “Aspoň zatím ne”.

“Aha”.

* * *

Procesí poutníků do Chrámu zjevení dostihli Nurnští v podvečer. Jejich řev slyšeli už z dálky. Byla to děsivá podívaná. Skupina musela putovat už dlouho. Mniši byli oděni do pytlavinových kápí, holé lebky se jim blyštěly v zapadajícím slunci. Druzi objížděli procesí v uctivé vzdálenosti a sledovali ten divný průvod jako u vytržení. Procesí uzavíral očividný leproid, malomocný.

“Neptěblížujte se!”, varoval Korman Zlotě.

“Podívejte, jak se řezou!”, ukázal Milo Pelíšek.

“Tomu se říká sebetřýznění...”, odušil Menhorian.

Skutečně, v procesí se táhli dva zmukaní mniši. Kápě měli stržené k pasu a bičovali si zjizvená záda. Krev kanula do prachu. A potom tam byli chromí. A jeden slepec, vedený na řetězu. Několik mužů hekalo pod tíhou vozíku, který tlačili. Byl to prostá rozvrzaná kárka s plnými koly a na ní položená socha z bělostného kamene. Hrubě tesaná, rysy neurčité, ale šlo bezpochyby o siluetu muže. Toho muže, jehož nezřetelné obrysy se skvěly na standartě, nesené před vozíkem. Muže v bílé kápi. Z jeho bílé siluety vycházely stylizované žluté paprsky do všech stran. Ze standarty vlály prameny vlasů. Vlasů, které mniši obětovali Zjevení. Mnich s obrovským bubnem řal palicemi do pochodu. A vpředu vyvolávač, šílený předříkávač.

“Kam poutníci z širých dálav, kam se běrou, kam?”, zvolal a oči měl kalné.

“V albarethský chrám!”, řvali mniši sborem, “V albarethský chrám!”.

“V co zasvěcen jest?”, pokračoval předříkávač, “Udiveně mlčením se táží němí...”.

“Zasvěcený ve Zjevení! Zasvěcený ve Zjevení!”, odpověděl sbor.

“V jaképak že ve Zjevení?, chtějí znáti hlúší?”.

albarethským zjevením. Numští také konfrontovali zajatce s mapou okolí a žádali, aby zakreslil přibližné polohy Draghalu a Katadhin. To už byl ale zmučený armidenec ve stavu odevzdanosti a zabodl prst tam, kam ho napadlo. A také Nurnským schématicky načrtl okolí věže.

“Kecá”, odušil Vesta.

“Jo”, přitakal Zemikosa, “Už jenom nesmyslně kecá”.

“Zastřelím ho”, řekl trpaslík Bolbuch a natáhl kuši.

Nechtěl být zase svědkem nějakého přibíjení na strom.

Vůdce přikývl a Jakub Pozlátko s krvavým nožem poodstoupil. Tětíva se vymrštila a zvuk prudce ochablého napnelismu ostře prořízl ticho. Muž nepříroženě zvrátil hlavu.

“Vystoupal na tu svojí horu”, usmál se Jakoubek a čapl mrtvého za bezvládné bosé nohy, “Už splynul, hováď fanatickej”.

Odtáhl jej k mraveništi. Mravenci dílo zkázy dokonají důsledně, o tom byl Jakoubek přesvědčen.

“Bojovníci... válečníci... chlapci...”, dotázal se Zoltar Zemikosa, “Napadá vás nějaká rozumná strategie, jak tu věž vykydlit?”.

“Šturm”, odvětil zástupce Bolbuch.

“Nebylo by lepší to trochu vočihnout?”, zeptal se Dwany, “Myslim poslat průzkumníky, a tak?”.

Zdálo se to jako dobrý nápad. Na průzkum vůdce vyslal stopaře Pelíška a odvážného a osvědčeného průzkumníka Al-Rahema.

Průzkum vnějšího prostoru

Průzkumníci byli neviditelní. Jak jinak. Menhorian Blathel se postaral. Pro vůdce by kouzelník udělal cokoli. Milo Pelíšek občas prohlédl stopy. Nic, co by už dříve nevěděli. Kráčeli opatrně po cestě a vnořili se do lesa. Po několika mílích pochodu špatně znatelnou cestou zmerčili první známky armidenského působení, tedy pokud nepočítáme skutečnost, že cesta byla pravidelně prořezávána od padlých stromů. Podivné značky malované rzivou hlinkou, temná znamení na stromech. Tu a tam. Těžko říci, jestli znamení měla za úkol odstrašit vetřelce, či vést spřízněné. Les byl čím dál tím hustší a divoký. Hojný zvěře a zvuků. A potom si Al-Rahem všiml postavy ve větvích buku.

“Oběšenec!”, sykl Assuanec a ukázal napravo.

Milo Pelíšek vytřeštil oči.

Nebyl to viselec. Když se průzkumníci přiblížili, s úlevou seznali, že jde o hadrového

panáka nacpaného slámou. Viselce měl jenom připomínat, a visel tu dlouho. O kus dál Numští objevili další slamněnou figuru, napíchnutou na větvi.

“Asi to má odstrašovat houbaře a báby s chvojím”, sykl znovu Al-Rahem.

“Vypadá to tak a vůbec se mi to nelíbí”, přitakal Milo Pelíšek, “Dál nejdů”.

“Dobře. Zkusím jít dál sám. Počkej tu na mě”.

“Počkám u voběšence. A zbytečně neriskuj”.

“To taky nemám v plánu”.

Potom Pelíškovi vysvětlil, že je docela dobře možné, že se vrátí v podobě pumy. Vlastnil předmět, který dokázal umožnit změnu podoby. V případě vážného ohrožení.

“Jo”, přitakal hobit na srozuměnou.

Al-Rahem pokračoval opatrně sám, ale nekráčel po cestě. To mu přišlo příliš nebezpečné. Kopíroval cestu mezi stromy. Šlo to pomalu, musel přelézat padlé kmeny. Pořád špicloval uši a mhouřil oči, zda nezmerčí něco nepříroženého, podezřelého. Něco cokoliv. Byl připravený okamžitě vzít do zaječích.

Nejříve spatřil pohyb. Mezi stromy na horizontu. Rychle se přemístil ke stromu a vyšplhal na něj. Sledoval je. Běželi ve smečce, ale neštěkali. Smečka čítala alespoň dvanáct hlav. Psi. Velicí. Připomínali vlky. Dostal strach, ale psi jej nezvěřili. Čekal na stromě, udělal si pohodlí v rámci možností. Potom si všiml pohybu z druhé strany. Tři psi běželi v plné rychlosti směrem k jeho stromu. Začali na strom dorážet, potom si dřepli a začali výt. Táhle, dlouze. Al-Rahem se převléhl do pumy a skočil mezi ně. Psi vyděšeně stáhli ocasy a dali se na úprk. Jednomu šavlovitými tesáky prokousl hrdlo. Zaprskal a očichal mrtvého. Potom ladným kočičím pohybem plul lesem zpátky.

Po cestě ho zarazilo jediné. Ucítil velmi ostrý pach medvěda. Stopa medvědích exkrementů křížila cestu zleva doprava. Byl úplně šilený, jak se mu ten pach zarýval do kočičího mozku. Běžel a cvakal drápy o kořeny a padlé kmeny. Potom ucítit Pelíška. Hobit ležel pod oběšenecem a zíral do korun stromů. Kočka vyšla zpoza vývratu v bezpečné vzdálenosti a zaprskala. Milo si šelmy všiml a vyjeveně koukal. Kočka zakomíhala hlavou a znovu vyprskla.

“Jseš to ty, Raheme?”, zeptal se bojácně Milo a hrábl po zbraní.

Kočka vyšla na cestu a vydala se pomalým krokem zpátky k okraji lesa. Milo Pelíšek za ní. Během cesty Al-Rahem nabyl původní

“Schimone”, zeptal se profesor, “Nemohl bys nějak zařídít, aby mi dali tu knihu?”.

“Zemikosa ji dobrovolně nevdá. Nechce, abyste zdrhnul”.

“Vždyť nemám peníze, nic”.

“Ale zdrhnout byste měl. S tím Zemikosou byste akorát přišel k ouhoně. A ten Jakoubek jenom čeká, aby vás mohl seřezat. To mi věřte”.

“Ale co ta kniha? Je to moje práce”.

“Tu Katadhinskou studii vám nějak zaopatřím”, řekl Schimone Rybář, “To vám slibuju. Přivezu ji do Nurnu”.

“To bys udělal?”.

“Jo”.

“Schimone, stokrát bych se ti za to odvděčil”.

“Já vim. Stačí, když zmizíte a schováte se někde ve městě. Překááte pár dní...”.

“A co potom?”.

“Dojdete do Svlče. Ta Eosie Guldová by vám mohla vypomoc, ne?”.

“To je pravda. Eosie mi pomůže určitě”.

“Podle Zemikosova plánu budeme spát na kraji lesa asi čtyři míle od Eralanu. To je město dost velký na to, abyste se v něm schoval”.

“To je tak hodina cesty...”.

“Jo. Hlavně ale musíte opravdu počkat. Zemikosa po vás půjde jako po flusu. A támhleten hobit je docela slušnej stopař”, pohodil Schimone Rybář směrem k Pelíškovi.

“Vypadá slušně. Přece by mě nevydal do roku té stvůry?”.

“Ale má touhu se ukázat. A to je někdy nebezpečnější”.

“Jsi dobrý kluk, Schimone. To ti nezapomenu”.

A ještě té noci se Ardasian Filistra vytratil neslyšně z ležení. Byl to koneckonců odborník na transfer hmoty. A kdyby nebyl, pomohl by mu Schimone Rybář. Sám se nezištně nabídl.

“Filistra utek, Zoltare”, oznámil ráno Menhorian Blathel, který si toho všiml jako první. “Cože!?”, zařval Zemikosa, “Kdo ho měl na starosti?”.

Numští hleděli jeden na druhého.

“Aspoň tři lidi ho měli na starosti, kurva!”.

“Který lidi?”, zeptal se zástupce Bolbuch. “No, to si nepamatuju! Ať se přiznaj sami”.

Ticho.

“Zřejmě ho na starosti neměl nikdo, vůdče. Nejspíš nikdo nedostal rozkaz”.

“To musím všechno každému říkat?”,

sopčil vůdce, “A ta kniha, ta je kde? Zmizela taky?”.

“Ne”, odpověděl Menhorian Blathel, “Mám ji”.

“To je dobře. Je to naše kořist”.

“Já jsem říkal, že s ním máme vycházet v dobrým”, namítl Otakáro, “Kdybysme se k němu chovali slušně, nikdy by neutek”.

“Drž hubu!”, zaječel Zemikosa, “Pelechu, ke mně!”.

“Co?”.

“Půjdeš ho stopovat. Dělej! Až ho chytím, dostane na pamětnou!”.

“Jo!”, křikl Jakoubek a zařal pěsti, “Jo!”. Milo Pelíšek se chtěl ukázat. Běhal v kruzích. A stopu našel. Mířila na cestu a po cestě na Eralan. Stopa už ale vychladla.

“Myslím, že to nemá cenu”, podal zprávu běsnícímu vůdci.

“Jak to?”.

“Jestli se nám schoval ve městě, tak ho nenajdem. A obracet to tam vzhůru nohama nemůžeme”.

“Nemůžeme?”, zdvihl významně obočí Jakub Pozlátko.

“No, to nemůžeme, no”, nadýchl se zhluboka Zoltar Zemikosa, “To je pravda, že nemůžeme”.

“To jsem si teda oddych”, řekl Korman Zlotě.

“Hrozná představa, kdybysme mohli, co?”, neodpustil si Otakáro Vesta.

Zoltar Zemikosa se na něj podíval skutečně nevládně.

Posel

Podél lesa dojeli Numští k veliké pasece. Byla tak veliká, že mělo smysl ji zakreslit do mapy. A vedla tudy cesta. Zarostlá býlím, nepoužívaná, ale cesta to byla. Milo Pelíšek provedl odborné ohledání. Řekl, že tudy jezdily vozy. Sice spoře, ale jezdily. A objevil stopy koňských kopyt. Den, dva staré. Koně byli jezdeckí, ale nešlo o skupinu.

“Myslím, že jsme na dobré cestě”.

“Taky myslím”, řekl Dědek.

“Jo”.

“Když se nadejchnu”, řekl Zemikosa, “Tak tu spalenou věž úplně zřetelně cejtím”.

Byl zase ve varu. Numští ale nic necítili. Jen vlhkou kyprou lesní prst'. Houbovitý pach pozdního jara.

“Do formace!”, křikl Zemikosa, “Za mnou!”.

A vyrazil.

a skývu tvrdýho chleba, ale jinak nic. Už jsem myslel, že tam zaživa shniju, když se objevil elf bez uší a přefíz mi provazy. Pak jsem utek”.

“A proč ses nevrátil k družině?”.

“Já ani nevím. Najednou mi přišlo, že jsou všude zrádci, že po mně jdou. Prostě jsem se sebral, utek z Nurnu a běžel co možná nejdál. Už ani nevím, kde jsem se zastavil”.

“A cos vlastně celou tu dobu dělal?”.

“No to víte, protloukal jsem se, jak se dalo”, zachmuřil se Šáchor pod tíhou nepříjemných vzpomínek. “Živil jsem se všelijak, hubil jsem krysy v kanálech, čistil komíny, poslední dobou jsem jezdil s kočovnou společností a předváděl za peníze těch pár kouzel, co umím. Dokonce jsem tam žil s jednou provazochodkyní”.

“A co se s ní stalo?”.

“To víte, odešla s jiným kudůkem”, pronesl Selek smutně. “Svalovcem. Měl číslo, ve kterým zvedal těžký věci. A mojí Hermínu fascinovalo, že dokáže uzvednout kovadlinu. Ale stejně už mě to věčný kočování unavovalo. Stále na cestě, v zimě o hladu. A když jsem po těch letech zase přijel do Nurnu, tak jsem si říkal, že bych se mohl stavit tady, jestli tu ještě není někdo, koho bych znal. A třeba bych se mohl vydat i na nějakou výpravu”.

“Říkals, že tě unavuje bejt stále na cestě, v zimě a o hladu? No to nevím, jestli si polepšíš”, pronesl sakrasticky zkušený a životem ošlehaný Klabzej Myšilov.

“Hele, a kde ses tady vzal ty, krollskej?”, obrátil se veterán Drsoule na mohutného krolla dřepícího na lavici.

Chvilí bylo ticho, než krollovu mozečku došlo, že otázka byla mířena na něj. “He?”, zaduněl mohutný hlas a nechápavá tvář pohlédla na barbara.

“Povídám, kde ses tu vzal?”, zopakoval otázku Drsoule.

Krollovu mozku chvíli trvalo, než si otázku přebral, ale nakonec odpověď přišla: “Ran přijít sem. Ran odejít od svoje kmen, do svět na zkušenu”. Po krollově tváři se rozlil široký úsměv, jak byl pyšný na to, že dokázal sestavit tak pěknou větu.

“A odkud pocházíš?”, pokračoval Drsoule v otázkách.

Ran se zachmuřil přemýšlením. “Chceš ránu?”, vyhrkl nakonec.

“Klid”, přitočil se k hostům Jeremiáš. “Tohle říká vždycky, když nepochopí otázku. To se musí vědět, jak na něj”. Pak se obrátil ke krollovi: “Kde mít váš kmen doupě?”.

Ran se rozzářil, že konečně na něj mluví někdo, komu je pořádně rozumět. “Ranovo kmen mít doupě v horách”.

“A kde ty hory ležet?”, zkusil Drsoule otázku po krollsku.

“Ran nevěděť”, smutně pokrčil rameny kroll. “Ran odejít do svět. Pak hledat cesta zpátky. Ale nenajít. Nevěděť, kde hledat. Nemoct se vrátit”.

“Tupej je na to dost”, ozval se malý Gon.

“Chceš ránu?”, vyštěkl na něj Ran, který sice příliš nepochopil obsah věty, ale stejně měl podezření, že hobit řekl něco nepěkného o něm.

“Klid, klid, krollskej”, uklidňoval Rana Jeremiáš, “dej si ještě pivo. Je pěkně vychlazený”.

“Dát si. Však ho dotáhnout”, pookřál kroll a láskyplně si přihnul.

Ran opravdu sudy s pivem dotáhl. Když se před několika týdny objevil ve dveřích hostince celý zasněžený a ptal se po práci, nabídl mu Jeremiáš, že mu může sekat dříví a pomáhat s těžkými dodávkami proviantu oplátkou za jídlo a trochu toho piva. Kroll byl silný a pokud se mu je dávaly jednoduché a jasné příkazy, pečlivě je splnil. Se starostovým pozhnáním se pak ubytoval v nedokončených zdech domu rozestaveného nebožtíkem Gwarditem. Otužilý kroll si místo stropu napnul plachtu a získal tak příbytek připomínající rodnou jeskyni.

“A co ty, Klabzeji?”, obrátil se Drsoule na liscannorského druida. “Koukal jsem, že ti na zahradě roste dost zvláštní strom”.

“To je černej dub”, nafoukl se pýchou Myšilov, hrdý na svůj pěstitelský úspěch. “Je to děsně vzácný strom. Žalud jsem si přivez z Álfheimu a v potu tváře ho vypíplal, až z něj vyrost tenhle krásnej velíkán”.

“A nevyrost nějak rychle?”.

“Jo, stačil mu na to rok. Taky je magické. Bylo krásné dívat se, jak se zvětšuje a našeť z něj větve”, zasnul se Klabzej.

“A proč je celej černej?”, chtěl vědět malý Gon.

“To je právě ta vzácnost, ty černý listy. Jakoby byly plné přírodní magie. Je to nepopsatelný. Hrozně rád pod tím stromem sedím a vnímám tu jeho vůni, to ševelení listů, to kouzlo, co z něj sálá. Jakoby ke mě promlouval samotnej Smrken”, rozplýval se druid. “Každopádně je to úžasný strom”.

“Co vy dva si to tam špitáte?”, obrátil se Gerllod ke dvěma trpaslíkům, Heftovi a Bolbuchovi, kteří seděli stranou ostatních a o čemsi se dohadovali.

“Tož ták”, mávl rukou mladší Heft.

“Doufám, že neplánujete kopat zas nějakou díru”, zamračil se starosta. Narážel na to, že Heft s Bolbuchem už skoro rok kopali na kopci za Liscannorem ve snaze najít vzácné kovy.

“Ale kděž, za co mňa máš?”, nasadil Heft nevinný výraz.

“To nechť vědět”, zamumlal si Gerllod pod vousy.

rozum”.

A střelcům dalo tedy rozum, že se rozprostřeli podél jedné strany cesty a zbudovali si tam palebné pozice. Čímž se skupina protilehlá zcela rozpadla. Ale to nebylo podstatné. Podstatným bylo, že druzi zalezli do houcí a jali se odpočívat. Byly postaveny neviditelné hlídky. A Korman Zlotě, po těch dnech zevlování u koní čilý jako rybička, byl zneviditelněn a poslán jako předsunutá hlídka strážit na kraj lesa, kde upíral ostříž zrak do eralanské planiny. Vystřídán měl být v noci Zoltarem Zemikosou.

Už jedou!

Ve třičtvrtě na tři ráno už sledoval obzor nad eralanskou planinou Zoltar Zemikosa. Sám vůdce Nurnských, který s trváním výpravy nabýval pocitu, že se mu situace vymyká kontrole. Neměl v rukou vůbec nic, les za jeho zády byl posetý mrtvolami, a čím dále čas plynul, tím méně jasných informací a vodítek, kam směřovat kroky Nurnských, zbývalo. Cele se upnul na likvidaci Jarnugova procesí, ačkoli neměl ani zbla ponětí, co takový zoufalý čin může přinést a zda střet s Jarnugem nebude pro Nurnské zbytečným hrobem. Přesto čekal. A potom zahlédl na planině pět jezdců. Koně šli krokem a směřovali po stezce směrem k němu. Zoltar se pomalu vzdálil ze svého postu a v bezpečné vzdálenosti pelášil k ležení Nurnských.

Tam překvapil hlídkujícího Al-Rahema.

Ohlásil se, aby Al-Rahem omylem nezaútočil.

“Už asi jedou!”, ohlásil Zoltar, “Ale je jich nějak málo”.

“Mám vzbudit ostatní?”.

“Jo. Ale potichu. Já běžím zpátky”.

Zoltar se znovu připlížil k okraji lesa. Zřetelně slyšel odkrývání volně postávajících koní. Muži byli rozvaleni pod stromy. Na někoho čekali. Ale nebavili se mezi sebou, alespoň ne tak nahlas, aby Zoltar mohl cokoli zaslechnout. A po nějaké době se ozvalo z dálky nějaké rytmické dunění. Muži povstali a naskočili do sedel. A v dálce na horizontu Zoltar Zemikosa užasle civlél na obrovskou siluetu, která pomalým pohybem klátila se ze strany na stranu. Počkal, až si byl víceméně jistý. Byl to múmak. Už někdy dříve slyšel, že v Andrachinově poselstvu nejáci jsou, ale kdy to bylo? Už netušil. Ale že se blíží múmak, o tom nebylo sporu. Zoltar zřetelně rozeznal chřestění železných plátů na těle tvora. Na zádech zvířeti čnělo cosi hranatého, připomínalo to zahradní altán. A obrovské zvíře přiváděli dva pěší muži. Zoltar Zemikosa si řekl, že už viděl dost a pelášil směrem k pasti.

“Už jedou!”, houkl dnes už podruhé směrem k zbudovaným postům, odkud zaslechl praskání větvíček, jak se Nurnští hotovili k útoku, “Ale je jich nějak klatě málo!”.

“Kolik?”.

“Sedm chlapů, čtyři koně a...”.

“Co?”.

“Múmak!”.

“Bohové!”.

“Múmak zakutep v plátech!”.

Otakáro Vesta zapálil faječku. A chňápl konec doutnáku, který zabíhal do tunýlku v lesní hlíně.

Průvod vkráčel do pasti nic netuš. Byla tma, prostor ozařovaly jen sporé hvězdy. Ti muži šli potmě. Detonace přišla ve dvou vlnách, a přestože toto Vestovi úplně nevyšlo dle představ, celkově plán vyšel v rámci naskýtajících se možností excelentně. Alchymista na sebe mohl být právem pyšný. Dá se říci, že všechny osoby včetně koní ohlušující výbuch na místě rozmetal. Jen dva Armidenci, kráčeji vpředu, spasili život, ale než se stihli otárat z překvapení a pochopit, co se vlastně stalo, padli také. Jednoho uštířel Otakáro Vesta s Jakubem Pozlátkem, a druhého zamáčkli múmak, který s hřeznouchy vnitřnostmi vyděšeně vyrazil vpřed, nicméně zbytek života vyprchal z něj spojenými silami Al-Rahema, Bolbucha, Zoltara a Dwanyho. Ještě než malému mozečku obrovitého zvířete došlo, že nemá co ovládat, učinilo múmakovo tělo několik kroků a s hlasitým zaduněním padlo. Altán na těle tvora se rozletěl v třískách na všechny strany.

Schimone Rybář upadl do svého divného transu a Nurnští se zatím srotili kolem mrtvol. Milo Pelíšek rozsvítil lucernu. Rychlé ohledání mrtvol přineslo více otázek než odpovědí. Ti muži byli oblečení po selsku, obyčejně. Neměli zásoby, peníze, nic. Jen trochu vody. Koně se prohýbali pod nákladem nějakých sbalených plachet, které někdo identifikoval jako dílce velkého stanu. To zejména díky složeným břevnům upevněným na bocích koní. Jediné, co se lesklo, byly třísky z altánu. Kdyby musel být honosný. Múmak měl v plátech krytou jen hlavu, jenomže ty těžké kusy plechu se jevily být k ničemu. Tak jediné, co si Nurnští vzali, byly múmakovy kly. Zoltar je uřízl pilou, kterou si druzi přinesli z tábora na budování pasti.

“Takže co víme?”.

“Víme zase prd. Všichni jsou na kaši, bylo jich sedm a vedli múmaka”.

“A šli v noci”.

“Jestli mezi nima byl Jarnug, to nám, hádám, už neřeknou...”.

doprovod na cestu do Antrinu.

“Takže pokud se dostanem živí do Antrinu, tak vám dám dvacet tisíc zlatejch”, ukončil Corta Vous své vyprávění.

“Nó, na to, že jste prokletý, to zas není tak moc”, zamračil se Bolbuch. “To víte, cesty jsou nebezpečný, dneska nevíte, co se může stát. A ještě prokletí. Slušnej člověk aby raději nevytáh paty za humna”.

“Dobře, dám třicet”, vzdechl hobit.

“No to už zní líp”, pokýval hlavou trpaslík.

“Já myslím, že jedem, co vy na to?”,

obrátil se Gerllod na ostatní shromážděné dobrodruhy. Několik jich uznale kývalo hlavami, jako že do toho jdou.

“Takže kdo jede, zítra ráno nastoupit tady. Pánové mohou přespát v hostinci”.

Po soumraku byla vesnice tichá a klidná, jen tu a tam se svítilo z nějakého okna. Tu potmělou návší proběhla temná postavička, vlezla zadním vchodem do hostince U hrocha a zatukala na dveře jednoho z pokojů.

“Co jééé?”, objevila se ve dveřích rozespalá tvář školníka Yaspera.

“Pst, hen poslouchaj”, dal si prst na ústa přichozí, kterým nebyl nikdo jiný než trpaslík Heft Taras. “Dám tě pět stováků zlatých, když budeš volit Bolbuchoj vódcem na tej novej patáljój”.

Yasper se zamyslel. Nebyly to špatné peníze. Víc než dostával ročně na svém místě školníka. Chtěl sice volit Gerlloda, aby si u něj udělal očko kvůli Narie, ale volba bude tajná, takže to nikdo nepozná. A Bolbuch byl hned druhý kandidát, proto moc dlouho neváhal.

“Dej”, nastavil pravici, v níž vzápětí ucítil váhu plného měšce. Zavřel dveře a hospoda se opět ponořila do ticha.

Dalšího večera už seděli nurnští dobrodruzi v hospodě Na křížovatce, kde se rozhodli přenocovat. Jejich zaměstnavatelé byli sice celí nervózní, ale Nurnští si mnoho starostí nedělali a pivo teklo proudem. U stolu se sešli tito hrdinové: vůdce výpravy Gerllod Moskyt, důstojník gwendarronské armády a starosta obce Liscannor. Vedle něj seděli dva trpaslíci, staříček Bolbuch řečený Dědek a výrazně mladší Heft Taras, dříve povozník a horník. Posledním zástupcem cechu válečnického byl mladíček kroll Ran, svalnatý tupec, který příliš netušil, proč a kam družina vlastně míří, ale rád se přidal.

Nechyběl ani světem protřelý druid Klabzej Myšilov, zkušený bijec i léčitel. Kouzelnické řemeslo pak zastupoval zkušený mág Menhorian Blathel a postarší kudůk Selek Šáchor. Přítomen byl

také známý chlípák Zoltar Zemikosa, který se ve vzácné době, kdy právě neběhá za ženami ani za ovce, věnuje alchymii. Posledními členy výpravy byli osvědčení střelci, hobit Gon a školník Yasper.

V této sestavě tedy družiníci zasedli ke stolu v zájezdní krčmě, a hned se pustili do příjmení na úspěch výpravy. Ze všech nejvíc v tom vynikl trpaslík Heft, který je známý tím, že si objednáva několik korbělů naráz, aby hostinský nemusel tak často chodit. Za chvíli už se trpaslík lísal ke Gerllodovi.

“Ty si dobrý chlop, fojtojc, já ťa mám fakt rád”, brblal trpaslík opilecky.

“Hele, nech na hlavě”, zabručel Moskyt. “U mě si podrazák a hotovo”.

“Alé, fojtojc, ty ma nemáš rád”, štkal Heft. “Ale já ťa mám rád. Já sice volil Bolbuchoj, já plat’ól ostatním, aby volili Bolbuchoj, ale stejně ťa mám rád”.

“Počkej, tys manipuloval volby?”, překvapeně na něj pohlédl Gerllod.

“Vóbec, na moj čest”, dušoval se trpaslík.

“Jenže ty žádnou čest nemáš”, prohlásil neoblomě liscannorský starosta. “Tak jak to bylo?”.

“Tak já ťě to povedám, jako rounó chlapisko rounómu chlapisku”, blekotat ožrala. “Dál sop peníze, dál. Dál jsem pět stováků Yasperoic, dál jsem zlaté prstén Ranoic, a nabídal dvacet stováků Gonoic”.

“Já to ale nevzal”, hned se ozval Gon.

Yasper sice v první chvíli hodlal vyjet na Hefta, jakto že jemu dal jen pět stovek a Gonovi nabídl celé dvě tisícovky, ale pak si uvědomil, že by to nebylo moc taktické. “Já taky ne, to je účinná lež”, vykřikl.

“Co som dál, to som dál”, prohlásil Heft. “Tady vid’ó, že sem rouné chlapisko a vsjo po praudě hutorim”.

“Jo, to vidíme”, pokýval hlavou Gerllod. “Takže nejen, že jsi křivej, jako Gwarditova věž, ale ještě si úplatkář, co manipuloval volby. Hlavně že pořád kecáš o cti”.

“A vy byste se taky měli stydět”, obrátil se Myšilov na obviněné.

“Já nic nevzal”, ohradil se Gon.

“Já taky ne”, lhal Yasper, který se rozhodl pro osvědčenou taktiku zapírat, zapírat, a když se to provalí, tak zase zapírat.

“Co ty, Rane? Nechal ses uplatit kvůli zmanipulování voleb?”, obrátil se Klabzej na krolla.

“Chceš ránu?”, vyhrkl kroll po chvíli přemýšlení.

“Počkej, tak jinak”, obrátil oči v sloup druid. “Dostat ty něco od Hefta?”.

“Ja, dárek”, přitakal Ran s veselým úsměvem. “Blejskátko od malá vousatá mužík”.

Nurnští byli k smrti znavení. Když se ti první probudili, byl už dávno bílý den.

“No to je dost”, usmál se Jakoubek, “Už jsem myslel, že jste mrtví”.

Měl tmavé kruhy pod očima. Nurnští si potichu začali balit tlumoky a ty šťastlivce, co ještě neprocitli, nechali spát. Nebylo kam spěchat. Okolí věže bylo stále klidné. Menhorian Blathel se Schimonem Rybářem násilím vyloupali suterské azuriony z kovových loží. Brána byla znehodnocena. Kolem poledne se družina v plném stavu přesunula do vojenského tábora. Přinesli spoutanou Radhel a položili ji k vlajkovému stožáru, kde tiše trpěl zajatec. Došlo ke krátké poradě, z níž přešel plán pro zbytek dne. Jelikož se Jarnugův průvod dosud neukázal, možná se Nurnským poštěstí připravit na něj past. Otakáro Vesta navrhl, že má v batohu několik posledních výbušnin a něco je schopen ještě vyrobit. Bude ale třeba sehnat nějaký materiál a nářadí. Jako nejvhodnější místo k nastražení pasti byl vybrán zalesněný úsek cesty mezi pasekou a eralanskou planinou asi pět mil odsud. Blízko místa, kde se tehdy střetli s Orsipovým pátracím oddílem, tam, kde cesta procházela zatraceným asi dvacetisáhovým průsekem.

“Když přijedou, pojedou po cestě”, odušil Otakáro Vesta.

Druzi snesli na hromadu nějaká prkna, lavice, krumpáče, rýče a lopaty.

“Vy čtyři”, ukázal Zoltar Zemikosa na vybrané muže, “Půjдете připravit past. My zbylí tady zůstaneme a vyřešíme zajatce. Sejdeme se u pasti”.

Milo Pelíšek se chytil stop a vedl své přátele neomylně ke smluvenému místu. Dwany Růžicka, Otakáro Vesta a Al-Rahem se prohýbali pod nákladem vybavení potřebného pro přípravu nástrahy na Jarnuga Běloplátného. Cestou se zastavili u koní, kde se Milo Pelíšek polaskal se svým hřebcem. Zkontrolovali koně. Byli v pořádku. Korman Zlotě, jak se zdálo, hlídal dobře. Ponechali koně svému osudu a posílení o Zlotěho vydali se k cestě vyhledat vhodné a přehledné místo. Tam Otakáro Vesta vysvětlil, kde je třeba vyhloubit díry pro bomby a ohnivé hlíny, a kde je třeba vyrýt okop pro vedení doutnákových šňůr. Chlapi začali kopat a Otakáro vybalil alchymistickou soupravu. Aby bylo dílo v rámci možností dokonalé, bylo třeba vyrobit ještě něco ohnivých hlín. Jarnugovo procesí mohlo být poměrně mnohohlavé. Bylo něco po druhé hodině odpolední.

Zoltar Zemikosa nechal přivléci nahou Radhel Odklízečku tak, aby na ni zajatý armidenský žoldák dobře viděl.

“A teď se dívej, chlapec!”, křikl na něj, “Jestli nebudeš mluvit, skončíš jako vona”.

A rozvázal mu roubík. Muž byl po probdělé noci u kůlu celý prokřehlý. Bez hlesu vydešeně zíral před sebe.

“Jakoubku!”, ukázal vůdce Zemikosa na Radhel a přitom nespouštěl Armidence z očí, “Je tvoje!”.

Jakub Pozlátko odhodil závěs na meč a rozepnul si gatě. Přitulil se k Radhel, pohlídl ji po prsou. Ani necukla. Potom jí rozvázal nohy a vníkl do ní. Nebránila se. Jakoubka překvapilo, že spolupracuje. Objala jeho hubené tělo stehny. Menhorian Blathel i Schimone Rybář zrudli a odvrátili zrak. Bolbuch se tvářil nezúčastněně a opíral se o zbraň. Ty věci zažil už strašně dávno. Staly se dávnými vzpomínkami.

Jakub Pozlátko táhle hýkl, odvalil se a chytl se za hlavu. Jeho roztoužený a jaksi kalný pohled se střetl se Zemikosovým. Chladným.

“Tu si, Zoltare, necháme, ne? Vona je vážně dobrá”.

Zemikosa tasil své pověstné háky.

“Počkej! Počkej přece!”, křikl Pozlátko, “Já si jí vezmu sebou! Jako válečnou kořist!”.

Zoltarovy nelostné čepele se hrozně blýskly ve slunci a oddělily Radhel hlavu od těla.

Schimone Rybář začal kreslit poblíž nahého bezhlavého těla na zemi magické znamení. Zajatec na to strašně divadlo jenom nevěčně zíral. “Myslím, že bysme měli jít za našima”, ozval se zhuseně Blathel.

“Jo, to bysme měli”.

“Co se zajatcem?”, ukázal Bolbuch na zcepenělého ubožáka u stožáru.

“Necháme si ho tu na pozděj”.

“Neměls jít zabíjet”, postěžoval si Jakoubek, když si natahoval kalhoty, “Mohla se nám ještě hodit. Takováhle ženská se vždycky hodí”.

“Právě... Všichni za mnou!”, zavelel Zemikosa a vyrazil po pěšině z tábora.

Vůbec mu nedošlo, poté, co minuli bránu do věžní zahrady, že tudy nikdy nešli. Nedošlo mu ani to, že první skupina opustila tábor opačným směrem. Pod vedením Mila Pelíška. Po starých stopách. To, že nemají stopaře, si vůdce plně uvědomil, až když pěšina skončila u kopy klestí. Dál už se táhl jenom ztichlý les.

“Co teď?”, zeptal se nervózně vůdce, když pochopil, že nikdo ze zbylých mužů vlastně cestu k pasece nezná.

Nemuseli dávat pozor, když je vždycky vedl stopař Milo. Neznali ani mapu - z té vždycky četl snaživý Otakáro Vesta. A teď pocítili beznaděj.

Ran se zamyslel, pak vyndal nůž a sklonil se k mrtvol lupiče ležící mu u nohou. Prudkým trhnutím mu otevřel čelist a rychlým pohybem čepele vyřízl jazyk, který s úsměvem podal vůdci.

“Díky”, pochválil krolla Gerllod. “I když to není úplně přesně to, co jsem měl na mysli”.

“Tak přeju hodně štěstí, až mu budeš vysvětlovat rozdíl mezi jazykem a jazykem”, poplácal Moskyta po zádech Myšilov.

Nurnští přirozeně obrali lupiče o všechny cennosti, které u nich našli, a mrtvolu naházeli do křoví. Pak pokračovali v cestě, až za soumraku dorazili do zájezdního hostince V lukách.

Všichni dobrodruzi se hned začali věnovat pěnícím korbelům, neboť po boji jak známo je žízeň největší. Výjimkou byl Corta Vous a jeho kumpáni, kteří třesoucí se strachy odešli hned na pokoje, a Zoltar Zemikosa, který si všiml krásné děvččky obsluhující zde hosty.

Plivl si do dlaní a ulízl si nečesané vlasy, načež k ní zamířil, jakoby náhodou jí zkrřživ cestu. “Ech”, předstíral překvapení, když na ní pohlédl, “ne, to není možné”.

“Co se stalo, pane?”, ptalo se udivené děvče nevědouc, zda hosta nějak neurazilo.

“Nemohu věřit svým očím. To opravdu není možné. Pravda, slyšel jsem o takových případech, ale ani na okamžik bych nevěřil, že se něco takového může stát zrovna mně. A právě tady, v tomhle zapadlém koutu světa. Tomu se říká náhoda”, mlel Zoltar naučenou písničku, kterou kdysi pochytil od jednoho herce.

“Co, pane? Co je vám?”, nechápala dívka tok cizincových slov.

“Na první pohled jsem se zamiloval”, vyhrkl Zemikosa. “No kdo by taky ne. Takové krásné oči, červené tváře, plné rty, plná... ehm, prostě od hlavy až k patě dokonalost sama. Jakoby se sama bohyně krásy rozhodla sestoupit na tento svět a pocítit nás ubohé smrtelníky svou nádherou. Je vskutku božské popatřit na takovou krásu, jaká se skví zde právě přede mnou”.

Devěče na Zoltara chvíli vyplašeně hledělo, ale pak sklopilo oči a celé zrůžovělo, když jí došel obsah lichotek pohledného mládence. “Ale pane”, špitlo nesměle.

“Och, promiň, krásko, máš jistě na každém prstu deset nápadníků”, pokračoval Zemikosa a potěšilo ho, že dívka jemně zakroutila hlavou popírajíc takové tvrzení. “Ale toto je jistě znamení zhůry, samotná bohyně lásky mi tě poslala do cesty, vyslyševši mé vroucí modlitby. A vůli bohů se nemůžeme vzpírat, to by nás ubohé smrtelníky mohli ztrestat”.

“Bětko, neokouněj a roznášej, hosti nemají

co pít”, přerušil Zoltarovo tokání hrubý hlas hostinského.

Dívka už už chtěla pokračovat ve své práci, ale vlný alchymista jí chytil za ruku a obrátil se k hostinskému. “Ach, dobrý muži, snad bys dnešní večer mohl dát této úchvatné bytosti volno, ať mi může povyprávět o zdejších krásném kraji a laskavých lidech”. Přitom sáhl do kapsáře a vysypal na výčepní pult hrst zlatěků jako náhradu.

Hostinský peníze navcičeným pohybem shrábl a uctivě se štědrému cizinci uklonil. “Ale samozřejmě. Bětko, dnes večer můžeš jít”.

“Bětko”, obrátil se Zoltar znovu k dívce.

“Ach, jak nádherně to jméno zní v mých uších. Jako trylkování slaviců, jemná zvonkohra či ševelení větru v korunách stromů. Navždy bude v mém srdci spojeno s jediným slovem, a to slovo zní láska”.

Celý večer Zoltar nezdočně hučel do mladé děvččky, lásku jí vyznal nespočetněkrát, i manželství jí slíbil, jen aby mohl strávit příjemnou noc v jejím objetí. Ráno se rozloučil, neboť prý potřeboval vyřídit jisté neodkladné záležitosti, ale slíbil, že se pro ní brzo vrátí a pojme jí za ženu. Na důkaz toho jí zanechal několik zlatek. Mrzký peníz pro dobrodruha, ale hotové bohatství pro chudé venkovské děvče. V dobré náladě pak vyjel po boku pochechtávajících se družníků na další pout’.

Uplynulo dalších pár dnů cesty, když družina projížděla hustým lesem.

“Náčelníku, tohle zase vypadá jako vhodné místo na přepadení”, rozhlížel se kolem Yasper snaže se zahlédnout něco v hustém podrostu.

“Ty si nedáš pokoj?”, podíval se na něj Gerllod, nicméně pobídl ostatní k opatrnosti.

A skutečně, v nejbližší zatáčce se na družinu snesl déšť šípů a z křovin se s řevem vyřítila tlupa otrhanců. Lupičů bylo tentokrát víc a srdnatě se vrhlí na dobrodruhy. Opět se jim postavila masa válečníků, od jejichž čepelí stříkala krev na všechny strany.

Několik lapků se však dokázalo vyhnout vířícím čepelím válečníků a pronikl mezi střelce. Jednoho zle popálil Selel, ale dostal za to takovou ránu přes hlavu, že se opět rozplácí v bezvědomí na zemi. Útočníka však strasil přesnou ranou násadou kuše do týla Zoltar. Dalšího lotra střelil Yasper zblízka do obličeje a divoce kolem sebe vysílali šípky i Gon a Corta Vous s kumpány. Menhorian uvědomiv si nebezpečí také několik nepřátel popálil blesky.

Myšilov se bil po boku Rana, když tu zahlédl mezi stromy povědomou postavíčku čarujícího kněze. Obdařil nepřítel takovou dávkou koncentrované nenávisti, že ten padl na kolena, pak se těžce zvedl a odbelhal se mezi stromy.

Bolbuch, který byl z trestaneckých dolů zvyklý vidět věci, které jiní nevidí. A také uvnitř cosi velmi slabounce opalizovalo.

“Opalesky, to znám”, sykl vůdce, “To bude ta armidenská brána. Suter!”.

Zemikosa srotl muže u okna a ukázal na Dwanyho. Hobit pochopil, že má vlézt dovnitř jako druhý. Muži uvnitř se neprobudili, ani když se nad nimi vztyčili dva Nurnští s tasenými čepelemi, neprobudil je ani paprsek světla, prolínající přivřenými okenicemi Milovy lucerny. Dwany Růžička se rozmáchl a jedním sekem oddělil Dragolskému hlavu od těla. Zemikosa tak zručný nebyl, ale i jeho rána byla smrtící. Nurnští chvílku vyčkávali, ale nikde se nic nehnuo. Žádný zvuk. Zatím to šlo dobře.

Prohlídka místnosti již v plném světle potvrdila to, co už tušili. Nebyl tu nábytek a kromě dvou mrtvol Dragolských vlastně nic. Kromě brány. Ve svitu lampy žádný přísvit smarfaliových kamenů nebyl patrný, ale brána věrně odpovídala náčrtům z Katadhinské studie. Stála uprostřed na stupňovitém piedestalu. Dvě kamenné pískovcové stojny byly zdobeny reliéfem obtočeného hada. Brána byla zdobná, ale funkčně připomínala své chudé sestřičky ze svleče. Menhorian Blathel studoval stříbrný řetěz, ovládající polohu azurionových loží, odhadoval čistotu azurionů samotných a hodnotu zlatého ovládacího kola.

“Pořád mě svrbí v zátylku, že tu někdo je”, zasýčkoval Dwany.

Otakáro už se neobtěžoval přizvukovat. Všem bylo jasné, že v nejvyšším patře věže někdo bude. Když Nurnští odešli, Menhorian Blathel zatočil ovládacím kolem brány. Nechtěl ani v nejmenším riskovat, že sem někdo přijde z neznáma a spadne jim do zad.

Challadrún Černá spala na hrudi své milenky. Ta žena ji přitahovala od prvního okamžiku, kdy ji spatřila. Před dvěma dny? Jako by se znaly věky. Dnes byly poprvé spolu. Ležela vedle ní a dotýkala se jejích boků. Spala a ve spánku se usmívala. Byla to láska na první pohled. Nikdy dříve neuvažovala o tom, že je to možné. Aby žena milovala ženu. Nechá si ji. Až spojí svůj život s Jarnugem Bělopláštým, vezme si ji s sebou. Jako komornou. Přítelkyni. Společníci. Tajnou lásku. Svazek s Jarnugem Bělopláštým měl být uzavřen z úplně jiných důvodů. On její vztah k Radhel jistě pochopí, když bude třeba jej přiznat. Bude muset pochopit. Je tolik krásná. Živočišná. Tajemná. Tajemná Radhel. Radhel Havrana.

Radhel sebou cukla. Něco nebylo v pořádku. Svým smyslem věřila neomylně. Pohlédla

k oknu a potom odhadla vzdálenost, která ji dělila od místa, kde ze sebe večer strhala šaty. Tam ležel její meč. Challadrún klidně oddychovala. Cítila její voňavý dech. Byla tolik, tolik mladá. A čarokrásná.

Když Bolbuch dořekl: “Sou tam dva a spějí”, naskákali dovnitř. Zemikosa ještě předtím vyvolal z prstenu nějaké ochrané mocikouzlo, a to mu zřejmě zachránilo krk. Když Pelíšek v okně prudce rozevřel okenice lucerny, místnost vyběhla z temnoty jako obraz. Jako výjev dávných mistrů. Vpředu šklebící se Zemikosa, jaksi nepřirozeně rozmlžený, a po boku vůdce z jedné strany vousatý stařec Bolbuch a z druhé strany železem okutý hobit Dwany Růžička. Před nimi postel s černými nebesy, dubová a rozválená. A kus před nimi černovlasá žena s divokým pohledem plným hněvu a nenávisti, zdvihající z hromady svršků stříbrný meč. Radhel byla úplně nahá a při pohledu na její plné tvary a rozhoupané prsy Zoltar Zemikosa zaváhal. Radhel strnula a Dědkovo tělo se prohnulo křečí.

“Bijte tu kurvu!”, zařval trpaslík a jeho dva pardi zaútočili. Challadrún Černá se zavrtěla v peřinách. Milo Pelíšek civěl na její malá ňadra a zvlněné kadeře padající v prstýncích přes ramena. Jak mu lucerna zespoda ozařovala nehybnou tvář, připomínal přízrak ze záhrobní. A Challadrún najednou zmizela. Trojice bijců bojovala s nahou Radhel, která minila za bezpečí své milenky položit život. A potom odkudsi vyšlehy žlutavé blesky a svezly se po tančících Zemikosovi. Síla jeho ochranného kouzla sice pohasla, ale byl ušetřen drtivých účinků útočné magie. Radhel se pod údery čepelí rychle zhroutila a Nurnští se mohli věnovat té druhé. Challadrún byla stále neviditelná, to bylo s podivem, ale místo, kde stála, se dalo snadno určit podle vlnící se černé duchny. Všichni tři se vrhli do peřin a sekali jako šílení.

“Zoltare, už do ní neřež. Je mrtvá”, zvolal Schimone na vůdce, který ne a ne ustát, a jal se jej tahat z postele.

“Ženský jsou nejhorší protivníci”, pravil Zemikosa, když se uklidnil, “Jsou hrozně zákeřní. A nahatá ženská je desetkrát zákeřnější, než voblečená”.

“Jo, ženský sou potvory”, pravil Dědek.

“Ale fakt je, že jsou to krásný potvory”, odvětil vůdce.

Potom se ohlédl k Radhel.

“Pelíšku, zkontroluj ji”.

Milo Pelíšek vedle Radhel postavil lucernu a osahal jí ňadra.

“Žije”.

“Takže svázat, roubík a hadr přes voči.

A nechte jí nahou, couru jednu!”, křikl Zemikosa,

Al-Rahem dostal za úkol donést ke dveřím domu vestapytel a odpálit jej. Vestapytel tedy plovat vzduchem a Otakáro zatím opětoval palbu do oken, aby poskytl Assuaenci krytí.

Když zloděj zapálil doutnák a už viditelný prchal ukryt se za dům, rozeběhli se Nurnští přes planinu. V čele pádil Zemikosův zemitý netvor. Vesta páčil, taktéž armidenští střelci z oken. Menhorian Blathel dal příkaz jednomu z nemrtvých, aby oběhl dům a vpadl z boku. Strašlivá detonace provalila kus zdi, Nurnští v čmoudovém oblaku naskákali dovnitř a střetli se s nepřítelem. Elementál nerozlišoval mezi rukojmím a věznitelem. Vzal to od nejbližšího. Tak zemřela kuchařka a lokaj. Kolem elementála se srotila dvojice válečníků, Bolbuch a Dwany, a pustili se do křížku s Jarmulakovými muži. Al-Rahem, stojící tou dobou za domem v zahradě, roztrátil sklo a podpořil bijce uvnitř domu blesky. Menhorian Blathel poslal druhého nemrtvého strážit bližší schodiště. Na vzdálenějším čekalo několik nepřátel, kteří v okamžiku, když bylo jasné, že elementhalio s pomahači prorazí hlouček žoldáků, uprchli do horního patra. Zemikosa nečekal, proskočil dírou ve zdi a vyběhl za prchajícími. V patách se mu vydali Bolbuch s Dwanym a přidali se i zástupce Vesta. Zemikosův elementál dokončil dílo zkázy a pohlédl na Blathelova fexta, který se zjevil v rozražených dveřích a z nedostatku dalších příkazů znehybněl.

V horní chodbě došlo ke srážce. Byly tam palposty a Jarmulakoví muži. Nurnští se skrze ně probili až k druhému schodišti, kde už se Menhorianův nemrtvý služebník dostal do křížku s Dragolskými. Menhorian přizívoval boj zpovzdálí. Dával si pozor, aby se nedostal příliš blízko. To by mu mohlo být osudné.

“Jsou tam, v místnosti, ještě dva!”, zařval Bolbuch.

“A ještě jeden chlap”, křikl z půli schodů Blathel, který do místnosti viděl z druhé strany, “Něco do sebe leje. Tak pozor!”.

Ten muž, na kterého upozornil Menhorian, byl Jarmulak. To on to tu měl na starosti. Armidenský pověřenec. Věděl, že je situace ztracená. Zbývalo mu učinit to poslední, co musel. Vlast si to žádala. Vypil flakon jedu, který s sebou pro takové případy musel nosit. Bylo jeho povinností jej použít. Nařízení Vnějšího Působitele Andrachina.

A v té řezí si Zoltar Zemikosa něčeho všiml. Venku, za oknem. Anebo spíš odněkud zvenčí zaslechl Al-Rahemův varovný řev. V hrušňovém sadu u vstupní brány. Naslepo vystřelil. Šíp zasáhl Mila Pelíška.

* * *

Tam u brány totiž zůstal hobit Milo

Pelíšek. Vůbec se mu do boje nechtělo. Ani se stát terčem nějakého byt' zbloudilého šípu. A zůstal tu přeci ležet ochromený Galissar. Když Nurnští odběhli, bafnul jej za ruce a vtáhl do vnitřního dvora. Tam jej uložil u zdi, kde nehrozilo, že by jej někdo zašlápl. A stál u vrat a sledoval situaci. Potom ale za sebou zaslechl praskot. Otočil se. Pod náspem stál Dragolský a sykl na něj. Gestem mu naznačil, ať si lehne na zem. A vedle něj stál druhý a ve vinici spatřil mihnout se ještě dva.

Pelíšek zariskoval. Skočil za ohbí zdi ke Galissarovu tělu. Zřetelně zaslechl ten svistivý zvuk, jak mu za zády prolétly šípy. Minuly. To při něm stáli všichni tuřinové duchové. Prohrábl batoh, vytáhl dvě ohnivé hlíny. Použít je už nestačil. Z dálky zaslechl Al-Rahemův křik. Dva Dragolští přiběhli, skočili na něj a vahou těl strhli hobita k zemi. Zajali jej a vlekli pryč ze sadu. Druzí dva jistili situaci. Ti poté vzali bezvládné tělo Galissarovo. Od domu přilétl šíp a probodl odevzdanému Pelíškovu rameno.

* * *

Otakáro Vesta zaujal palebnou pozici u jednoho z oken a podpořil tak vůdce Zemikosu. Zpoza domu páčil i Al-Rahem. Tak se stalo, že muži, unášející bezvládného Galissara Draghanského padli jako podřátí a majitel Draghanského hradu sebou plácl do prachu. Únosci Mila Pelíška však proběhli vraty ven a zmizeli z dohledu za bezpečím obvodové zdi. Hranicář Pelíšek pevně třímал ohnivé hlíny. Bylo mu jasné, že kdyby kteroukoli upustil, rozmetala by nejen únosce, ale hlavně jeho. Upnul se na poslední možnost záchrany. Soustředěním na drobný kovový předmět lesknoucí se na jeho pravé ruce. Magický bezmeg přivezený z Kortosu. Vyšlehy blesky a únosce, třímající jeho chlupaté nohy, se zhroutil. Druhý Draghanský se Mila stále snažil vléci a Milo se nemohl mnoho bránit. Třímал přeci pořád v rukou ty nebezpečně proklaté hlíny!

* * *

Poslední Dragolské v místnosti dobili válečníci Bolbuch, Dwany Růžička a Jakub Pozlátko. Jakoubek vůbec poslední dobou začal být družině velmi platným. Bojům se rozhodně nevyhýbal.

* * *

Zoltar Zemikosa se vyřítl z domu. Řval. Ryčel. Chvátal pomoci Milu Pelíškoví. Nechtěl si připustit, že by jeden z jeho mužů mohl padnout do zajetí. Tím by se situace značně zkomplikovala. Zápasící postavy doběhl až u vinice. Rubnul Dragolského přes záda a na dvě rány jej zabil. Milo Pelíšek se sebral ze země, shodil tlumok a pečlivě uložil ohnivé hlíny do vystýlek. Potom si otrl čelo.

našli volné postele ve stanech. Před konečným rozchodem chvíli pozorovali věž. Byla tichá. Jakoby se vůbec nic nestalo.

“Možná tam ani nikdo není”, zauvažoval nahlas Dwany Růžička.

“Blbost. Někdo tam musí být”.

“Tak mi vysvětlí, proč po nás nejdou?”.

“To nevím”.

“Stejně si myslím, že tam nikdo není”.

“Je mi to ukradený”, pravil Bolbuch, “Já osobně jdu chrápat”.

A šel.

“Otakáro?”, obrátil se na hobita vůdce.

“Co?”.

“Dokázal bys najít ležení, kde máme koně?”.

“Asi jo”.

“A šel bys tam sám? Teda, i když jsou v lese ti psi?”.

“Ale jo. Uděláš mě za to vůdcem?”.

“Hohohó!”, popadl se za bachor Zoltar.

Byl to žert. Chlpský. Tak to brali. A Otakáro věděl, že posily potřebují a on už tu cestu přeci jen absolvoval. Odešel tedy vykonat vůdcovu žádost - dojit pro pardy, strážící koně. Zmizel v lese. A Zemikosa požádal Pelíška, aby obešel raněné a pomohl jim. A na co nestačí, použijí se hojivé lektvary. Toho večera padlo za obět několik takových.

* * *

Když se Otakáro vrátil, už se šelo. Byl pryč takřka pět hodin. Ale přivedl je. Menhoriana Blathela a Schimona Rybáře. Korman Zlotě chyběl.

“Proč nepřišel Kormáně?”, houkl vůdce.

“Řek, že ho bolely zuby”, oznámil Vesta, “Ale myslím si, že má pořádně nahnáno”.

“Měls ho bafnout a ne mu vyprávět historky”.

“Chlapi se vyptávali. Přeci nebudu mlžít. A navíc jsem od natury poměrně výřečnej”.

“To máš pravdu”, přitakal vůdce, “Ale jo. Všechno dobrý. Hlavně že přišel Menhorian. Toho potřebujeme jako sůl”.

“Ale já mám taky nahnáno”, odušil tiše kouzelník.

“Nejseš sám. Každý tady má nahnáno. A pořádně”.

Pelíšek připravil k večeri kýtu z kance, co objevil v kuchyni. A potom vůdce druhý poslal na kutě. Sám držel vartu. Jen ten divný mnich Schimone nespál. Mezi stany odhrabal listí až na hlínu a vyryl do prsti nějaké zvláštní znamení. A doprostřed té kresby si dřep, temně hučel a kýval se. Byl v nějakém transu.

Zemikosa mu ale nevěnoval pozornost.

Měl ho za blázna. Neškodného. Soustředil se na věž a přemítal, proč je tak tichá. A zatím padla noc. Asi v devět hodin se vůdci družiny rozleželo v hlavě, že se mu nelíbí, že druzí spějí rozfrčení po stanech. Co když nepřítel čeká na tmu? Co když zaútočí. Rozhodl se, že chce mít Nurnské na jednom místě. Proto vyhlásil budíček. To se ví, že se to nikomu zvláště nelíbilo. Ale nereptali dlouho a přenesli matrace tam, kam jim ukázal. Neměli však štěstí spát dlouho. Zemikosa střežil věž s bedlivostí ostříže a chvíli před desátou se v nejvyšším patře věže rozsvítilo světlo. Okamžitě oběhl tábor a v naprosté tichosti druhý znovu vzburcoval. Tentokrát definitivně. U vlajkovíště proběhla závažná porada. Tou dobou už světlo vycházelo i z patra předposledního.

“Hlavně šeptejte, nebo je po nás”, upozornil přátele Menhorian Blathel z Cairm.

“A žádný světlo!”.

“Deme tam?”, položil dotaz vůdce, “Nebo počkáme, až pudou ven?”.

“Nepudou ven”, zavrtěl hlavou válečník Dwany.

“Tak se vyspíme do rána”, navrhl Pelíšek.

“A ty bys, Pelechu, usnul, když víš, že tam jsou?”, zdvihl obočí Otakáro.

“No... usnul”.

“Tak jseš blbej. Nebo naivní... Nebo obojí”.

“Co máš? Co furt máš?”.

“A co kdybysme tam vletěli?”, řekl Jakub Pozlátko.

“Já nikam neletím”, odušil se Dědek suchým hlasem, “Aspoň několik dní nikam neletím”.

“Ale na druhou stranu”, ozval se přemýšlivě Milo, “Když tam nevletíme, tak po nás pudou svatebčani”.

“Jaký zase svatebčani?”.

“No Jarnug Bělopláštěj s celým procesím přece. Víme, že už jsou na cestě. A víme, že míří právě sem”.

“No, ale to nejdřív narazej na jistýho Kormana”, podotkl Al-Rahem a uchechl se.

“Spravěj mu třeba zuby třeba, když ho bolejí”.

“Třeba”.

“Měli bysme se přesunout k věži”, navrhl Zoltar Zemikosa, “Uvidíme, jak se to vyvrbí”.

Lepší návrh nepadl. Přesunuli se do věže. U rozpadlých soch nikdo nebyl. Věž byla ztichlá. Na hlídku ke staré kašně vprostřed zahrady postavili Jakoubka. Aby hlídal okna a přišel nahlásit

“Beru to zatím k sobě do úschovy”, řekl vůdce.

“Ale to je opravdu moje. Moje práce”.
“Prostě se to zabavuje do úschovy!”.
Venku zatím padla noc.

Generál Zemikosa vyšetřuje

Milo Pelíšek byl po tom celém dni unavený. Tak, jak byl, vlezl do postele Eosie Guldové. Do široké postele s nebesy, do voňavých peřin. Ani boty si nesundal. Jakub Pozlátko si vybral také některou z volných postelí v klidné světnici, aby na chvíli zadrhl. Schimone Rybář na chodbě načmáral po prkenné podlaze černým uhlem z krbu kruh a uvnitř pentagram. Přidřep l a upadl do podivného transu.

“Co to dělá?”, ukázal na chlapce v kutně Dwany Růžička.

“Nemusíte šeptat, nevyrušíte ho”, pravil Ardasian Filistra, “On tohle občas dělá. Je to nějaký jeho osobní rituál”.

“Rituál čeho?”.

“Nevím. Myslím si, že to má v hlavě trochu pomotané. Ne nadarmo na Nurnské universitě umývá záchody”.

“Von je to uklízeč?”.

“Student je to. Velmi průměrný. A taky uklízeč”.

“To bude zase nějaké tklivé a pohnutéj osud”, zakroutil hlavou zástupce Vesta.

“My jsme taky z Nurnu”, obrátil se vůdce na profesora, “Přijeli jsme si pro vás”.

“Oni vás z Nurnu vyslali? Na moji záchranu?”.

“Jo”.

“Vy jste vojáci?”.

“Jo. Dá se to tak říct”.

“Ani nevíte, pánové, jak jsem vám vděčen. Kdo z vás je velící důstojník?”.

“Tady Zemikosa”, řekl Bolbuch.

“Jaká je vaše hodnost, smím-li se optat?”.

“Hodnost?”, zatvářil se nechápavě vůdce Nurnských.

“Je to generál”, zasmál se Otakáro.

“Generál?”, pochválil si profesor Ardasian Filistra, “To je výtečné”.

“Jo, jsem generál Zemikosa. A toto jsou mí muži”.

Generál Zemikosa podrobil Ardasiana Filistru výslechu. Profesor nadšeně spolupracoval a vypověděl svůj příběh. O tom, jak byl v Nurnu kontaktován, jak přijal zakázku jistého pana Jarmulaka na odbornou práci v zahraničí. Zakázku na provedení úspěšné demonstrace transferu hmoty

včetně sepsání patřičné dokumentace. Hovořil i o Katadhinské studii, práci, která měla po úspěšné demonstraci rozvinout schopnosti portálů do větších rozměrů. Filistra byl při vyprávění doslova ve svém živlu. Hovořil s ntnou dávkou entusiasmu. Podle zasvěceného přítakávání Menhoriana Blathela pochopil, že ten tichý muž rozumí, co říká. Menhorian Blathel byl totiž na poli užité architektury vzdělán. Byl to skutečný odborník.

“Sklobením vhodných architektonických prvků, vhodného propojení aktivních i pasivních elementů do vyvážené komposice dosáhl i jsme značného pokroku při transferu hmoty a Katadhinská studie měla být velkolepým završením, ověřovacím důkazem, že jsme schopni uskutečnění transferu na větší vzdálenosti”, hřmál Filistra ve výkladu a Nurnští se snažili pochopit, co to vlastně říká, “Chápete? Nešlo o hypotézu samotnou, ale o její průkazné potvrzení!”.

Napjaté ticho.

“Rozumíte, co se vám snažím sdělit za převratnou novinu, generále?”, přerušil záníceně vyprávění Filistra, “Víte, co je to komposice, ne? Pokud něčemu nebudete rozumět, neotálejte mne přerušit”.

“On to ví”, pravil zástupce.

“Jo. Vim co je komposice. To je jasný”.

Katadhinskou studii však před několika týdny Ardasianu Filistrovi zabavili, zatkli jej a odvezli do moštárny. Jarmulak profesora předal do moci té odporné ženštiny, té Radhel. A stejně bylo naloženo se Schimonem.

“Ti lidé mne tloukli, generále”, postěžoval si profesor, “Byl jsem spoután a mučen”.

Nurnští se ještě vrátili ke zmíněné Demonstraci. Dozvěděli se, že součástí předváděcího pokusu byl odborný výklad pro skupinu cizinců, odborníků. Byli školeni v oblasti funkcionality a nabíjení Smarfaliových kamenů, tedy aktivních prvků komposice. Byli mezi nimi tedy i nabíječi. Aktivní prvky samozřejmě jsou schopny energii koncentrovat, ale také ji uvolňují. Nabíječů tedy pro dlouhodobější funkčnost zařízení je nevyhnutelně třeba.

“Nabíječi?”, optal se starý trpaslík Bolbuch.

“Sám Jarmulak jim tak říkal. Nabíječi. Jeho termín. Ale poměrně příznačně výstižný”.

“Na jakou vzdálenost by ta Katadhin mohla fungovat?”, otázal se Menhorian Blathel, “Myslím dosah transferu hmoty”.

“Dle theoretických úvah míle. Jednotky mil. Těžko říci”.

Demonstrace funkčnosti portálů

mlhavé stíny, do nichž rubal a rubal a rubal... dokud se nezhroutily a nevynořily se za nimi další. Tak zemřel Gudrecht Střežitel, elitní armídenský důstojník, pod jehož správou náležela Suter. Tak zemřel i kudůk Rakot, alchymista a jedůznalec, tak zemřeli i další, neznámí pěšáci armídenské branné moci. A Bolbuch rubal, rubal a rubal, dokud krev chlístala z teď už nehybných trupů. Vybíjel nahromaděný vztek, křeče a hněvné otoky na kůži pozvolna povolovaly a on zase viděl a spatřil to hrůzné tratoliště kolem sebe.

Dwany Růžička skolil posledního Dragolského. Vlastně se mu ten nebožák napíchl na meč. Zoltar tou dobou už byl zase venku a pomohl dobýt ty, co proběhli. A když se za jeho zády vynořil Dwany, bylo už jisté, že bude brzy dobojováno. A bylo.

“Všichni sem!”, zvolal spokojeně Zemikosa, “Všichni sem, chlapi!”.

Začali se trousit. Krvaví a unavení, ale šťastní. Nikdo nechyběl. Rudý chlupatý pačmák odhrnul natrženou plachtu dveří a prsty zanechaly na tkanině dlouhé rudé čáry. Bolbuch měl rudé vousy i vlasy. Uplivl krvavou slinu a pomalu se dopotácel k volnému sročení družiníků. Pokusil se něco říci, ale vyšlo z něj jen takové suché zachrčení. Dlaní odhrnul z tváře vlasy spleené lepkavou hmotou. Jeho oči hovořily za vše.

“Nemluv Bolbuchu, a dejchej”, radil trpaslíkovi Vesta, “Dejchej pomalu a zhluboka... ale hlavně... dejchej...”.

Hraničář Milo Pelíšek obětavě obcházel nejpotřebnější a ošetřoval jim šrámy. Nejpotřebnějším byl bezesporu Dědek, ale mezi potřebnými nebyl sám.

“Dědku?”.

“Co?”, odfrkl starý trpaslík.

“Ty jseš stejně nejlepší dědek, jakýho znám... Vopravdu”.

“Hm”.

“Bez tebe by to bylo špatný...”.

“Hm”.

“Nebyl sám, co se bil jak saň”, ozval se Dwany Růžička dotčeně, “Bylo nás víc”.

“Dyť jo. Nemyslel jsem to zle”.

“Náhodou, všichni se bili jak saně”, řekl Jakoubek.

“Jsme prostě dobrý”.

“Nebejt tady Dědka, mohli jsme bejt možná dobrý, ale hlavně mrtvý. Mrtvý saně”.

Dwany Růžička se zamračil.

“Dobrý jsme, o tom žádná, ale přišli jsme o Galissara”, připomněl Otakáro, “A o Filistrovi ani nemluví”.

“Já nevím, chlapi, jak vy”, ozval se

Pelíšek, “Ale já bych jel domu”.

“Níkam domu se nejede. Šturmovat na věž se bude”, zavrtěl hlavou vůdce.

“To jako teď hned?”.

“To jako teď hned”.

“A co s těma ochromeněma?”.

“Kolik jich je?”.

“Tři”.

“Co jsou zač?”.

“Vobyčejný vojákové”.

“Podřezat”.

“Všechny?”.

“Dobře. Jednoho nech naživu. Přivaž ho ke stožáru”.

“A Jakoubku...”.

“Co?”.

“Udělej to pořádně”.

Jakub Pozlátko vytáhl nůž. A zatímco věrně plnil vůdcovo přání, Zoltar Zemikosa nařídil prohledat mrtvé. Prazil po kořisti. Bylo mu jasné to, o čem už se někteří tu a tam odvažovali mluvit nahlas. Totiž že dosavadní stav kořistného je hubený a smrtí Galissara Nurnští přišli o výhled na výraznou změnu onoho nepříteli utěšeného stavu. O útěku profesora Filistry nemluvě.

Do Temné věže

Nádvoří bylo zarostlé. Nurnští kráčeli pomalu a obezřetně v bojové formaci. Někteří na tom nebyli zdravotně dobře, někteří byli unavení, někdo chtěl domů. Zkrátka, byli na dně sil. Tichlá věž se před nimi tyčila jako ohořelý pokroucený přízrak. Zčernalé zdivo porostlé mechem a lišejníkem. Bylo zřejmé, že zchátralá věž byla nově vyspravena. Nedávno. Snad před zimou. Minuli vyschlou fontánou a po šterkové cestě došli k mohutným vratům, pobitým zrezlými pláty železa. Otevřeli. Skřípání veřejí se dříve neslo ozvěnou zatuchlého prostoru. Prostor byl obrovský, zvláště co do výšky. Milo Pelíšek rozžehl lucernu, ale ani její mihotavý plamen nemohl obsáhnout vstupní halu v plné šíři. Bylo zřejmé, že strop prvního podlaží se zcela propadl. Kusy plesnivé výdřevy se neuspořádaně válely na zemi. Všude prach a pavučiny. Po obvodu zdi se kolem dokola táhlo dřevěné schodiště bez zábradlí. Velmi zachovalé. Nurnští počali husím pochodem stoupat vzhůru. Teprve v půli první odátky si všimli kamenných soch v přízemí. Stály tam jako tiší svědkové minulosti. Sochy zosobňovaly lidské postavy s hlavami zvířat. Jejich těla byla zkroucena křečí nebo nemocí. Výrazy plné bolesti a utrpení. Druzi kráčeli mlčky, zbraně hotovené.

“Mám pocit, že tu něco je”, špitl Milo

kdy bude třeba plného využití kapacit zásobovacího zázemí. Tvého zázemí. Proběhla jednání na vysoké úrovni, jednání s předáky Wilfu, zahájena přímo velkým Vnějšíším Působitelem Andrachinem. Andrachin vůbec přejal celou věc za svou, což nás těší. V Barroldském hvozdu nachází se nezměrné množství zdrojů, které nikomu nebudou scházet, tím méně Wilfským dodavatelům. Je třeba zbudovat bezpečný předávací bod a připravit způsob směny zdrojů a peněz. Před převzetím je třeba zdroje důkladně vytržít. Zdroje nemají vesměs dobrou kvalitu a cesta do Katadhinu je prozatím dlouhá. Část méně kvalitních zdrojů si ponechej pro své potřeby k zajištění zázemí.

Jarmulaku, je dobře, že Filistra dorazil a že se činí. Je to zanicený hlupák. Nevidící. Dával jsem ti najevo, že jeho práce půjde pomalu a bude dlouhá. Přislib mu nabíječe. Nabíječi budou připraveni, v pravý čas. I k provedení demonstrace, i k případnému dokončení díla. Že bude dílo dokončeno bez něj, to se nesmí dozvědět. Dodávky zdrojů musí být co nejvíce plynulé. Nápad se sudy byl kvitován s všeobecným nadšením. A uznáním. Jsi, Jarmulaku, bystrý. Cesta přes hory je dlouhá a nosiči v dané situaci vhodní, nicméně sám chápeš jací. Zdroje musí být co nejvíce chráněny před poškozením, aby jejich síla s ohledem na životnost byla co nejefektivněji využita. Ještě jednu věc je třeba zajistit. Možnost vhodného ubytování ve městě pro občasné přespání pro skupiny osob, pracující v našem zájmu. Vnější Působitel Andrachin přednesl způsob, jak se pohybovat po Nordwaithu bez zavdání příčin vyvolat Amlachovu nevoli. Plánuje navštívit krále s poselstvím a přátelskou nótou. Kontakt s Vnějšíším Působitelem nevyhledávej, avšak nevylučuj, že nebudeš kontaktován jím. Práce na budování Katadhinu pokračují.

Jarmulaku, návštěv Vnějšíšho Působitele Andrachina bude více, ačkoli sporých. Přednesl výsledky svých písemných žádostí, završených velmi úspěšnou delegací na daukensém dvoře. Amlach pochopil svátost albarethského Zjevení pro naše vnímání. Nedlouho po Andrachinově návratu písemně potvrdil souhlas s výstavbou malého Chrámu Zjevení poblíž Albarethu. Práce budou brzy započaty a tím pádem bude snazší dozorovat naši věc. Vezmi na vědomí, že celá záležitost se Zjevením je čirý nesmysl a slouží jako zástěrka k obhájení volnějšího pohybu. Vnější Působitel Andrachin se samozřejmě zabývá Katadhinem, jehož budování stojí nemálo prostředků a úsilí a bude mít ohromný význam pro naši zemi.

Zajisti tedy vhodné ubytování. Na důkaz uznání tvé činnosti. Vnější Působitel Andrachin posílá ti pomoc ve formě skupiny Dragolských. Neděš se, že jde o Dragolské. Tito jsou kvalitní, oddaní a prověřeni. Povede je Radhel Odklizečka. Využijvej je dle libosti v souladu s našimi zájmy. Budeš jenom překvapen, jakou práci umějí odvést! Budeš skutečně nevyšlovně překvapen!

Jarmulaku, ano, je to pravda. Katadhin bude mít skutečně dvě sestry. Malé sestry. Sestru vlastní a nevlastní. Proto od počátku bylo hovořeno o trojúhelníku. Ještě jsme jim nedali jména. Ještě nenastal čas. Nevlastní sestra zrodila se z handlu. Vnější Působitel Andrachin takto celou věc plánoval ještě v době, kdy stál v pozadí. Vlastní sestra přímo propojí Katadhin a činnost tvého zázemí bude ukončena. Dříve nebo později k tomu přirozeně dojde. Do tajů nevlastní sestry zatím Vnější Působitel Andrachin otevřeně nehovořil. O čem ale hovořil s nadšením vzrostlého dítěte, to byla demonstrace. Osobně nepřijede shlédnout to dílo, mohlo by to být podezřelé. Vyšle ale skupinu Vědoucích a Nabíječe. Pokud bude Demonstrace uspokojivá, nic nebrání začít plánovat oživení Trojúhelníku. Nebo alespoň Katadhin a její přímé sestry. Jinak na okraj. Do Nordwaithu byla vyslána skupina mnichů, aby spolupracovala na budování Chrámu Zjevení. Ale to dost možná už víš a také víš, že to není důležité.

Jarmulaku, po ukončení svého poslání budeš povýšen! Vím to jistě, již to není třeba děle tajit! Vlast si tě bude žádat doma. Samotný Andrachin si pochvaloval tvé věrné služby. Obzvláště poté, co se doslechl o nad očekávání úspěšné Demonstraci! Filistrova role se pomalu chýlí ke konci. Nedej dopustit, aby ti zmizel. A už vůbec ne se spisky. Proved' opis spisů dle kterých budováno je srdce Katadhin. Pro účely Filistru ovšem. Pro účely naše samozřejmě. Jeden spisek plánován je pro Heralionský archiv, druhý pro potřeby přímo v místě výstavby. Demonstrační práci Filistrovu pod záminkou zabav a zajisti její odeslání, až naudeje čas. Je to součást naší dohody s osobou, jež Filistru navrhla a zajistila jeho spolupráci.

Jarmulaku, již není třeba příliš zdrojů, vybírej pouze ty nejsilnější, zdravé. Již je budováno pouze srdce Katadhin dle Filistrových výpočtů. A je třeba zajistit jeho ostrahu. Zároveň se budují další dva body trojúhelníku. Vnější Působitel Andrachin sám

zase v ráži.

“Prosím tě, zabij ho už”, strčil do říčného vůdce Bolbuch. Většina Nurnských mlčky odvracela pohledy.

“Já, když ho zabiju...”, křikl Zemikosa, “Já, když ho zabiju, tak se na něm dám dohromady!”.

“Jak to myslíš?”.
“Psychicky, Bolbuchu! Psychicky!”.
“Tak to jo”.

“A nebo na něj můžu pustit Jakoubka! To je ještě horší!”.

“Se mnou nepočítej”, odvětil zbledlý Jakub Pozlátko.

Zoltar Zemikosa se náhle zamyslel a potom rychlým krokem odběhl stranou.

“Všichni ke mně!”.
Nurnští se srotili kolem svého velitele.
“Co máš za lubem?”, zeptal se jako první

Otakáro Vesta.
“Poradit se, co dál”.

“Potřebujeme důkazy. Máme toho málo”, dovtipil se Milo Pelíšek.

“A jak si je opatříme, ha?”.
“To nevím”.

“Ale já potřebuju nápady!”, štekkl rozběsněně Zemikosa, “Nápady, rozumíš?”.

Potom mávl rukou, vytyčil háky a vrhl se na Orsipa. Zabil ho.

“Když nemáte žádné nápady, opatřím si je sám”.

“Hm”.

“Zaútočíme na věž”, řekl vůdce už klidněji, “Vyrazíme po Otakárovejch stopách. A vlastně i stopách Armidenskéjch. Pelíšek to povede”.

“Co s koňma?”, optal se Jakoubek.

“Necháme je tady. Pod dozorem Schimona, Menhoriana a Zlotého. Připravte se na cestu”.

“Kdy vyrazíme?”, chtěl vědět Dwany Růžicka.

“Hned”.

Stopu Milo Pelíšek držel jistě. Nebylo divu. Byla čerstvá a mnohočetná.

“Galissar je mrtvej”, posteskl si Al-Rahem, “To je hrozný, co? Takovej kousek od domova”.

“Jo. Mrtvola se stal definitivně mrtvolou”, odvětil Dwany drsně po válečnicku.

“Nejdřív jsme přišli o Filistru, a teď i o Galissara. Co nám vlastně zůstalo?”.

“Vlastně nic”.

“Milo?”, přitočil se ke stopaři včele

Otakáro Vesta.

“Co?”.
“Mám ti tlumočit dotaz od vůdce”.

“A proč se nezeptá sám?”.

“Znáš ho”, usmál se bořimský hobit, “Nechce vypadat jako někdo, kdo něco neví”.

“Moc ti nerozumím”.

“No prostě jako blbec, Pelíšku. Jako blbec”.

“Aha. A o jaké dotaz teda jde?”.

“No, tak teda... vzpomínáš si, než Galissar umřel, jak nám povídal, že by jel radši do Draghanu?”.

“Jo, vzpomínám. Chudák...”.

“A pamatuješ, jak mluvil o nějakým dobrým příteli, na kterého bysme se měli obrátit? Myslím, že uvedl i místo, kde bydlí”.

“Jo, byl to nějaký lesník”, zamyslel se Milo Pelíšek, “Ale na víc si nevzpomínám”.

“A nevíš, jak se jmenoval?”.

“Myslím, že Hejk”.

“Hejk?”.

“Nebo tak nějak”.

“Tak teda Hejk, nebo nějak jinak?”.

“Hejk to byl. Určitě. Jo, Hejk”.

Milo byl takový od přírody. Když něco nevěděl, rychle si to vymyslel.

Tábor v lese

Otakáro Vesta varovně vztyčil prst.

“Táhmle to je”.

A ukázal před sebe. Nad větrovým ochranného valu vyčuhovalo bílé stanové plátno polní kuchyně. Nurnští mezi stromy rozeznali i polorozpadlou zeď a o kus dál věkovitou věž.

Zase byli neviditelní. Už jim ten nepřírozený stav těla začínal lézt na mozek a tu a tam se objevily sporadické tiché výtky směrem k vůdci, zda by to nemohlo být návykové. Zoltar Zemikosa si vzal k ruce Al-Rahema a nakázal mu převzít od Otakára připravený vestapyl.

“My dva odpálíme ten val tady”, sykl vůdce Nurnských, “Zbytek zatím obejde tábor a zaútočí skrzeva táborovou bránu”.

“Ale připojte se k nám, že jo?”,

strachoval se Milo Pelíšek.

“To je snad jasné, že vás v tom nenecháme”, hýkl Al-Rahem pod tíhou břemene.

“Moje řeč”, přitakal Zoltar, “Ale teď už dost řečí a šturmuje te do útoku”.

Nurnští vyrazili. Navzájem každý jeden usuzovali správný směr a rychlost pohybu jen podle jemného praskání větvíček. Zoltar s Al-Rahemem zatím nastražili pytel u paty ochranného valu,

nedlouho poté, co se o té vzdálené detonaci dozvěděl. Informaci si ověřil z několika zdrojů. Bouchlo to pryč někde u lesa, za Guldovic vinicemi. Možná to přišlo až z hloubi lesa, kdo ví. Když se z náměstí díval tím směrem, nespátřil žádný kouř, žádné známky, že by někde něco hořelo. Nic podezřelého. Přesto se na Dejmos obrátil s žádostí o prověření. Dejmos povolal do služby tři muže, členy sboru, a vydal stručné příkazy. Sedláci se rozešli domů, oblékli uniformy a ozbrojili se. Tak pravil domobranecký předpis. Cestou se zastavili v Guldovic vinném sklepě, ale bylo zavřeno.

“Divný, co?”.

“Jo, divný”.

“Hodně divný”.

Domobranci si to štrádali po cestě alejí směrem ke statku v majetku Eosie Guldové. Tvářili se úředně, cítili důležitost. Takhle v uniformách to bylo úplně jiné, než v zahojených sedláckých halenách.

Dragolští na ně vyskočili u strážního domku na křižovatce cest mezi vinicemi. Číhali tady na Nurnské a byli rozlíčení. Zmasakrování svlečských domobranců bylo otázkou několika okamžiků. Nestihli ani tasit. Radhel Odklizečka byla bílá hněvem a o to hrůzněji její bledá tvář kontrastovala s divokými havraními vlasy. Vydala neartikulovaný skřek. Přiběhl Orsip, její milenec a bratr.

“Hodně to bolí, Radhel?”.

Radhel se zle zamračila. Měla ovázaný trup roztrhanou košilí. Hleděli si tiše z očí do očí.

“Dobře, lasičko”, sykl Orsip, “Chlapi, ke mně!”.

Připravili si koně. Mrtvé domobrance za ruce přibíli hřeby uvnitř domu tak, aby hleděli okny ven ve vzprímené poloze. Využili trupy mužů pro náhradní plán, který se už naplno rozjel. Souvisel se čtyřmi Dragolskými, kteří byli před notnou chvílí vysláni ke statku.

Jenomže se pořád nevraceli. Plán nevyšel. Radhel zase hleděla Orsipovi do očí. Její černé zornice připomínaly bezedné studny.

“Ano, čarokrásná”.

Udělal rozkazy.

Dejmosovi muži se nevrátili ani do půlnoci.

“Co mám dělat, porad, ženo?”.

“Chlapi se někde ožrali a chrápou po pangejtech. Jako bys je neznal”.

“Jenom aby...”.

“Pojď spát, táto, pojď spát. Ráno se uvidí”.

“Jenom aby...”.

Sedlák Dejmos spal přerývaně, pořád se obracel. Měl zodpovědnost. Ve čtyři hodiny ráno vstal a došel pro další muže. Byli tři. Rozkaz zněl jasně. Jít ke Guldovu statku a pokud budou chlapi ožratí, okamžitě zatknout.

Mrtvolý soukmenovců, svlečské pýchy, objevili s hrůzou u strážního domku. Krve by se v nich nadořezal.

“Někdo je přítlouk hřebama! Jako podsvinčata!”.

“Co budeme nejčko dělat?”.

“Dojdeme pro vojáky! Tohle je bestiální vražda! Hrůza! Musí se to hlásit!”.

“Ale vojáci jsme přece my!”.

“To je pravda, Zroute, má pravdu! Vojáci jsme my!”.

“A co teda budeme ale nejčko dělat?”.

“Zajdeme ke Guldům”.

“Ke Guldům?”.

“Jo. Stalo se to na Guldorc pozemcích? Stalo. Tak teda ke Guldům. Vyšetřit se to musí”.

“A co kdybysme radši...”.

“Jsme domobranci. Máme výcvik. A zvodpovědnost”.

“Jo. Zvodpovědnost, to my máme. To jo”.

“Jdeš, Zroute?”.

“Dyt’ jo”.

Vrata do sadu byla otevřená. Nadechli se a vešli. Ještě byla tma. A ticho. Statek byl také ztemnělý.

“Asi spějí”.

“Jo, spějí”.

A potom se to stalo. Hlinité monstrum se ztopořilo před užaslymi zraky svlečské domobrany a tiše se rozmáchlo obrovitými pěstmi. A kolem tančil fext svistivým chladným tancem. Svlečští stihli akorát tak unisono táhle zavýt. Hrůzou a děsem. Jako zvířata. A potom je Zemikosův elementhalio rozdrtil jako červy. A Blathelův fext si sekl mrazivými drápy. Byl to masakr bez emocí.

V průběhu noci, jak předpověděl Schimone Rybář, zajatý Jarmulak skutečně procitl. Bylo to k neuvěření. Nebylo třeba Nurnské budit a hlídky si informaci o Jarmulakově zmrtvýchvstání prostě předávaly. Hobit Dwany Ružička držel vartu, když se to stalo. To s těmi domobranci. Než stačil zareagovat, táhlé vytí ustalo. Obešel tedy Nurnské a probudil je.

“Zemikoso, venku se něco dělo”.

řikal”.

“A Matulimak Alwakos?”, zeptal se Vesta, “To mi něco říká”.

“No, Alwakos Matulimak, přece”, připomněl hobitovi trpaslík Bolbuch, kterému paměť, když potřeboval, sloužila pořád velice dobře, “Předák vejbušnýho učení, cos ho sám zabil”.

“Máš pravdu. Matulimak. Ten hajzl wilfskej!”.

“Heleďte”, požádal o pozornost Blathel, “Voni ty Armidenský chtěj tyhle učence unést a potom z nich vytěžit vědomosti. To je drsný, co?”.

“To by mě zajímalo, jak si to vytěžení představujou”.

“Ně”, řekl Jakub Pozlátko, “Jsou jistý spolehlivý způsoby. Nějakou generelní představu bych měl”.

“Aha... jo...”.

“Jseš chápavej”.

“Jedna věc je na tom dobrá”, pravil dědek

Bolbuch.

“A to?”.

“A to, že minimálně dva lidi z toho seznamu jsou prokazatelně mrtví. Matulimak a Tříprsták. A může jich bejt reálně víc”.

“A k čemu je nám to dobrý?”.

“Vlastně k ničemu”.

“Vůdče, co budeme dělat dál?”, zeptal se netrpělivě Menhorian Blathel.

“Nevim. Měli bysme se poradit”.

“Já jen, že za dva dny tu může bejt Jarnug Bělopláštněj, ten vznešeněj pářitel, s celým svým průvodem. A ten průvod asi nebude malej. Navíc máme v zádech ty krysy Bedlivý”.

“Je to prostě složitá věc”, shrnul vůdce,

“Musím nejčko popřemejšlet”.

A sedl si na tornu a drapl hlavu do mozolnatých dlaní.

Orsip Odklizeč na horké stopě

“Mám to!”, vykřikl znenáhla vůdce, “Jakoubek půjde k vartovišti, kde jsme zabili posla, a bude hlídat paseku. Kdyby se něco šustlo”.

“A dál?”.

“Dál? Dál se musíme poradit. A než se poradíme, tak nám Otakáro převypráví zážitky z včerejšího průzkumu kolem spálený věže”.

“Tak já teda jdu na tu stráž”, řekl Jakoubek a jenom praskání větví dávalo tušit, kde se právě nachází.

Otakáro Vesta začal vyprávět a Nurnští si pomalu balili houně. Když dovypřávil, vůdce poslal Mila Pelíška na záložní vartu asi padesát sáhů od ležení. Potom se zbytek Nurnských i s koňmi

přesunul k eralanské straně paseky, kde cesta vedla úzkým pásem vyschlých travin. Tam vůdce nechal uvázat koně a rozbít nové ležení. Druzi se sešli k poradě a dlouze rokovali.

“My se musíme opevnit”, pravil vůdce, když seznal, že rozprava se stále točí v kruhu, “Opevnit a udělat nějakou past”.

“Jakou past?”, zeptal se Bolbuch.

“Nevim. Prostě past nějakou. Jámu...”

Vejbušninu... Otakáro je dobrěj přes vejbušniny... Udělá bombový nástrahy... A střelci budou na stromech”.

“To se mi nezdá nějak moc domyšlený”, podotkl alchymista Vesta, “A koho do tý pastě budeme lapat? Jeleny? Pocestný?”.

“Pojede tudy přece Jarnug Bělopláštněj. Kudyma jinama by jel, než tudyma?”.

“A to tady budeme čekat dva dny?”, namítl Menhorian.

“Jo”.

Dwany Ružička navrhl, že by bylo dobré dát Armidencům u věže nějakým způsobem najevo, že posel je mrtvý a oni jsou odříznutí.

“Nemá žádnou cenu jít na ně šturmem”, doplnil hobit, “Mají šilenou obranu. Vždyť si vzpomeňte na včerejšek”.

Potom se vztyčil Galissar Draghanský.

“Pánové”, řekl, “Zdá se mi, že hrajeme příliš vysokou hru”.

A rozvinul myšlenku a pravil, že podle jeho názoru je ostraha spálené věže velmi silná a sehraná. V lese je tábor Armidenců, ten tábor je utajený, stejně jako armidenské plány. A Nurnští mají něco málo důkazů, svědčících o armidenských záměrech na nordwaitthské půdě. Důkazů, hovořících i proti Andrachinovi.

“A nezapomeňte, že vy všichni, jak tady stojíte, jste vlastně svědci, kteří mohou podat svědectví. A mrtvý svědek je žádný svědek”.

Galissar tedy navrhl, aby Nurnští prozatím nechali věž věží a vyrazili do Draghanu. Galissar by se sešel s manželkou a opět převzal panství. Potom by podal oficiální poselství do rukou krále Amlacha. Nurnští by samozřejmě poselství sepsali, to je jisté.

“Mám na svém hradě věrné vojáky. A dole ve městě jsou domobranci”, dokončil Galissar, “Mohli bychom zaútočit větší silou. Ale pořád si myslím, že toto je věc krále a nordwaitthské armády”.

“A ty navrhuješ prostě jenom tak zaklepat na bránu a říct: ahoj ženo, tak jsem doma?”, zavrtěl hlavou trpaslík Bolbuch, “To se mi moc nezdá. Aby z toho tvoje žena úlekem nevomdlela a nevlákla sebou vo dlážďení”.

dojet ke spálené věži a tam kontaktovat armidenské. Kde přesně leží spálená věž, to Jarmulak netušil, měl jenom nejasné povědomí o tom, že stojí v hloubi Temného hvozdu u jeho severního okraje. Někde blízko Eralanu. Radhel do Andrachinových záležitostí nebyla zasvěcena a Jarmulak jen zčásti. Do věcí, jež se dotýkaly jeho působíště a úkolů. To jest souvisejících s výkupem a distribucí Gworů pro budování Katadhin. Víc nevěděl. Nabídl ale Nurnským, že teď, když se situace vyvinula mimo jeho očekávání a Radhel s Orsipem a několika zbylými Dragolskými jsou pryč, mohli by zastat jejich místo. Jarmulaka napadlo, že by Nurnští mohli udělat tu věc, kvůli které shromáždňoval cestovní vybavení na Guldově statku. Neřekl jim, o co konkrétně jde. Sám to nevěděl. Rozkazy teprve očekával. Ale ta věc byla na spadnutí.

“Mohli bychom si být navzájem užiteční. Mohli byste si přijít na velké peníze”.

“Drž hubu, Jarmulaku! Drž hubu!”.

“Opravdu. Jste schopní, kromobyčejně schopní”.

“Drž hubu!”, křikl Otakáro Vesta a zakoulel očima.

“Přestávka!”, řekl vůdce Zemikosa, “Jsem unavený. Odnesete toho bastarda někam stranou”.

Dočasné přerušení výslechu bylo nutné i z jiného důvodu. Vůdce cítil potřebu utřídit informace a vyslechnout názory spoludružníků na další postup.

“Jsem poměrně věkovitý”, řekl najednou jakoby odtrženě od reality Bolbuch, “Dost toho pamatuju”.

“Jo. O tom žádná”.

“Někde dále v mozku mi vrtá, že tady v Nordwaitu bejvala nějaká věž. Myslím ale, že se jí říkalo Temná věž”.

“Na mapě nic takového není”, namítl Dwany.

“Na starších mapách ale myslím byla. Na mapách mého mládí. A taky v Historii Nurnský družiny se o tý věži něco psalo. Někdy hrozně dávno. Na úsvitu družinovejch dějin”.

“To bylo už hodně dávno, co?”.

“Věru hodně”, přitakal Dědek.

“Já ale nevím, co byste tu ještě dělali”, namítl Milo Pelíšek, “Jsme placení za Filistru, a toho máme. Proč se pouštět do věcí, po kterých nám je putna?”.

“Konečný slovo má vůdce”, namítl Otakáro, “Ale jak ho znám, a já ho znám dobře, tak se do těch divnejch věcí asi pustíme”.

“Obzvlášť, když jeho vytříbený chřípí ucejtí vejvar”.

“Jsem unavený, chlapi, hrozně

unavený”, řekl Zoltar, “Jenom si chvilku dáchnu. Odvětrám mozek, jo?”.

“Jasně, vůdče”.

* * *

“Tady máš podklady”, předal zástupce Vesta vůdci lejtstro s přehlednými poznámkami k výslechu, “Budeš výslech řídit sám?”.

“Jo”.

“Jsou ty poznámky srozumitelné?”.

“Umím snad číst, ne?”, obořil se na hobita Zemikosa.

“Tak jsem to, vůdče, nemyslel...”.

“Tak jsem tady zas”, zašklebil se Zemikosa, když si trochu orazil a přelouskal Vestova doporučení, “A v plný síle!”.

Zdálo se, že té smyšlené povídačky o generálské hodnosti sám uvěřil. Tvářil se skutečně jako generál.

“Zdá se mi, že Dwany je moc mířej”, ozval se Jakub Pozlátko, “Kdybych měl mučení na starosti já, byl bych rozhodně vynalézavější”.

“Dobrá”, rozkázal vůdce, “Mučitelem bude odtěd'ka Jakoubek. Ať ukáže, co umí”.

Dwany udělal Pozlátkovi místo a ten vybalil fidlátka.

“Budou se trhat nehtíky, Jarmulaku, víš?”, uchechtl se Pozlátko, “A kůžička nařezávat. Dost to bolí”.

Jarmulak znejistěl. A mluvil. Sice občas lhal, ale jen tehdy, když si byl jistější v kramflecích. Přiznal, že Gworové byli v sudech přepravování přes hory pomocí najímaných krollích nosičů. V horách žily roztroušené kmeny příslušníků divokého krollího etnika, kteří se přizívovali jako horští nosiči takřka čehokoliv. A byli laciní. Za trochu peněz a všelijakých cetek byli ochotní dělat namáhavou práci. Skutečnost, že Gworové byli transportováni přes Hymlajské hory od antrachtského brodu, to však byl čirý výmysl. Jarmulak věděl, že země. A rozhodně nemínil zradit milovanou vlast více, než musel. Taky padlo jméno jistého Allinora, heralionského dozíratele zásobovacích prací. Jarmulak učinil ještě poslední pokus. Nabídl Nurnským práci. Za Radhel. Rázně odmítl. Ale to už bylo vážně všechno.

Jakub Pozlátko byl kat na slovo vzatý. Mučitel. Až z toho mrazilo v zádech. Těžko říci, kde se v něm vzalo tolik hrubiánství a nenávisti. Trhal Jarmulakovi nehty, bodal do něj hřeby. Řezal mu kůži. Celkem rychle dostal Jarmulaka do delirického stavu naprosté odevzdanosti. Nakonec toho zmučeného muže odtáhli se Zemikosou do lesa a tam jej přibil na strom. Jarmulak omdlel. Musili jej křísit vodou. A nakonec jej Pozlátko částečně stáhl z kůže. Bolbuch usoudil, že toho divadla bylo

“Jasně”.

“Když sejmeš koňa, pomůžeš mi s chlapem”.

“A navopak”.

“Jo”.

Připravili se na cestě. Když se jezdec dostal na jejich úroveň, prudce zaútočili. Koni se podlomily nohy a mnich se zhroutil na zem. Tam mu dal Zemikosa ránu jistoty. Kůň i jezdec byli očividně mrtví a spící vartovači začali udiveně procítat.

“Bafni koňa a odtáhni ho do roští”.

“Cože?”, podivil se Al-Rahem.

“No, bafni koňa a uklid ho”.

“Koně teda neutáhnu. To se na mě nezlob”.

“Tak ti pomůžu”.

“Myslím, že to nezvládneme ani ve dvou”.

Nakonec to zvládli ve čtyřech, ale dalo jim to věru zabrat. Musel pomoci Dwany s Bolbuchem. Odklídili z cesty i jezdce. Al-Rahem provedl důkladné ohledání majetku mrtvého. Byl to skutečně posel. Andrachinův posel. Vezl důležitý list pro Gudrechta Střežitele. Vůdce Zemikosa zavelel k návratu do ležení. Nurnská družina byla uvedena do pohotovosti.

“Máme depeši”, řekl vůdce.

“Depeši?”, zeptal se Korman Zlotě, “A přečteš nám ji?”.

“Ne. Je dlouhá. Číst bude tentokrát Rahem”.

Gudrechte Střežiteli!

Situace kolem Naší věci se povážlivě změnila a na severu nabyla vážné trhliny. Změna situace si vyžaduje jiného postupu a klade nároky na osobní kreativitu a bryskní úsudek. Víme o cizí nepřátelské hordě, která zaútočila na naše svlečské zázemí. Věc řešíme. Potvrzeno, že svlečské zázemí padlo. Zásobitel Jarmulak považován za mrtvého či zajatého, což ve výsledku znamená to samé. Je třeba neprodleně urychlit některé zásadní kroky a ty osobně převezme některé Zásobitelovy povinnosti. Tedy především je nutné zpravit Challadrun Černou o neodkladné nutnosti provedení konfirmačního obřadu, kterým právoplatně přijme své jméno a stane se jednou z nás. Konfirmační obřad provede sám Jarnug Bělopláštný osobně, a to jménem mým a jménem vlasti. Pro provedení konfirmačního obřadu je třeba využít prostory Věže, tedy suterskou komnatu. Vím, že jde o nad původní očekávání rychlý postup, ale změna situace si to vyžádala. Vkládáme v tebe důvěru, že obřadní komnata bude připravena k co nejdůstojnější možné formě

konfirmačního obřadu v mezích možností, aby Challadrun byla plně spokojena. Zároveň musí být proveden obřad sňatku Challadrun Černé s Jarnugem Bělopláštným co nejvíce odpovídající jejich vznešenému postavení. Obřad završen bude svatým spojením, ze kterého, budou-li nám bohové nakloněni, zasemení pevné pouto, které zajistí dlouhotrvající krytí Katadhin. A o to nám všem jde, tím jsme povinováni. Vždyť jsme přísahali! Vysvětlením závažnosti urychleného postupu pověřujeme, Gudrechte Střežiteli, tebe. Chápeme to jako tvoji osobní zodpovědnost a obстоjíš-li, tvá sláva bude nehynoucí! Budeš povýšen! Ačkoli Challadrun Černá nepatří mezi nás, slibujeme si od obou aktů, že se jednou z nás stane a poslouží naší věci s osobním odevzdáním, jak jest vyžadováno a jest běžným zvykem u nehynoucích synů a dcer naší vlasti! My jsme schopni a ochotni osobních obětí. Sám Jarnug Bělopláštný je toho zárným příkladem! Gudrechte Střežiteli, tvým úkolem je také zajistit adekvátní hostinu a bezpečí novomanželů. Také měj na paměti, že střežíš Suter a rozvíjíš strategii Bedlivých k její ostraze. Jarnug s doprovodem bude vyslán z Daukenu během dvou dnů. O prostupu vnějším prostorem je informován, nicméně uvědom Bedlivé. Na Jarnugovi Bělopláštném svým způsobem leží závažné poslání. Měj na paměti, že Suter je třeba uhájit alespoň do doby završení obřadů. V případě, že poté nebude možné Suter uhájit, přesuňte se se všemi důležitými muži do bezpečí Draghal a Suter zničte. Udržení a utajení Draghal je však bezpodmínečné. O vysvětlení nutnosti ztráty Suter Challadrun Černé se v kritickém případě postará Jarnug Bělopláštný. Všechny nepotřebných osob se zbav. Střežiteli Gudrechte, svěřujeme ti ještě jedno veledůležité poslání! Naše svlečské zázemí již neexistuje a není důvodu jej obnovovat. Pohřešujeme skupinu dragolských odklizečů, vedených jistou Radhel. Možná jsou mrtví, ale možné také je, že dosud žijí. Jsou přeci k přežití vycvičení. Pokud žijí, a nevypátráme je sami, je možné, že se s tebou spojí. V takovém případě vezmi je pod svou moc. Dej jim důrazně najevo, že je naši vůlí, naším rozkazem, a aby se Radhel Odklizečka a zbytek jejich mužů začlenili pod tvé velení. Ty jsi ten pravý a hodný řídit osobně její kroky. Nech na Radhel Odklizečce, ať řady Dragolských doplní o libovolný počet mužů z tvých Bedlivých a vybav ji čímkoli si zamane z tvých proviantních zásob. Ujistí ji, že Jarnug Bělopláštný přiveze s sebou něco magických lektvarů, které usnadní jí výkon jejího poslání. Nech, ať se připraví se svými muži na cestu, ale ať to netrvá příliš dlouho. Nejděle do skončení obřadů, ale lépe bude, když se vydá na cestu okamžitě.

jeho ženě oznámeno, že měl milostný poměr s Eosíí Guldovou. Bude udán na Nurnské universitě a úřadech gwendarronské státní moci, že připravoval velezradu proti státu. Že se dostal do holportu s armidenskými kněžími.

“A teď táhni do ležení!”.

“Tudy, Filistro, tudy”, uchechtl se Jakoubek a blahosklonně ukázal směr.

Ardasian Filistra se vracel viditelně zlomený.

“Profesore?”, ozval se účastně Schimone.

Profesor kolem něj přešel mlčky a sedl si

do trávy.

* * *

Al-Rahem měl při průzkumu notnou dávku štěstí, ale také už dokázal možné potíže predikovat a předcházet jim. Zjistil, že svlečská domobrana přišla o polovinu mužů a že Svleč je na nohou. V moštárně u lesa pod dohledem domobrance nakládali nějací koňáci mrtvolu na vůz. Podobná situace byla u Guldovic statku. Tam byli mrtví vytaháni na hromadu a svlečská domobrana ohledávala vnitřek osiřelého stavení. Do města se Assuaenec připlížil skrze vinice zezadu. Zahalil se kutnou a po zlodějsku se přimísil do davu. Zaslechl, že byli objeveni tři Dejmosovi muži přibíti v oknech strážního domku v aleji. Al-Rahem si dal rychle dohromady, že za tím nechutným mordem stála Radhel. A potom byl přítomen, kterak se dostavil rozhněvaný Dejmos, velitel zbytku domobran, i se starostou Malachem. Dobrovolníci přinesli břevno. Bylo úředně nařízeno vyražet dveři do Guldova vinného sklepa. Dav se vrátil dovnitř. Objevení mrtvolu Dragolského a dvou spoutaných žen se neslo davem jako tichá pošta.

“Smrdí to tam prej jako v psinci, pani”.

“Ále! Nepovídejte!”.

“Jako v psinci, povídám!”.

“Někdo říkal, že tam ležejí celej den”.

“Strašná věc!”.

“Kdo to říkal?”.

“Lidi vepředu to říkali”.

“Tak to jo”.

“Ležely tam celý zdřevěnělý. Ve vlastních fekálech... S mrtvolou zamordovanou...”.

“To se Guldová nebude moct ani vokázat mezi lidima po takovém zhanobení”.

“Voni je... to?”.

“To snad ne...”.

“I kdyby ne... potáhne se to s nima... Ty řeči... že kdyby jo...”.

“Co, Guldová... ale ta holka...”.

“Viorika? Kdo si jí teďka veme? Lidi nezapomínají”.

“Co říkáte, pani?”.

“Že lidi nezapomínají”.

“To máte svatou pravdu. Svatou pravdu”.

“Prej sem přijedou z Daukeny”.

“Vyšetřovat se bude”.

“Myslíte, že je pověsej? Ty mordýře cizácký?”.

“Určitě. Říkal starosta, že o tom žádná”.

“Mučit by je měli, ve fekálech máchat!”.

“Tak, tak”.

* * *

“Takže k vozům v moštárně se nedostanem a měli bysme určitě co nerychlejc vypadnout”, uzavřel Al-Rahem souhrn poznatků z průzkumu.

Mezi Nurnskými panovala mrazivá atmosféra.

“Říkám, že bysme měli pelášit pryč”.

“Na mě nekoukej”, řekl Otakáro Vesta, “Už nejsem zástupce vůdce”.

“Jak to?”.

“Vůdce mě sesadil. Prej jsem byl drzej”.

“Jo, byls drzej, Vesto”, křikl Zemikosa, “Na mě si nikdo otvírá hubu nebude. Takže teď je mým zástupcem tady Bolbuch”.

“Já byl drzej?”, rozohnil se hobit, “Měli jsme přítele Galissara, a teď nemáme...”.

Galissar nehnul brvou.

“Měli jsme přítele Filistru, a vy ho zmlátíte jak psa! Všechno šlo naprosto hladce a teď je z nás co? Mlátiči? Vyděrači? Vrahové?”.

“Drž už hubu, Otakáro!”.

Bořimský hobit mávl rukou a otevřel flašku.

“Prostě Bolbuch je zástupce a bude se dělat to, co já řeknu!”.

“Mlčení”.

“Co teda budeme dělat, Bolbuchu? Máš nějakou vizi?”, zeptal se Zemikosa nového pobočníka.

“Já tady nejsem od vizi”, odušil Dědek s ledovým klidem, “Od vizi seš tu ty”.

“To je fakt”.

Ještě jedna věc se stala. Otakáro Vesta se cítil být dlužný Galissarovi za Zemikosovo těžko pochopitelné chování. Byl přesvědčen, že Galissara musí na straně Nurnských udržet stůj co stůj. Bez Galissara by mohlo jít všem o krk. Obzvláště když se vůdce očividně a nepochopitelně utřhl ze řetězu.

“Galissare”, řekl Otakáro draghanskému pánu, když stál stranou ostatních, “Tady máš dárek. Ode mě”.

V hobitově dlani se skvěla lahvička.

“Děkuju, Otakáro. K čemu to je dobré?”.

“Je to janterník. Vzácná věc”.

tubusu se schodištěm vedeným zvenčí. Věž zřejmě kdysi mívala ještě jedno patro či střechu, po nichž však již zbyly jen neforemné rozvaliny, vyspravené výdřevou, aby dovnitř nezatékalo. Potom si Otakáro Vesta všiml několika velkých psů, proběhnuvších nádvorní stezkou. Museli mít v sobě nemálo vlčí krve. Štěkot žádný. Hobit ustoupil do lesa a jal se obcházet ozdění zleva. A po nějaké době, když se dostal na protilehlou stranu, objevil tábor, jehož existenci signalizoval hluk lidského hovoru a pobíhání. Našel strom a vylezl na něj. Zde si zbudoval vartoviště, pozorovatelnu.

* * *

Galissar se probral a zmateně se rozhlédl kolem. Vůbec nechápal, co se stalo. Nurnští polehávali kolem a hovořili velmi tiše.

“Kde jen ten Dwany může bejt?”.

“Je to divný. Aby ho tak Armidenci nezajali”.

“Nebo nezamordovali. Jako Kikinu”.

“Stát se mohlo všelicos”.

“Půjdu se po něm poohlídnout”, řekl Milo Pelíšek.

Nikdo mu nebránil. Milo uměl být velice odvážný, když na to přišlo. Obětavý. A teď byl ještě ke všemu pořádně rozhořčený. Mínil se armidenským krutě pomstít za smrt, kterou přivodili jeho milovanému pejskovi. Příkrčeně přeběhl lesem k jedné z děr a vlezl dovnitř. Nikde nikdo. Lucernu nerozsvečoval. Chtěl zůstat co nejvíce utajen. Tápal chodbami asi půl hodiny, než šlápl na balík hadrů. Tělo bylo teplé a bezvládné. Milo nadzvedl poklop a v paprscích dopadnuvšího denního světla si utvrdil to, o čem byl přesvědčen. Byl to Dwany. Ochromený. Z nohy mu trčela krvavá šípka.

“Chlapi!”, houkl Milo Pelíšek směrem, kterým tušil Nurnské, “Pojďte mi pomoci!”.

Zpoza stromu asi pětaticet sáhů daleko vykoul Jakoubek.

“Co je?”.

“Našel jsem ho! Ale sám ho nevytáhnú!”.

“Běžte mu tam někdo pomoci”, zaslechl Milo úsečný příkaz Zemikosův.

Několik Nurnských vyběhlo.

* * *

V táboře byl cítit znatelný rozruch. Muselo tu dlouhodobě přebývat aspoň třicet lidí, možná i víc. Celý prostor byl obehnán zátarasem z roští, kmenů a kamení. Uvnitř stály stany. Nejbližší k Otakárovi stála velká kuchyně s jídelnou v jednom. Napravo u zdi věže stála přilepená stáj pro koně. Tvořila ji vlastně jakási prkenná ohrada, krytá plachtou. Dovnitř bylo vidět dobře. Otakáro napočítal dvanáct koní. Za polní kuchyní stál dřevěný stožár, na němž se třepotala potrháná

rudošedá vlajka. Armidenský praporec. Pokud dříve mohlo být pochyb, tak teď už ne. Armidenci prokazatelně kuli pikle uvnitř Nordwaitihu. Kolem stožáru byl malý plac, a za ním napočítal dobrých devět stanů muštvu ve třech řadách. Hobit spatřil i dvě strážní věžičky a hlídky. A latrínu, zbudovanou stranou vlevo. Pátral okulusem po velitelském stanu a nebylo pochyb, že to mohl být jedině ten větší za stájem. Vchod do tábora byl na nejvzdálenějším konci od hobitova postu. A ještě něco Otakáro zjistil. Kousek stranou v lese, vlastně mimo tábor samotný, si všiml ohrady, jejíž kůly tvořily stromy. Uvnitř se páslo několik kanců na hromadě bukvic a shnilých jablek.

Potom se v táboře ozvaly výkřiky. Někdo přišel. Dva muži. Někdo volal jakéhosi Gudrechta.

“Gudrecht Střežitel!”, vzpomněl si Vesta na odesílatele zabaveného dopisu z dnešního rána, “Tak se ukaž, panáčku”.

A jal se vytažovat rachejtli. Zapřel ji o větev a zajistil motouzem. Rozvinul zápalnou šňůru a svěsil ji dolů.

Gudrecht Střežitel, chlap v blyštivě mitrilové zbroji, vyběhl z velitelského stanu.

“Narušitelé, pane”, zaslechl Vesta hlášení jednoho z příchozích, “Nepřátelská horda v oblasti cesty! Máme mrtvé!”.

Ztišili hovor. Voják máchal rukama a cosi vykládal. Otakáro zamířil rachejtli ke stanu.

“Orsipel!”, křikl Gudrecht, “Orsipe Odklizeči! Ke mně!”.

A zašel do stanu. Otakáro okulusem pátral po Orsipovi. Potom jej zahlédl, jak doprovázen dvěma Dragolskými míří z kuchyně ke Střežitelovu stanu. Zašel. Bořimský hobit váhal, zda odpálit rachejtli, nebo ještě posečkat. Nemohl se rozhodnout. Z úvah jej vytrhl Orsip, který vyběhl z velitelského stanu, rozpráhl ruce a upadl do podivného transu. Kolem Orsipa se začala rozlévat mléčná mlha. Bořimský hobit uvažoval, zda odpálit raději Orsipa, nebo Gudrechta. Rachejtli jej nestála zrovna málo peněz a nehodlal ji zničit jenom tak pro nic za nic. Orsip zatím zmizel v mlze a oblak se stále roztahoval. Z velitelského stanu vyběhl nějaký voják a udělil pár krátkých úsečných povelů. Pětice mužů na ten úkor opustila ležení směrem k věži. Otakáro tedy slezl ze stromu a obešel tábor zvenčí na protilehlý konec. Tam, kde věděl, že leží vstup. Pomalu se začínalo smrákat. Vylezl na strom a pozoroval tábor. Z mlhy, která jej už celý pohltila, včetně provizorního ohrazení kolem, slyšel jenom matné tlumené výkřiky. Pochopil, že Gudrecht svolává všechny muže ke stožáru. Mlha se přelila pře zeď do vnitřního prostranství kolem věže a

“Ve Denzíra Bělostného, v čistostkvoucí duši!”.

“V jakéhopak ve Denzíra?, tázají se slepí...”.

“Jenž se zjevil v divé pustě před drahnými léty!”, kvíleli zfanatizovaní poutníci.

“Kolikpakže drahně jest let?, chce se chromý ptát...”, zařval vyvolávač.

“Víc než šedesát”, ryčeli jeden přes druhého, “Víc než šedesát!”.

“Z jaké síly zjevit’ se nám?, ptá se malomocný...”.

“Anóbrž byl Heralionský, anóbrž byl mocný!”.

Vozík drkotal dál, mniši zarývali zkrvavené bosé nohy do hlíny. Bubeník tloukl do bubnu jako smyslů zbavený.

“Proč poutníci pěšky kráčí, proč se plouží bosí?”.

“Anžto jsou to zrůdy”, sykl Dwany Růžička.

“Tíhu hříchů nosí!”, zakvílel dav, “Utrpením prosí!”.

“A pročpak že bičují se, jizvy jitrí bičí?”.

“Bolest světa ponášejí! Bolest skrz ně křičí!!!!”.

“Jakou dálku ponesou ji? Ponesou ji kam?”.

“V albarethský chrám! V albarethský chrám!”.

Nurnští pobídlí koně. Jak v trysku vířili prach cesty, slyšeli za sebou vyšílenou fistuli zoufalého předříkače.

“Zač tak trpí bratří mniši? V co tak silná jejich víra?”.

“Ve zjevení ve Denzíra!”, skandovali mniši, “Ve zjevení ve Denzíra!”.

* * *

Celou cestu mlčeli. Spěchali. Brzy měla padnout tma. Zastavili se až ve vesničce jménem Ragast. Ragastská bašta. Malá nenápadná krčma. Objednali si večeři a ubytování.

“To bylo dost šilený, co?”, odušil Milo Pelíšek.

“Myslíš ty mnichy?”.

“Jo”.

“Ani jsme se jich nemuseli na nic ptát”, shrnul zástupce Bolbuch, “Všechno nám vyřvali rovnou do ksichtu. Kam jdou a co tam budou dělat, proč se sebepoškozují a tak... Ale jo, bylo to děsivý”.

“Heleďte”, ozval se Korman Zlotě, “Ten Denzír, co to vlastně je?”.

“Nevim”, řekl Menhorian Blathel, “Ale mám takový temný tušení”.

“Ne...”, ozval se sečtělý Otakáro Vesta. “Doufám, že ne”.

“Já myslím, že jo”, řekl Dwany Růžička.

“To ne!”, odmítl uvěřit trpaslík Bolbuch.

Historii Nurnské družiny jakž takž znali.

Alespoň ti, co už v Liscannoru nějaký čas žili.

“Ale z Jarmulakových listů zase víme, že celej ten chrám a to zjevení je jen zástěrka pro volnější pohyb osob”, dodal na druhou stranu hobit Vesta.

“To je pravda”, namítl Menhorian, “Ale z prstu si to zjevení nevycucali”.

“To ne”.

“To bych řek, že ne”.

“Co dál, Zoltare?”, otázal se Dwany Růžička, když vůdce rozložil na stole mapu.

“Zítřa projedem Eralanem a zahneme doleva...”, táhl prst po papíře, “Tady tou boční cestou. K lesu. Tam asi přespíme”.

“A potom?”.

“Potom budeme hledat tu temnou nebo spálenou věž”, ukázal, “Někde v týhle zalesněný oblasti. Tady někde by to mělo být”.

“Koukni... tady je nějaká paseka”, ukázal Dwany.

“Jo, tam začneme”.

Přespali. V noci jenom Dwany Růžička na hlídce zaregistroval průchod procesí poutníků do Chrámu Zjevení skrze vesnici. Mniši ochraptěle řvali jako pominutí. Pořád dokola, jako mlýnky.

Filistrův útěk

Zoltar Zemikosa jel včele jízdy a udával tempo a směr. Jakoubek mu jel po boku a tvářil se veledůležitě. Měl pocit, že konečně povýšil. Z ocasu družiny na důležitého a platného člena. Zemikosa mu imponoval svou rozhodností a demonstrací síly. Vůdce dával Jakoubkovi najevo, že v oblasti podpůrných prací při výslechu zajatce obstál. Rozumí se při mučení, samosebou. Ne jako ten hobit Dwany. Teď to už nebyl ten nemotorný Jakoubek. Teď to byl Jakub Kat. Mistr řemesla útrpného. Pozlátka se mimoděk usmál. Cítil se věru dobře.

Schimone Rybář zpomalil koně a zařadil se vedle tichého profesora Filistry. Rozhlédl se, jestli někdo z Nurnských není příliš blízko. Na tu chvíli čekal už od včerejška, ale pořád se kolem něj někdo motal.

“Profesore? Jak je vám?”, šeptl Schimone Rybář.

“Nemám ti to za zlé, Schimone. Ty jsi nevinný”.

“Já vím”.

podoby a řekl Milovi, co se na průzkumu přihodilo.

“To je teda pěkný”, pravil Milo, “Než se dostanem k věži, sežerou nás smečky hladovejch čoklů”.

* * *

“To je všechno, co jste zjistili?”, zdvihl obočí trpaslík Bolbuch, “Že tam běhá medvěd?”.

“A smečky psů”, namítl Milo.

“Ale věž jste ani nezahlídlí. Ani ty Bedlivý...”.

“Ne. Bylo to hrozně nebezpečný”.

“Takže víme stejný prd, jako před průzkumem”, nadhodil Otakáro.

“Co teda vlastně máme v rukou?”, zeptal se Menhorian.

“Vymučenej plánek okolí věže, kterej může, ale taky nemusí být pravdivej”, připomněl Korman Zlotě.

“Jo”, přitakal pyrofor Vesta a pohlédl vůdci do očí, “Můžeme udělat špinavou bombu. To zvládneš i ty”.

“Jak se dělá špinavá bomba?”.

“Tak ne. Nezvládneš”.

“Vidíš, Otakáro? Už je to tu zase”, postěžoval si Zoltar, “Už jseš zase drzej”.

“A jakej teda bude plán?”, toužil vědět Dwany Růžička.

“Když to pude vykydlit, tak to vykydlíme”, odvětil vůdce, “Takovej je plán”.

“Tomu říkáš plán?”.

“No”.

Korman Zlotě a Schimone Rybář byli ponecháni u koní. Jako hlídka. Zbytek Nurnských se připravil do formace.

“Za mnou, kydlivci!”, máchl vůdce mečem, aby dodal mužstvu odvahy, “Za mnou!”.

Kydlivci

Nurnští prošli kolem oběšence a ostatních varovných znamení bez úhony.

“Žádný psi tu nejsou, Milo”, pravil rozmrzele Bolbuch.

“Já jsem tady dál už nebyl. Zůstal jsem u oběšence”.

“Aha. Chrápals pod stromem”.

“Hlídal, jestli se vrátí Rahem”.

“Hm”.

Kráčeli mimo cestu, jak radil Assuaenec. Ukázal jim strom, na kterém se ukryl před psy. U kořenů ležela mrtvola.

“Pěkněj macek”, řekl Vesta, “Nechtěl bych, aby do mě zařal své tesáky”.

“To asi nikdo”.

Psí smečka na sebe nenechala dlouho

čekat. Bylo jich devět, s vyceněnými tesáky a vyplazenými jazyky. Kříženci psů s vlky. Tiši a hladoví. Nurnští měli dost času zaujmout formaci a vystřelit. S těmi, kteří proběhli, si Nurnští v zásadě hravě poradili, i když ne zcela bez utržených šrámů. Obzvláště starý Bolbuch si postěžoval, že ho jeden pes ošklivě hryzl do stehna.

“Jdem dál!”, houkl vůdce a vykročil.

Nurnští se sšikovali do pochodové formace a následovali předáka, který cítil kořist. Bylo to na něm vidět. Oči mu hrály horečnatými plamínky.

A potom po několika desítkách sáhů nepřehledným terénem se to stalo. Pod Zoltarem Zemikosou se propadla zem a alchymista zmizel v černé díře.

Nurnští se semkli kolem propadliště a zírali na vůdce, jak sprostě kleje a sbírá se na nohy. Tekla z něj krev. Když se vysápal ven, Nurnští seznali, že dno díry je poseté dřevěnými hroty. A z díry tmavá chodba vedoucí pryč. Vlastně to ani chodba nebyla. Jen vykopaný koridor se stropem tvořeným větlemi a klacky, pokrytými listím. Nurnští se bedlivě rozhlíželi okolo.

“To byla normální past!”, křikl vůdce Nurnských, když si ometal listí a hlínu z pláště, “Past na kance, nebo co?”.

“Past na lidi”, sykl Dědek, který už v životě něco zažil.

Kus od skrumáže Nurnských se zdvihl čtverec zeminy a z vytvořeného průzoru kdosi vystřelil. Bedlivý. Strážce vnějšího prostoru kolem Temné věže.

Galissar Draghanský se chytil za rameno a zhroutil se. Jeho bělma vytřeštěně strnula.

“Je vochromenej!”, zařval Milo.

Nurnští, včele s Dwanym a Bolbuchem, vyběhli směrem k zemnímu úkrytu nepřítele. Galissara nechali ležet tam, kde padl. Viděli kuši, jak se v mezeře odkryté poklopem z prken a listí znovu napíná k výstřelu a řáli. Muž zapadl dolů a víko prudce zapadlo.

“Vodevřte to!”, křikl Zemikosa.

Nurnští se kolem zřetelně ohraničeného čtverce v listí semkli. Jakub Pozlátka odkryl a převrátil zmokvalý dekl. Pohlédl do prázdné díry, kde hořela v rozčvachtaném blátě zapáchlá svíce. Muž byl pryč. Utekl chodbou.

“Dolu nejdu”, rozhlédl se Bolbuch po tvářích přátel.

Nikomu se tam nechtělo. Chodba byla asi sáhová, sáh a půl na výšku. Plná bláta a kořenů rostlin. Tmavá.

“Já jdu”, pravil Dwany Růžička a skočil dolů do bláta.

“Mám pocit, že si pořád myslí, že je generál”, odušil hobit Vesta, “A že za nim stojí celá kohorta”.

“Jo”, přítakal Dwany Růžička, “Vlezlo mu to do lebky a teď už to né a né ven”.

“Šprajclo se to...”,

“Miglo”.

“Co se kde miglo?”, houkl Zemikosa zpředu.

“Muflon asi”.

“Na mufloně kašlem. Cejtim věž. Tu spáleninu...”.

* * *

Vprostřed paseky Zoltar zarazil koně a obrátil se k druhům.

“Chtěl jsem vám něco říct”.

“A co?”, dotázal se Pozlátko.

“No, chtěl jsem vám říct takovou věc...”. Nurnští ztichli.

Vypadalo to, že vůdce se snaží uchopit myšlenku. Zoltar ale myšlenku nechytal. Naopak, pustil ji. Na vzdáleném jihozápadním horizontu jej něco zaujalo. Byl to pohyb. Už si byl jist, že mezi stromy kráčí kůň s jezdcem v sedle. Bylo to daleko - asi dvě stě sáhů. Vůdce seskočil z koně.

“Menhoriane!”.

“Co?”.

“Okamžitě zneviditelní mě a Dwanyho”.

“Dobře”.

Potom odtáhl hobitího válečníka po cestě směrem, odkud Nurnští přišli.

“Umiš běhat?”, zeptal se vůdce, “Myslim tím rychle běhat?”.

“Ale jo, když na to přijde. A když je důvod”.

Vůdce rychle vysvětlil, že zahlédl jezdce, a kterým směrem směřoval. Mínil si toho neznámého nadběhnout.

“Netušíte někdo, co nám chtěl Zemikosa tak závažného sdělit?”, zeptal se Milo Pelíšek.

“Nějakou myšlenku asi...”.

“A kam šel?”.

“Těžko říct”.

Čekali.

* * *

Na jezdce ti dva počkali na kraji lesa. Zemikosa předpokládal, že muž měl namířeno k daukenské obchodní cestě. A nemýlil se. Brzy jej spatřili mezi stromy. Kůň pomalu a opatrně našlapoval, muž se neustále ohlížel, zda mu někdo není v patách. Byl oděný do mnišské kutny, kůň byl nehřebelcovaný a zřejmě netrpěl dostatkem. Nurnští na muže zaútočili prudce a nečekaně. Ze zálohy.

“Svaž hol!”, křikl už zase viditelný Zoltar k válečníkovi, když se muž v bezvědomí skácel ze

sedla, “Doběhnu pro našince”.

“Jasně”, odvětil Růžička.

* * *

Nurnští se srotili kolem zemdlelého mnicha. Už při bližším pohledu bylo zřejmé, že to žádný mnich není. Sýrové nohy jistě neokusily řehole měřiti prach cest bosky. Nebyl ani holohlavý. Prohlídka sedlových brašen ukázala, že muž neměl namířeno daleko. A potom Otakáro Vesta objevil dopis.

“Byl to posel”.

“Jo. Výslech bude”, usmál se Korman

Zlotě.

“Mučeníčko”, zamnul si rukama Jakub

Pozlátko, vůdcův věrný kat.

“Zemikoso?”, ozval se Menhorian

Blathel.

“Hm?”.

“Cos nám to chtěl prve tam na pasece vlastně říct?”.

“Vyřešit takovou důležitou věc”, odvětil vůdce, “Došlo tady k nepřijemnosti. A já jsem to trochu, ale i krapet přehnal. S tím odvoláním tudle Otakára ze zástupcovského postu. Krapátek jsme se nepohodli”.

“No, tos teda přehnal...”, odušil bořimský hobit.

“Chtěl jsem říct, že... prostě... že... to dopadlo, jak to dopadlo. A beru si to za vinu. Je mi to líto”.

“Ale jo. Všechno dobrý...”.

“Měnit se nic ale nebude. Věci zůstanou ložený tak, jak jsou”, řekl vůdce, “Bolbuch je teď koncem mým zástupcem. O tom prostě žádná. To ať si nikdo nebere osobně”.

“Hm”.

“Dyk šlo vlastně o prd, chlapi”, ozval se Bolbuch.

“A teď, když je ta věc vyřízená, přečtu konečně ten ukořistěnej dopis”.

Věc: Hlášení o velmi závažném zjištění mimořádné situace

Velectihodný Vnější Působiteli!

včera odpoledne byli zajištěni narušitelé vnějšího prostoru, zbudovaného k ostraze objektu Suter a strážného našimi Bedlivými! Narušitelé zdánlivě vytvořili ucelenou formaci, vnější prostor byl narušen postupně z několika míst od severozápadu. Ze strany Bedlivých bylo postupováno striktně dle nařízení. Narušitelé jednotlivě nereagovali na odstrašující ani klamavá znamení, z toho důvodu Bedliví vyhodnotili jejich

postup jako nepřátelský a cílený a přiklonili se k jejich zatčení. Než došlo k vyhodnocení správných závěrů, dva narušitelé byli usmrceni. Nebyli jsme o pohybu spřízněnců naší věci předem informováni, taktéž dotyčné osoby nebyly informovány o zásadách pohybu vnějším prostorem! Proto bych si troufal hájit postup Bedlivých, který považuji za naprosto správný v souladu s vydanými nařízeními a doporučeními pro jejich plnění.

Zajali jsme tedy šest osob, tyto odděleně podstoupili zpovědi a kontrolnímu výsledku. Jejich totožnost byla nezvratitelně potvrzena - jedná se o šestici Dragolských odklizečů, vedených jistým Orsipem a především ženou slyšící na jméno Radhel. Totožnost zmíněné ženy je nesporná, obzvláště pro její neodiskutovatelné fyziogonické rysy. Zvěsti o jejich bezpříkladné oddanosti vlasti jsou známé i zde. Dragolští spadali pod přímé velení Zásobitele Jarmulaka z našeho svlečského zázemí. Jelikož Radhel není schopna přímého verbálního kontaktu, na který jsme zavedeni, definitivní popis situace podán jejím příkazníkem Orsipem Odklizečem.

Velectihodný Vnější Působiteli! Naše svlečské zázemí bylo napadené čtvrtého dne tohoto měsíce skupinou neznámých osob neznámého původu a neznámého počtu. Domníváme se však, že vzhledem k rozsahu odhadovaných škod a cílenosti útaku, jde o početnější skupinu odhadem dvaceti až čtyřiceti osob vojenského výcviku. Dle všeho se jedná o kosmopolitní skupinu osob cizozemského původu. Příslušnost k Nordwaithu i Wilfu Dragolští vylučují. Útok nepřátelských sil proběhl minimálně ve dvou vlnách. První vlna způsobila agresivní decimaci ležení skupiny Dragolských a druhá vlna s velkou pravděpodobností zničila naše svlečské zázemí. Hovoříme o pravděpodobném zničení proto, poněvadž před ještě agresivnějším útokem druhé vlny Dragolští obdrželi přímý rozkaz Jarmulakův, aby se včas stáhli do zázemí a vyčkali. Vyčlenili čtyřiceti mužů, kteří měli cizorodé síly napadnout ze zad. Tito muži se však do večerních hodin nevrátili ke zbytku Dragolských a jsou považováni za zajaté či usmrcené. Dragolští tedy neprodleně vykonali Jarmulakův přímý příkaz pro právě takový zvrat situace a vydali se k Suter, kde minili předat důrazné varování a začlenit se opět do našich řad.

Je nasnadě, že svlečské zázemí padlo či bylo vážně ochromeno. Vycházíme-li z nejhorsích predikcí, mohlo dojít k tomu, že byly zajaty osoby vědoucí, a tyto osoby mohly mluvit. Nejsem zaslíben do podrobností, týkajících se svlečského zázemí, ale je nesporné, že dodávky pro Suter skončily. Co mne však rmoutí nejvíce, je skutečnost, že Zásobitel Jarmulak svěřil přibližnou polohu Suter do rukou nečistých. Dragolští nejsou hodni být zasvěceni!

Pokud svěřil informace jim, co by se stalo, kdyby byl zajat cizák, mučen, a svěřil tyto závažné informace jim? Z toho důvodu obeznámil jsem Bedlivé a zvýšil ostrahu vnějšího prostoru na nejvyšší možnou úroveň, které jsme při omezených zdrojích schopni. Orsip Odklizeč také hovořil o úkolu, který měli Dragolští v dohledné době vykonat. Tento úkol dosud nebyl Zásobitelem Jarmulakem vydán, respektive pokyny k jeho vykonání, nicméně troufám se domnívat, že Vy, pane, budete nás informovat, co a jak. Dragolské jsme z důvodu bezpečnosti rozdělili. Radhel Odklizečku s dvěma Dragolskými svěřil jsem neprodleně do blahovlnné péče Challadrún Černé (sama tomu žádala, ty ženy si padly do oka a nejsem oprávněn protivit se její vůli), toho Orsipa s dvěma muži jsem si zatím, než se situace vyjasní, ponechal pod svým přímým velením. Pokud se mé očekávání naplní a vnější prostor bude napaden hordou cizozemců, mohou být jeho služby zde velmi cenné. Zná strategii nepřítel.

Velectihodný Vnější Působiteli! Očekáváme Vaše přímé a prozřivé rozkazy! Jsme hotovi bránit Naši věc do posledního dechu!

Gudrecht Střežitel

Když nepřítel gramotný vůdce nahlas doslabikoval obsah listu, zajatec už byl při vědomí. “Roubík!”, přikázal Zemikosa Růžičkovi, “A ty, Jakoubku, konej!”.

Muž podstoupil několik bolestivých katovských úkonů. Jakub Pozlátko se očividně s každým provedeným úkonem valem zdokonaloval. Byl vynalézavý. Ohavnou práci zastával s tichým nadšením a zaujetím, až z toho šel strach. Zlatým hřebem exekuce se stalo odřezávání zajatcova chodidla. Není tedy divu, že muž mluvil, ačkoli čím déle výslech trval, tím více zmučenec propadal agónii a byl ochoten vymyslet si takřka cokoliv, aby kata udržel dál od stále více zkrvavenějšího těla.

Výslech potvrdil, že věž, které se říká Spálená, nalézá se asi čtyři míle v hloubi lesa. Ve věži zbudována byla Suter, armidenská brána, kterou udržuje jistá Challadrún Černá. Pod velení té neznámé ženy spadá Gudrecht Střežitel, který se svými Bedlivými střeží vnější prostor, zhruba půlmílový okruh kolem věže, před vetřelci. Zajatec v zásadě potvrdil to, co stálo v dopise, avšak o své osobě stále hovořil jako o mnichovi, věrném služebníku Chrámu Zjevení. Blábolil očividně nesmysly o podstatě víry zmíněných služebníků, o jakémsi stoupání na pomyslnou horu, kde jen ti nejvěrnější z věrných a pokorných v konečném aktu prozínaní splynou s Denzírem Bělostným, svatým